

Загальна Політична Лінія Комуністичної Партії Перу [PCP – General Political Line | Ukrainian]

Центральний Комітет Комуністичної Партії Перу

1988

РОЗДІЛ 1

Основні документи

1.1 Про Марксизм-Ленінізм-Маоїзм

В розпалі класової боротьби ідеологія міжнародного пролетаріату виникла як марксизм, після чого переросла в марксизм-ленінізм, а пізніше марксизм-ленінізм-маоїзм. Таким чином, всесильна наукова ідеологія пролетаріату, всесильна тому, що це правда, має три стадії: 1) марксизм, 2) ленінізм, 3) маоїзм. Ці три етапи є частиною тієї ж єдності, яка почалася з Комуністичного Маніфесту сто сорок років тому, з героїчною епопеєю класової боротьби, в запеклій і плідній дволінійній боротьбі всередині комуністичних партій і в титанічній роботі думки і дії, яку міг тільки робітничий клас генерувати. Сьогодні видатними є три нев'янучі вогні: Маркс, Ленін і Мао Цзедун, які трьома великими стрибками озброїли нас непереможною ідеологією марксизму-ленінізму-маоїзму, яка сьогодні є переважно маоїзмом.

Тим не менш, поки марксизм-ленінізм отримав визнання універсальної ідеології, маоїзм не повністю визнається як

третьій етап. Деякі просто заперечують його стан як такий, а інші визнають його лише як «думку Мао Цзедуна». По суті, обидві позиції, з очевидними відмінностями між ними, заперечують загальний розвиток марксизму, зроблений Головою Мао Цзедунем. Заперечення «ізму» характеру маоїзму заперечує його універсальну дійсність і, отже, його стан як третього, нового і вищого етапу ідеології міжнародного пролетаріату: марксизм-ленінізм-маоїзм, передусім маоїзм, який ми підтримуємо, захищаємо та застосовуємо.

Як ВСТУП, щоб краще зрозуміти маоїзм і необхідність боротися за це, згадаймо Леніна. Він навчив нас того як революція просунулася на схід вона висловила спеціальні умови, що, поки не заперечували принципи чи закони, були новими ситуаціями, яких марксизм не міг ігнорувати, ризикуючи поставити революцію під загрозу поразки. Не дивлячись на галас проти нового з боку педантичних і книжкових інтелектуалів, напханих лібералізмом і фальшивим марксизмом, єдине справедливе і правильне, що можна зробити, це застосувати марксизм до конкретних умов і вирішувати нові ситуації і проблеми, які неминуче вимагає кожна революція. Перед обличчям жадливих і фарисейських «захистів ідеології, класу та народу», які проголошують ревізіоністи, опортуністи та ренегати, або лютих нападів на марксизм з боку жорстоких академіків і хакерів старого порядку, які принижені гнилою буржуазною ідеологією і сліпо захищають старе суспільство, на якому вони паразитують. Ленін також чітко сказав, що революція на Сході піднесе нові й великі сюрпризи для більшого здивування віруючих, які йдуть лише протоптаними стежками, які не в змозі побачити нове; і, як ми всі знаємо, він довіряв східним товаришам вирішення проблем, які марксизм ще не вирішив.

Крім того, ми повинні добре пам'ятати, що коли товариш Сталін справедливо і правильно заявив, що ми вступили в стадію ленінізму як розвитку марксизму, була й опозиція з боку тих, хто рве свій одяг нібито на захист марксизму. Були й ті, хто казав, що ленінізм застосовний лише до відсталих країн. Але в

розпал боротьби практика освятила ленінізм як великий розвиток марксизму, і тому пролетарська ідеологія переможно засяяла перед світом як марксизм-ленінізм.

Сьогодні маоїзм стикається з подібними ситуаціями. Все нове, як марксизм, завжди просувалося через боротьбу, і так само маоїзм нав'язується і буде визнаний.

Що стосується КОНТЕКСУ, в якому розвивався Голова Мао Цзедун і вироблявся маоїзм, то на міжнародному рівні він був на основі імперіалізму, світових воєн, міжнародного пролетарського руху, національно-визвольного руху, боротьби між марксизмом і ревізіонізмом і реставрацією капіталізму в СРСР. У нинішньому столітті слід виділити три великі історичні віхи: по-перше, Жовтневу революцію 1917 р., що відкрила епоху світової пролетарської революції; по-друге, триумф китайців Революція 1949 р., яка змінила співвідношення сил на користь соціалізму; і по-третє, велика пролетарська культурна революція, яка почалася в 1966 році як продовження революції за пролетарської диктатури з метою підтримки революційного курсу на комунізм. Досить підкреслити, що Голова Мао очолив два з цих славних історичних подвигів.

У Китаї, як центрі світової революції, маоїзм конкретно виражався в найскладнішому зближенні суперечностей і напруженій і нещадній класовій боротьбі, що відзначалася претензіями імперіалістичної влади. Сили розриву та поділу Китаю після розпаду Маньчжурської імперії (1911), антиімперіалістичний рух 1919 року, повстання великих селянських мас, двадцять два роки збройної боротьби демократичної революції, велике змагання за побудову і розвиток соціалізму і десять років революційних бур за продовження Культурної революції, а також найгострішу дволінійну боротьбу в Комуністичній партії Китаю, особливо проти ревізіонізму. Все це було оформлено в рамках описаної вище міжнародної ситуації. Саме з цієї сукупності історичних справ ми маємо виділити чотири події надзвичайної важливості: заснування Комуністичної партії Китаю (КПК) у 1921 році;

повстання «Осінніх жнив», яке започаткувало шлях із села в місто, 1925 р.; заснування Народної Республіки, 1949 р.; і Велика пролетарська культурна революція (ВПКР) 1966-1976 рр.; у всіх яких Голова Мао був головним героєм і визнаним лідером китайської революції.

З біографії голови Мао Цзедуна ми можемо сказати, що він народився 26 грудня 1893 року, відкривши очі на схвильований світ, випалений полум'ям війни; син селян, йому було сім років, коли почалися «Боксерські повстання»; Будучи студентом педагогічного коледжу, йому було вісімнадцять років, коли імперія розпалася, і він записався в солдати, щоб потім стати великим організатором селян і молоді в Хунані, його рідній провінції. Засновник Комуністичної партії та Червоної Армії робітників і селян, він встановив шлях оточення міст із села, розвиваючи Народну війну як військову теорію пролетаріату. Він був теоретиком Нової Демократії і засновником Народної Республіки; пропагандист Великого стрибка і розвитку соціалізму; лідер боротьби проти сучасного ревізіонізму Хрущова і його прихильників, лідер і голова Великої пролетарської культурної революції. Це орієнтири життя, повністю і виключно відданого революції. У цьому столітті пролетаріат пережив три гігантські тріумфи: два з них належать голові Мао, і якщо одному достатньо слави, то двом ще більше.

Про ЗМІСТ маоїзму, його речовину, ми повинні вказати на наступні основні запитання:

1. Теорія. Марксизм має три частини: марксистська філософія, марксистська політична економіка і науковий соціалізм. Розвиток усіх цих трьох компонентів породжує великий якісний стрибок марксизму в цілому, як єдності на вищий рівень, що передбачає новий етап. Отже, важливо показати, що Голова Мао, як видно з теорії та практики, зробив такий великий якісний стрибок. Підкреслимо це наступними моментами:

У марксистській філософії він розвинув сутність діалектики, закон протиріччя, встановивши його як єдиний фундаментальний

закон; і крім його глибокого діалектичного розуміння теорії пізнання, центром якої є два стрибки, що складають її закон (від практики до знання і навпаки, але основним є знання для практики). Підкреслимо, що він майстерно застосував закон протиріччя в політиці; і до того ж він ніс філософію в маси людей, виконуючи завдання, яке залишив Маркс.

У марксистській політичній економії Голова Мао застосував діалектику для аналізу співвідношення між базою і надбудовою, і, продовжуючи боротьбу марксизму-ленінізму проти ревізійоністської тези про «продуктивні сили», він дійшов висновку, що надбудова, свідомість, може модифікувати базу, і що з політичною владою можна розвивати продуктивні сили. Розвиваючи ленінську ідею про те, що політика є концентрованим виразом економіки, він встановив, що політика повинна керувати (застосована на всіх рівнях) і що політична робота є життєвим ланцюгом економічної роботи; що веде нас до справжнього поведіння з політичною економією, а не просто простою економічною політикою.

Незважаючи на його важливість, питання, яке часто обходить стороною, особливо ті, хто стикається з демократичними революціями, – це маоїстська теза про бюрократичний капіталізм; тобто капіталізм, який розвивається в пригноблених націях імперіалізмом разом з різними ступенями феодалізму або навіть дофеодальними стадіями. Це життєво важлива проблема, особливо в Азії, Африці та Латинській Америці, оскільки добре революційне керівництво бере початок з його розуміння, особливо коли конфіскація бюрократичного капіталу становить економічну основу для продовження соціалістичної революції як другого етапу.

Але головне те, що голова Мао Цзедун розвинув політичну економію соціалізму. Надзвичайно важливою є його критика соціалістичного будівництва в Радянському Союзі, а також його тези про те, як розвивати соціалізм у Китаї: взяття сільського господарства за основу і промисловості як провідної економічної сили, просування індустріалізації, керуючись

відносинами між важкою промисловістю. Слід виділити Великий Стрибок і умови його здійснення: По-перше, політична лінія, яка дає йому справедливий і правильний курс; По-друге малі, середні та великі організаційні форми в більшій чи меншій кількості відповідно; По-третє, великий поштовх, гігантські зусилля мас людей для того, щоб привести його в рух і довести до успіху, стрибок вперед, результати якого цінуються більше для нового процесу, запущеного в рух, і його історичної перспективи, ніж його безпосередні досягнення, і його зв'язок із сільськогосподарською колективізацією та народними комунами. Нарешті, ми повинні добре пам'ятати про його вчення про об'єктивність і суб'єктивність у розумінні та застосуванні законів соціалізму, що оскільки кілька десятиліть соціалізму не дозволили того, щоб побачити його повний розвиток і краще зрозуміти його закони, його специфікацію, і, в основному, відносини, які існують між революцією та економічним процесом, втілені в гаслі «схопити революцію і сприяти виробництву». Незважаючи на свою трансцендентну важливість, цьому розвитку марксистської політичної економії приділено мало уваги.

У науковому соціалізмі Голова Мао далі розвивав теорію соціальних класів, аналізуючи їх в економічній, політичній та ідеологічній площинах. Він підтримував революційне насильство як універсальний закон без будь-яких винятків; революція як насильницьке витіснення одного класу іншим, утверджуючи таким чином велику тезу про те, що «політична влада виростає із дула гармати». Він вирішив питання завоювання політичної влади в пригноблених народах шляхом оточення міст із села, встановивши її загальні закони. Він визначив і розвинув теорію класової боротьби всередині соціалізму, в якій блискуче показав, що антагоністична боротьба між пролетаріатом і буржуазією, між соціалістичним шляхом і капіталістичним шляхом, між соціалізмом і капіталізмом триває. Що в соціалізмі не було конкретно визначено, хто кого переможе, що це була проблема, вирішення якої вимагає часу, розгортання процесу реставрації та контрреставрації, щоб пролетаріат міцно утримував політичну владу через пролетарську диктатуру; і, нарешті, головне,

грандіозне вирішення історичної трансценденції, Велика пролетарська культурна революція як продовження соціалістичної революції під диктатурою пролетарської влади.

Ці основні питання, сформульовані просто й зрозуміло, але відомі й незаперечні, показують розвиток Головою Мао невід'ємних частин марксизму та очевидне підняття марксизму-ленінізму на нову, третю й вищу стадію: марксизм-ленінізм-маоїзм, переважно маоїзм.

Продовжуючи цей короткий синтез, давайте розглянемо інші конкретні моменти, які, хоча й впливають із вищесказаного, слід розглянути, хоча б лише перераховуючи, щоб підкреслити та приділити їм належну увагу.

2. Нова демократична революція. По-перше, це розвиток марксистської теорії держави, що встановлює три типи диктатур:

- Диктатура буржуазії в старих буржуазних демократіях, таких як Сполучені Штати, тип, у якому можна асимілювати диктатури пригноблених націй, наприклад латиноамериканських;
- Пролетарські диктатури, як у Радянському Союзі чи в Китаї до узурпації влади ревізіоністами; і
- Нова демократія, як спільна диктатура, заснована на союзі робітничих селян, очолювана пролетаріатом на чолі з Комуністичною партією, яка була сформована в Китаї під час його демократичної революції, і яка сьогодні конкретно виражається в Перу через Народні комітети, в базових районах і в Народній Республіці Нова Демократія в формуванні. Важливо підкреслити, в рамках цього розвитку теорії держави, ключову диференціацію між державною системою як диктатурою класу або класів, які володіють політичною владою, яка є основною, і системою правління, яка розуміється як організація для здійснення політичної влади.

З іншого боку, «Нова демократія», одна з надзвичайних розробок

Голови Мао, майстерно матеріалізує для нас буржуазну революцію нового типу, яку може очолити тільки пролетаріат. У синтезі це демократична революція в рамках нової ери світової пролетарської революції, в яку ми розвиваємося. Нова демократична революція передбачає нову економіку, нову політику та нову культуру, очевидно, що валить старий порядок і підтримує новий зі зброєю в руках, єдиний спосіб змінити світ.

Нарешті, важливо підкреслити, що Нова демократія – це демократична революція. Хоча вона в основному виконує демократичні завдання, вона також взаємодоповнює прогрес у деяких соціалістичних завданнях, так що питання двох етапів, демократичного та соціалістичного, що відповідає таким країнам, як наша, повністю вирішується, гарантуючи, що після завершення демократичного етапу воно буде продовжено як соціалістична революція, без антрактів і перерв.

3. Три інструменти. Проблема побудови інструментів революції ставить перед партією проблему розуміння взаємозв'язку партії, армії та єдиного фронту; І для того, щоб зрозуміти взаємопов'язану конструкцію трьох інструментів у розпал війни або в захисті нової держави, заснованої на могутності озброєного народу, і правильно керувати ними, виражаючи таким чином справедливе і правильне завдання керівництва.

Щодо партії, то Голова Мао починає із необхідності Комуністичної партії, партії нового типу, партії пролетаріату. Сьогодні ми б сказали марксистсько-леніністсько-маоїстською партією: партію метою якої є завоювання політичної влади та її захист, і тому вона нерозривно пов'язана з народною війною, щоб її розпочати, розвинути чи вести, щоб захистити себе. Партія, яку підтримують народні маси, чи то шляхом народної війни, яка є війною мас, чи єдиного фронту, який, будучи фронтом класів, ґрунтується на широких масах. Партія розвивається і змінюється відповідно до етапів революції і періодів, які ці етапи можуть мати. Головною силою її розвитку є протиріччя, що матеріалізується в її серці як боротьба двох

ліній, лінії пролетарської і буржуазної або взагалі непролетарської лінії, що є по суті і головним чином боротьбою проти ревізіонізму. Це призводить до вирішального значення ідеології в житті партії та до розгортання виправних кампаній, які слугують більшому пристосуванню всіх систем партійних організацій і членства до справедливих і правильних ідейно-політичних ліній, гарантуючи переважання пролетарської лінії і збереження партійного керівництва в залізній хватці. Партія служить встановленню політичної влади для пролетаріату як провідного класу Нової Демократії, і головним чином для встановлення, зміцнення і розвитку пролетарської диктатури, а через культурні революції – завоювання великої, кінцевої мети – комунізму. Через це партія має все керувати всебічно.

Революційна армія нового типу. Це армія для виконання політичних завдань, які партія створює відповідно до інтересів пролетаріату і народу. Ця характеристика конкретно виражається в трьох завданнях: боротися, виробляти, щоб не було паразитичним тягарем, і мобілізувати маси. Це армія, заснована на політичному розвитку ідеології пролетаріату, від марксизму-ленінізму-маоїзму (сьогодні), і від загальнополітичної лінії, а також військової, яку може створити партія. Це армія, заснована на людях, а не на зброї, армія, що виникла з мас, з якими вона завжди була пов'язана, служила їм усім серцем, що дозволяє їй рухатися серед людей, як риба у воді. Без народної армії народ нічого не має, казав Голова Мао, водночас він навчив нас необхідності абсолютного керівництва партією армією і свого великого принципу: партія керує зброєю, і ми ніколи не дозволимо, щоб було інакше. Крім того, що досконало встановив принципи і норми побудови армії нового типу, сам Голова закликав не допустити використання армії для відновлення капіталізму шляхом узурпації керівництва шляхом контрреволюційного перевороту і, розвиваючи тезу Леніна про народну міліцію він далі за всіх проводив загальну політику озброєння народу, відкриваючи таким чином пролом і вказуючи шлях до збройного моря мас, що приведе нас до остаточного звільнення народу і пролетаріату.

Саме голова Мао вперше розробив повну теорію єдиного фронту і встановив його закони. Фронт соціальних класів на основі робітничо-селянського союзу як запоруки гегемонії пролетаріату в революції, на чолі якого виступає пролетаріат в особі комуністичної партії; в синтезі – єдиний фронт під проводом комуністичної партії, єдиний фронт для народної війни, для революції, для завоювання влади пролетаріатом і народом. У синтезі єдиний фронт – це об'єднання революційних сил проти контрреволюційних сил з метою ведення боротьби між революцією і контрреволюцією головним чином шляхом збройної народної війни. Єдиний фронт, очевидно, не однаковий на кожному етапі революції, і, крім того, він має свої особливості відповідно до різних історичних періодів кожного етапу; так само, єдиний фронт у конкретній революції не дорівнює фронту на світовому рівні, хоча обидва підтримуються одними загальними законами. Крім цього, важливо наголосити на відносинах між фронтом і державою, які Голова Мао встановив, коли розвивалася війна опору проти Японії, вказуючи, що єдиний фронт є формою спільної диктатури, питання, яке заслуговує бути особливо вивченим тими, хто стикається з демократичними революціями.

4. Народна війна – військова теорія міжнародного пролетаріату; у ній вперше в систематичній і повній формі узагальнено теоретичний і практичний досвід боротьби, військових дій і воєн, які вів пролетаріат, і тривалий досвід збройної боротьби народу і особливо безперервних воєн у Китаї. Саме з Головою Мао пролетаріат досягає своєї військової теорії; тим не менш, у цьому питанні існує багато плутанини та непорозуміння. І багато в чому походить від того, як бачать народну війну в Китаї. Взагалі, це глузливо і зневажливо розглядають просто як партизанську війну; саме це означає відсутність розуміння. Голова Мао зазначив, що партизанська війна має стратегічну рису; але через свою істотну плинність розвиток партизанської війни не розуміється як вона існує, як вона розвиває мобільність, війну пересування, позиції, як розгортає великі плани стратегічного наступу та захоплення дрібних, середніх, і великих міст з мільйонами жителів, що поєднують атаку ззовні

з повстанням зсередини. Тому, на завершення, чотири періоди китайської революції, і головним чином від аграрної війни до народно-визвольної війни, враховуючи антияпонську війну опору між обома, показують різні аспекти та складність революційної війни, яка велася протягом більш ніж понад двадцять років серед величезного населення та величезної мобілізації та участі мас. У тій війні є приклади всякого роду; а те, що є головним, надзвичайно вивчено і майстерно встановлені його принципи, закони, стратегія, тактика, правила тощо. Тому саме в цьому казковому горнілі і на тому, що було встановлено марксизмом-ленінізмом, Голова Мао розробив військову теорію пролетаріату: Народну війну.

Ми повинні повністю пам'ятати, що згодом сам голова Мао, знаючи про існування атомних бомб і ракет, а також що Китай їх уже має, підтримував і розвивав народну війну, щоб вести її в нових умовах атомної зброї та війни проти сили та незрівнянних сил. Узагальнено, народна війна є зброєю пролетаріату і народу, навіть для протистояння атомним війнам.

Ключовим і вирішальним питанням є розуміння загальної чинності народної війни та її подальше застосування з урахуванням різних типів революцій і специфічних умов кожної революції. Для прояснення цього ключового питання важливо враховувати, що жодне повстання, подібне до петроградського, антифашистського опору чи європейських партизанських рухів у Другій світовій війні, не повторювалося, а також враховуючи збройну боротьбу, яка зараз ведеться в Європі. Зрештою, Жовтнева революція була не лише повстанням, а й революційною війною, яка тривала кілька років. Отже, в імперіалістичних країнах революцію можна уявити лише як революційну війну, яка сьогодні є просто народною війною.

Нарешті, сьогодні, як ніколи, нам, комуністам і революціонерам, пролетаріату і народу, потрібно виковатися: «Так. Ми є прибічниками теорії всемогутності революційної війни. Що це не погано; це хороша річ. Це марксистське»; що означає дотримуватися непереможності народної війни.

5. Велика пролетарська культурна революція в історичній перспективі – це найбільш трансцендентний розвиток марксизму-ленінізму, здійснений головою Мао; це розв'язання великої невідкладної проблеми продовження революції за пролетарської диктатури: «Це являє собою більш глибокий і широкий новий етап у розвитку соціалістичної революції в нашій країні».

Яка ситуація склалася? Як сказано в рішенні Комуністичної партії Китаю про Велику Пролетарську Культурну Революцію: «Буржуазія, хоча й повалена, все ж намагається скористатися старими ідеями, культурою, звичками та способами експлуататорських класів, щоб розбестити маси і підкорити розум людей у її спробах відновити свою могутність. Пролетаріат повинен робити якраз навпаки: він повинен завдати нещадних, фронтальних ударів усім викликам буржуазії на ідеологічній арені, змінити духовний склад усього суспільства, використовуючи свої нові ідеї, культуру, звички і шляхи. Наша нинішня мета полягає в тому, щоб через боротьбу знищити тих, хто займає керівні посади і йде капіталістичним шляхом, критикувати і відкидати реакційні буржуазні «авторитети» в наукових галузях, критикувати та відкидати ідеологію буржуазії та інших експлуататорських класів, і трансформувати освіту, літературу, мистецтво та інші сфери надбудови, які не відповідають економічній основі соціалізму, щоб сприяти консолідації та розвитку соціалістичного ладу».

Саме в цих умовах спалахнув найбільший політичний процес і найбільша масова мобілізація, яку коли-небудь бачив світ, і чиї цілі так окреслив голова Мао: «Нинішня ВПКР є цілком необхідною і дуже своєчасною для консолідації пролетарської диктатури, щоб не допустити реставрації капіталізму та побудувати соціалізм».

Ми також маємо наголосити на двох питаннях:

- ВПКР передбачає орієнтир в розвитку пролетарської диктатури до забезпечення політичної влади пролетаріату, конкретно виражену в ревкомах; і

- Відновлення капіталізму в Китаї після контрреволюційного перевороту 1976 року не є запереченням ВКПЛ, а є явно частиною суперечки між відновленням і контрреставрацією, і, навпаки, вона показує нам трансцендентну історичну важливість ВКПЛ в неблаганний хід людства до комунізму.
- Світова революція. Голова Мао наголошує на важливості світової революції як єдності, виходячи з того, що революція є основною тенденцією, тоді як розкладання імперіалізму з кожним днем стає все більшим, а роль мас стає все більшою з кожним роком, мас, які створюють і повинні створювати відчуття їхньої трансформуючої та нестримної сили, і повторюють велику істину: або ми всі досягаємо комунізму, або ніхто не досягає. У цій специфічній перспективі епохи імперіалізму, великого історичного моменту «наступних 50-100 років», і в цьому контексті період початку боротьби з Yankee імперіалізмом та радянським соціал-імперіалізмом, паперовими тиграми, які борються за гегемонію та загрожують світу атомною війною, перед лицем якої, по-перше, ми повинні її засудити, а по-друге, ми повинні заздалегідь підготуватися, щоб протиставити їй народну війну і провести революцію. З іншого боку, виходячи з історичного значення пригноблених націй і, крім того, з їхньої точки зору як в економічних, так і в політичних відносинах, які розвиваються внаслідок процесу розкладання імперіалізму, голова Мао висловив свою тезу про те, що «три світи зображають себе». Усе це призводить до необхідності розробки стратегії і тактики світової революції. На жаль, ми мало або майже нічого не знаємо про твори і заяви Голови Мао щодо цих трансцендентних питань; тим не менш, те дуже мало, що відомо, показує грандіозні перспективи, за якими він уважно спостерігав, і великі контури, яких ми повинні наслідувати, щоб зрозуміти і служити пролетарській світовій революції.
- Надбудова, ідеологія, культура, освіта. Ці та інші супутні питання були тонко й глибоко вивчені Головою

Мао. Тому це ще одне основне питання, яке заслуговує на увагу.

Підсумовуючи, зміст вбачається в цих фундаментальних питаннях. чітко показати кожному, хто хоче побачити і зрозуміти, що ми маємо, отже, нову, третю і вищу стадію марксизму: маоїзм; а щоб бути марксистом у наші дні, потрібно бути марксистом-ленінцем-маоїстом і переважно маоїстом.

Все, що було пояснено у змісті, приводить нас до двох питань: що є фундаментальним у маоїзмі? Політична влада є фундаментальною в маоїзмі. Політична влада для пролетаріату, влада для диктатури пролетаріату, влада, заснована на збройній силі на чолі з Комуністичною партією. Більш чітко:

1. Політична влада під проводом пролетаріату в демократичній революції;
2. Політична влада для диктатури пролетаріату в соціалістичній і культурній революціях;
3. Політична влада, заснована на збройній силі на чолі з Комуністичною партією, завойована і захищена в результаті народної війни.

І що таке маоїзм? Маоїзм – піднесення марксизму ленінізму на нову, третю, вищу стадію боротьби за пролетарське керівництво демократичною революцією, розвиток будівництва соціалізму і продовження революції за диктатури пролетарської влади як пролетарської культурної революції; коли імперіалізм поглиблює своє розкладання, а революція стала головною тенденцією історії, серед найскладніших і найбільших війн, які бачили на сьогоднішній день, і непримиренної боротьби проти сучасного ревізіонізму.

ПРО БОРТЬБУ НАВКОЛО МАОЇЗМУ. Коротше кажучи, боротьба в Китаї за створення думки Мао Цзедуна почалася в 1935 році на зборах Цуньї, коли Голова Мао взяв на себе керівництво Комуністичною партією Китаю. У 1945 р. VII з'їзд погодився, що КПК

керувалася марксизмом, ленінізмом, ідеєю Мао Цзедуна, уточненням, придушеним VIII з'їздом, оскільки в ньому переважала права лінія. IX з'їзд у 1969 р. відновив ВПКР і ратифікував, що КПК керується марксизмом-ленінізмом-думкою Мао Цзе-дуна; це було настільки далеко, що він просунувся.

На міжнародному рівні вона набула впливу з 1950-х років; але саме з ВПКР вона інтенсивно поширювалася, і її престиж потужно зріс, а голова Мао був визнаний лідером світової революції та ініціатором нового етапу марксизму-ленінізму; таким чином, велика кількість комуністичних партій прийняла деномінацію марксизму-ленінізму-думки Мао Цзедуна. На світовому рівні маоїзм протистояв сучасному ревізіонізму, відкрито розкриваючи його глибоко і рішуче, і так само він зробив це у власних рядах КПК, що ще більше підняло великий червоний прапор Голови: нова, третя і вища стадія ідеології міжнародного пролетаріату. Нині (1988 р.) маоїзм протистоїть потрійному нападу радянського, китайського та албанського ревізіонізму. Але сьогодні, навіть серед тих, хто визнає великий внесок Голови, включаючи розвиток марксизму, є деякі, які вважають, що ми все ще перебуваємо на стадії марксизму-ленінізму, а інші приймають лише думку Мао Цзедуна, але ні в якому разі не маоїзм.

Очевидно, що в цій країні ревізіоністи, які слідує естафеті своїх різноманітних господарів, Горбачова, Денга, Алії чи Кастро, безперервно атакують маоїзм; серед них треба засуджувати, демаскувати та непримиренно боротися з черствим ревізіонізмом Дель Прадо та його бандою, так званою «Комуністичною партією Перу»; жахлива підступність самопроголошеної «Комуністичної партії Перу, Patria Roja», яка після того, як піднялася як «великі маоїсти», стала слугами Дена, після того, як засудила його, коли він був дефенестрований у 1976 році, а також антимаоїзм так званої «Izquierda Unida» (Об'єднаних лівих), в серці якої роїлися всі ревізіоністські і навіть антимарксистські позиції, видані фальшивими марксистами та опортуністами багатьох видів. Ми

повинні підняти маоїзм як дзеркало, яке розкриває ревізіоністів, щоб невблаганно боротися з ними, працюючи на розвиток народної війни та триумфу демократичної революції, що триває, що є неминучим і невідворотним завданням стратегічного характеру.

Комуністична партія Перу через фракцію на чолі з президентом Гонсало, який пропагував її відновлення, взялася за марксизм-ленінізм-думку Мао Цзедуна в 1966 році; у 1979 р. гасло «Підтримуй, захищай і застосовуй марксизм, ленінізм – думку Мао Цзедуна!»; у 1981 р.: «Назустріч маоїзму!»; а в 1982 р. прийняв маоїзм як невід'ємну частину і кращий розвиток ідеології міжнародного пролетаріату: марксизм-ленінізм-маоїзм. Саме з Народною війною ми глибше зрозуміли, що означає маоїзм, і взяли на себе урочисту присягу: «Підтримувати, захищати та застосовувати марксизм-ленінізм-маоїзм, переважно маоїзм!» і невпинно працювати, допомагаючи поставити його лідером і провідником світової революції, завжди червоним і нев'янучим прапором, що є запорукою триумфу пролетаріату, пригноблених націй і народів світу в їхньому невблаганному, бойовому марші залізних легіонів назустрічзолота і завжди блискучої мети комунізму

1.2 Щодо Думки Гонсало

Усі революції в процесі свого розвитку, через боротьбу пролетаріату як провідного класу і, насамперед, боротьбу Комуністичної партії, яка висуває їхні неосудні класові інтереси, породжують групу лідерів і головним чином того, хто представляє і очолює її, лідер з визнаним авторитетом і впливом. У нашій дійсності це оформилося через історичну необхідність і причинно-наслідковий зв'язок у Президента Гонсало, лідера партії та революції.

Більше того, це основа, на якій формується все керівництво, революції породжують думку, що керує ними, що є результатом застосування універсальної істини ідеології міжнародного пролетаріату до конкретних умов кожної революції; провідна

думка, необхідна для досягнення перемоги і завоювання політичної влади, а також для продовження революції і постійного підтримання курсу до єдиної великої мети: комунізму; керівна думка, яка, досягнувши якісного стрибка, що має вирішальне значення для революційного процесу, який вона веде, ототожнює себе з іменем того, хто її теоретично і практично сформував. У нашій ситуації це явище визначилося спочатку як керівна думка, потім як керівна думка президента Гонсало, а пізніше як думка Гонсало; тому що саме Президент, творчо застосувавши марксизм-ленінізм-маоїзм до конкретних умов перуанської дійсності, породив її; тим самим наділивши партію і революцію необхідною зброєю, яка є запорукою перемоги.

Думка Гонсало вироблялася протягом довгих років напруженої, наполегливої та безперервної боротьби за підтримку, захист і застосування марксизму-ленінізму-маоїзму, щоб повернутися на шлях Маріатеґі і розвивати його, відновити партію і, головним чином, започаткувати, підтримувати і розвивати Народну війну в Перу, яка служить світовій революції, і щоб марксизм-ленінізм-маоїзм, переважно маоїзм, був, в теорії та практиці, його єдиним командувачем і керівництвом.

Для партії принципово необхідно вивчати Думку Гонсало для більш справедливого і правильного розуміння загальної політичної лінії, і головним чином військової лінії, з метою поглиблення розуміння особливостей перуанської революції, що є специфічним і винятковим, що Президент Гонсало майстерно підкреслив. Таким чином ми служимо «великому плану розвитку базових районів», розвитку Народної війни та перспективі завоювання політичної влади по всій країні.

Ми повинні вивчати Думку Гонсало, виходячи з історичного контексту, який її породив; досліджувати ідеологічну базу, яка її підтримує; пояснювати її зміст, більш суттєво виражений у загальній політичній лінії та у військовій лінії, яка є її центром; спрямовуватись на те, що є фундаментальним у ній, – проблему політичної влади, захоплення влади в Перу, що

нерозривно пов'язане із завоюванням влади пролетаріатом у всьому світі; і ми повинні звернути пильну увагу на його кування в дволінійній боротьбі.

Узагальнюючи, ці фундаментальні питання можна вирішити, застосовуючи таку схему:

1.2.1 Історичний Контекст

Інтернаціональний Контекст

Щодо історичних подій:

1. Розвиток після Другої світової війни;
2. Потужний національно-визвольний рух і в його межах процес і триумф китайської революції;
3. Кубинська революція та її наслідки для Латинської Америки;
4. Велика боротьба між марксизмом і ревізіонізмом;
5. Велика пролетарська культурна революція. Але головне – побачити, як у цій великій класовій боротьбі на світовому рівні Думка Гонсало вважає, що виникає третій етап пролетарської ідеології: спочатку, як марксизм-ленінізм, думка Мао Цзедуна; потім марксизм-ленінізм-думка Мао Цзедуна; а пізніше його визначають як маоїзм, розуміючи його універсальну дійсність; і таким чином досягаючи марксизму-ленінізму-маоїзму, переважно маоїзму, як нинішнього вираження марксизму.

Національний Контекст

1. Післявоєнне перуанське суспільство і політична боротьба в ньому, так званий Національний демократичний фронт, акція APRA, державний переворот Одрії та боротьба проти його восьмирічного правління, змагання між послідовниками APRA та комуністами; і, зокрема, розвиток бюрократичного капіталізму в 1960-х і частину 1970-х років, і гостра класова боротьба, що супроводжувала його; «Веласкізм» і його так звана революція,

суперечка і змова між компрадорською буржуазією і бюрократичною буржуазією (фракції великої буржуазії), опортунізм і переважно ревізіонізм їх прихильників;

2. Класова боротьба в селянському русі;

3. Процес руху робітничого класу;

4. Інтелектуальний рух;

5. Збройна боротьба в країні, особливо MIR [Рух революційних лівих] і ELN [Національно-визвольна армія] у 1965 році, а також їх попередники в Бланко, Вальехосі та Еро; і

6. Проблема партії: як партія, заснована на чітких марксистсько-ленінських засадах, виродилася в ревізіоністську партію, необхідність повернутися на шлях Маріатегі, розвинути його та відновити партію, комуністичну партію Перу, що Маріатегі сам заснував у 1928 році, і як через цю перебудову була створена марксистсько-ленінсько-маоїстська партія. Тут принципово важливо те, як Думка Гонсало глибоко розуміла перуанське суспільство, зосередилася на вирішальній проблемі бюрократичного капіталізму і вбачала необхідність відновлення партії, завоювання політичної влади та її захисту за допомогою Народної війни.

1.2.2 Ідеологічна Основа

Без марксизму-ленінізму-маоїзму не можна уявити Думку Гонсало, оскільки остання є творчим застосуванням першої до нашої реальності. Ключове питання в цьому питанні полягає в розумінні історичного процесу розвитку пролетарської ідеології, трьох його етапів, сформованих у марксизмі-ленінізмі-маоїзмі та з маоїзмом як основним; і, головним чином, це застосування марксизму-ленінізму-маоїзму як універсальної істини до конкретних умов перуанської революції; отже Думка Гонсало є особливо головною для Комуністичної партії Перу та революції, яку вона очолює.

Керівна думка, досягнувши якісного стрибка вирішального значення для партії та революції, перетворилася на Думку Гонсало, ставши таким чином віхом у житті партії.

1.2.3 Зміст

1. Теорія. Як вона розуміє і застосовує три невід'ємні частини марксизму, ленінізму-маоїзму, головним чином маоїзму; вона підкреслює важливість, яку марксизм надає філософії, необхідність формування себе в ній, а особливо застосування закону суперечності при дослідженні кожної проблеми, що завжди має на меті визначення основного аспекту і процесу речей; в політичній економії, турбота про відносини експлуатації, і особливо про бюрократичний капіталізм, орієнтуючись на дозрівання революції і відбиток Народної війни на основі, а також звертаючи увагу на економічні відносини імперіалізму, шукаючи їх політичні наслідки; у науковому соціалізмі вона зосереджується на народній війні та її конкретному вираженні в країні, оскільки завжди має на увазі проблему політичної влади і, зокрема, її формування та розвитку як Нової держави.

2. Про зміст. Найбільш змістовна і розвинена частина Думки Гонсало знаходиться в загальній політичній лінії партії; Таким чином, ця думка безпосередньо підтримує лінію та її п'ять елементів, а відправною точкою є те, як вона розуміє і підтримує Програму на твердому курсі.

3. У Думці Гонсало ми повинні підкреслити чудове виконання вимог, висунутих головою Мао: теоретична солідність, розуміння історії та добре практичне поводження з політикою.

1.2.4 Що є Фундаментальне

Основним у Думці Гонсало є проблема політичної влади; конкретно, завоювання політичної влади в Перу, цілком і повністю по всій країні, як наслідок застосування універсальної істини марксизму-ленінізму-маоїзму в нашій революції. Але, будучи комуністичною думкою, вона розуміє завоювання політичної влади в Перу як частину завоювання влади

пролетаріату на світовому рівні; і що завоювання влади в країні, що формується сьогодні в народних комітетах, базових районах і Народній республіці нової демократії, що формується в рамках перспективи створення Народної Республіки Перу, служить встановленню пролетарської диктатури в нашій країні, бо без нього неможливо йти до комунізму. І все це є функцією міцного і рішучого служіння становленню народних республік і переважно пролетарської диктатури в усьому світі, під проводом комуністичних партій, революційними арміями нового типу, шляхом народної війни та розвитку. культурних революцій, щоб комунізм осяяв усю Землю.

1.2.5 Кування В Дволінійній Боротьбі

Саме завдяки наполегливій, твердій і мудрій дволінійній боротьбі, захищаючи пролетарську лінію та перемагаючи протиборчі лінії, викована Думка Гонсало. Серед найвидатніших змагань, які заслуговують на увагу, є боротьба проти сучасного ревізіонізму, представлена тут Дель Прадо та його поплічниками; ті проти правого ліквідаторства Паредеса та його банди; проти лівого ліквідаторства на чолі з тим, кого звали Сергіо, і його самопроголошеними «більшовиками»; і проти правої опортуністичної лінії, яка виступала проти початку збройної боротьби. Без боротьби не можна було б розвинути Думку Гонсало; і його чудове ведення дволінійної боротьби всередині партії є фундаментальним питанням, яке ми повинні вивчати і розуміти.

Вивчення і в основному застосування думки Гонсало є вирішальним для того, щоб краще служити партії, розвитку Народної війни та світової революції. Так само вчитися у президента Гонсало є вирішальним для того, щоб усім серцем служити людям.

1.3 Програма і Статуї

1.3.1 Програма

Комуністична партія Перу заснована і керується марксизмом-

ленінізмом-маоїзмом, головним чином маоїзмом і, зокрема, ідеєю Гонсало як творчим застосуванням універсальної істини до конкретних умов перуанської революції, як це зробив президент Гонсало, керівник нашої партії.

Комуністична партія Перу, організований авангард перуанського пролетаріату і невід'ємна частина міжнародного пролетаріату, особливо відстоює наступні основні принципи:

1. Протиріччя як єдиний фундаментальний закон невинного перетворення вічної матерії;
2. Маса творять історію і «бунтувати правильно»;
3. Класова боротьба, диктатура пролетаріату і пролетарський інтернаціоналізм;
4. Потреба в марксистсько-ленінсько-маоїстській комуністичній партії, яка твердо застосовує незалежність, автономію та самостійність;
5. Незламно і непримиренно боротися з імперіалізмом, ревізіонізмом і реакцією;
6. Завоювати і захищати владу за допомогою Народної війни;
7. Мілітаризація партії і концентрична конструкція трьох інструментів революції;
8. Дволінійна боротьба як рушійна сила розвитку партії;
9. Постійна ідеологічна трансформація і завжди керувати політикою;
10. Служити народові і світовій пролетарській революції; і,
11. Абсолютна безкорисливість і справедливий і правильний стиль роботи.
12. Кінцевою метою Комуністичної партії Перу є комунізм; з огляду на те, що нинішнє перуанське суспільство пригнічується

та експлуатується імперіалізмом, бюрократичним капіталізмом та напівфеодалізмом, революція має спочатку демократичну стадію, а потім другу соціалістичну, яка згодом розвиватиме послідовні культурні революції. В даний час під час Народної війни партія розвиває демократичну революцію, маючи своєю безпосередньою метою захоплення влади по всій країні. Через це ми ставимо такі цілі:

1.3.2 Загальна програма демократичної революції

1. Зруйнування Перуанської держави, диктатури експлуататорів на чолі з великою буржуазією, збройних сил і сил репресій, які її підтримують, і всього його бюрократичного апарату.

2. Змитати весь імперіалістичний гніт, головним чином уанкее, і радянський соціал-імперіалізм і будь-яку владу чи імперіалістичну країну. Загалом конфіскувати їхні монополії, компанії, банки та всі форми їхньої власності, включаючи зовнішній борг.

3. Знищити бюрократичний капіталізм, як приватний, так і державний; конфіскувати все їх майно, товари та економічні права на користь нової держави, а також ті, що належать до імперіалізму.

4. Ліквідація напівфеодальної власності та всього, що на ній живе, як в селі, так і в місті.

5. Поважати власність і права національної буржуазії, або середньої буржуазії, як в країні, так і в місті.

6. Боротьба за створення Народної Республіки Перу як єдиного класового фронту на основі робітничо-селянського союзу на чолі з пролетаріатом на чолі з його комуністичною партією; як зліпок для нової демократії, яка несе нову економіку, нову політику та нову культуру.

7. Розвивати народну війну, яка за допомогою революційної армії нового типу під абсолютним контролем партії руйнує стару

владу по частинах, головним чином її збройні сили та інші репресивні сили. Це служить для побудови нової влади для пролетаріату і народу.

8. Завершити формування перуанської нації, справді об'єднавши країну, щоб захистити її від усієї реакційної та імперіалістичної агресії, захищаючи права меншин.

9. Сприяти розвитку перуанського пролетаріату як частини міжнародного робітничого класу, утворенню і зміцненню справжніх комуністичних партій і їх об'єднанню в відроджений міжнародний комуністичний рух, керований марксизмом-ленінізмом-маоїзмом; все як функція пролетаріату, що виконує свою велику історичну місію як кінцевий клас.

10. Захищати свободи, права, переваги і завоювання, яких досягли робітничий клас і маси ціною власної крові, визнаючи їх і гарантуючи їх справжнє виконання в «Декларації прав народу». Дотримуватись, зокрема, свободи релігійної совісті, але в її найширшому сенсі вірити як не вірити. Також боротися з усіма заходами, що завдають шкоди інтересам народу, особливо з будь-якою формою неоплачуваної роботи чи особистого тягара та величезними податками, що накладаються на маси.

11. Справжня рівність жінок; краще майбутнє для молоді; захист матерів і дітей; повага та підтримка людей похилого віку.

12. Нова культура як бойова зброя зміцнення нації, яка служить народним масам і керується науковою ідеологією пролетаріату. Особливе значення буде приділено освіті.

13. Підтримувати боротьбу міжнародного пролетаріату, пригноблених націй і народів світу; боротьба проти наддержав, Сполучених Штатів і Радянського Союзу, імперіалізму загалом, міжнародної реакції та ревізіонізму всіх типів, уявляючи перуанську революцію як частину світової пролетарської революції.

14. Завзято і героїчно боротися за повну перемогу і

демократичну революцію в усьому народі і після завершення цього етапу негайно, без перерви, розпочати соціалістичну революцію, щоб разом з міжнародним пролетаріатом пригноблені нації і народи світу, через культурні революції, продовжили марш людства до своєї кінцевої мети – комунізму.

Але враховуючи, що демократична революція в країні перетинає період, який характеризується:

1. Поглиблення загальної кризи перуанського суспільства, переважно бюрократичного капіталізму;
2. Більша реакційність держави, сьогодні з урядом Априста, фашистським і корпоративістським, на чолі з геноцидальним Гарсія Пересом;
3. Загострення класової боротьби, де маси все більше сприймають необхідність боротьби й опору;
4. Народна війна енергійно розвивається і наростає; і,
5. Потреба народу в Народній Республіці, побудованій за принципами Нової Демократії.

РОЗДІЛ 2

Інтеранціональна лінія

2.1 Вступ

Голова Гонсало встановив міжнародну лінію Комуністичної партії Перу. Як пролетарські інтернаціоналісти, він навчає нас, що ми повинні почати з розгортання перуанської революції через народну війну як частину світової пролетарської революції та на службу їй, ідучи до нашої незмінної мети, комунізму, беручи до уваги, що кожна революція розгортається всередині зигзагів світової політики.

Оцінюючи світову ситуацію, Голова Гонсало виходить із тези Леніна: «Економічні відносини імперіалізму складають основу

існуючої міжнародної ситуації. Історія ХХ століття повністю визначена цією новою фазою капіталізму, його останньою і вищою фазою», і що відмінність між пригнобленими і пригнобленими країнами є відмінною рисою імперіалізму. Тому для того, щоб побачити нинішню ситуацію, ми не можемо відійти від фундаментального протиріччя капіталізму, оскільки ми знаходимося в його останній і вищій фазі – імперіалізму.

Крім того, підтримуючи те, що вчив нас голова Мао, що імперіалізм і всі реакціонери – це паперові тигри, що народ – це справді могутній, і що: «Радянський ревізіонізм та американський імперіалізм, вступивши в змову між собою, вчинили так багато зла та лих, що революційні народи всього світу не залишать їх безкарними. Народи всіх країн повстають. Розпочався новий історичний період боротьби з американським імперіалізмом і радянським ревізіонізмом». Він пояснює, що знищення імперіалізму і світової реакції, яке будуть здійснювати комуністичні партії, керуючи пролетаріатом і народами світу, буде незаперечною реальністю. Він закликає нас боротися проти двох імперіалістичних наддержав, імперіалізму уанкее та радянського соціал-імперіалізму, проти імперіалістичних держав і світової реакції, вказуючи умови кожної революції, щоб визначити головного ворога і відвернути дії решти.

2.2 Нова Ера

Перемога Жовтневої революції 1917 року стала надзвичайною віхою у світовій історії, кінцем буржуазної революції і початком світової пролетарської революції. Ця нова ера була означена посиленням насильства, що виражало старість буржуазії, яка керувала революцією, і зрілість пролетаріату взяти, очолити і зберегти владу диктатури пролетаріату. У цих рамках відбуваються і революції пригноблених націй.

Серед складної системи війн усіх типів імперіалізм потоне разом із світовою реакцією, з якої вийде соціалізм; отже, революція та контрреволюція усвідомлюють, що лише через війну

визначаються політичні зміни. Оскільки війна має класовий характер, існують імперіалістичні війни, такі як Перша та Друга світові війни, які були грабіжницькими війнами за переділ світу; імперіалістичні загарбницькі війни проти пригноблених націй, таких як Англія на Мальвінських островах, імперіалізм янки у В'єтнамі та соціал-імперіалізм в Афганістані; і національно-визвольні війни, як-от ті, що ведуться в Азії, Африці та Латинській Америці. Оскільки Народна війна в Перу – це війна марксистсько-ленінсько-маоїстська війна, з Думкою Гонсало, не підкоряючись наддержавам чи імперіалістичним силам, вона перебуває в авангарді завдяки своєму справедливому характеру та правильному керівництву. Це реальність, яка демонструє нам, що комуністи повинні зосередитися на головному аспекті розвитку народної війни як основної форми боротьби за служіння світовій революції.

Зіткнувшись із цією ситуацією, коли світ змінюється лише через війну, ми підтримуємо всемогутність революційної війни (мається на увазі війна людей) як найвищої військової теорії, теорії пролетаріату, яка має бути визначена відповідно до кожного типу країни, чи то імперіалістична, чи то пригноблена, як розроблено головою Мао. Таким чином, світова народна війна є адекватною відповіддю, яка служить для запобігання імперіалістичній війні або, якщо це вже відбувається, перетворення її у війну людей. Але як комуністи ми ведемо війну, щоб знищити війну війною, щоб встановити «невмирущий мир». Ми єдині, хто бореться за мир, а не як Рейган і Горбачов, які ведуть війну, чим більше говорять про мир; вони розпалювачі війни

Оцінюючи світ в цю епоху, ми бачимо, що виражаються чотири фундаментальні протиріччя: 1) протиріччя між капіталізмом і соціалізмом, маючи на увазі протиріччя між двома радикально різними системами, які охоплюють всю цю епоху. Ця суперечність буде однією з останніх, що підлягають розв'язанню, і триватиме після захоплення влади; 2) суперечність між буржуазією і

пролетаріатом, протиріччя між двома протилежними класами, яке також збережеться після приходу до влади, виявляючись у багатьох ідеологічних, політичних та економічних формах до свого вирішення з приходом комунізму; 3) міжімперіалістичні протиріччя, протиріччя між самими імперіалістами за гегемонію у світі і воно виникає між самими наддержавами, між наддержавами та імперіалістичними державами та між самими імперіалістичними державами. Це протиріччя буде розв'язано протягом наступних 50-100 років; 4) протиріччя між пригнобленими націями та імперіалізмом, що є боротьбою за визволення пригноблених націй з метою знищення імперіалізму та реакції, вирішення якої також буде розроблено протягом наступних 50-100 років. Протягом цього часу це головне протиріччя, хоча будь-яке з чотирьох фундаментальних протиріччя може бути головним відповідно до конкретних обставин класової боротьби, тимчасово або в певних країнах.

У перспективі, щоб досягти нашої кінцевої мети, комунізму, марксистсько-ленінсько-маоїстичної повинні здійснити три типи революцій: 1) демократичну революцію, буржуазну революцію нового типу на чолі з пролетаріатом у пригноблених країнах, яка встановлює спільну диктатуру пролетаріату, селянства, дрібної буржуазії, а в певних умовах і середньої буржуазії під гегемонією пролетаріату; 2) соціалістичну революцію в імперіалістичних і капіталістичних країнах, яка встановлює диктатуру пролетаріату; 3) культурні революції, які здійснюються для продовження революції за диктатури пролетаріату. Останнє має підкорити і ліквідувати будь-яку регенерацію капіталізму і вести збройну боротьбу проти спроб капіталістичної реставрації, а також служить зміцненню диктатури пролетаріату і походу до комунізму.

Подібно до того, як жоден клас у світі не зміг захопити владу відразу, а лише через процес реставрацій і контрреставрацій, коли пролетаріат бере владу і встановлює свою диктатуру, ревність буржуазії відновити капіталізм і відновити свою владу посилюється і відкриває історичний процес боротьби

пролетаріату за збереження і захист своєї диктатури і запобігання капіталістичної реставрації та буржуазії, яка бажає повернути владу. Ця боротьба між реставрацією і контрреставрацією є незаперечним історичним законом, доки не буде остаточно встановлена диктатура пролетаріату. У світовій історії, коли феодалний клас просунувся в Китаї, знадобилося 250 років, щоб остаточно подавити відновлення рабства; коли буржуазія на Заході боролася проти феодалізму, щоб придушити спроби реставрації чи фактичні реставрації феодалізму, знадобилося 300 років, щоб остаточно утвердитися у владі. І що стосується революції, в якій пролетаріат остаточно встановлений у владі, боротьба між реставрацією і контрреставрацією є надзвичайно гострою і запеклою і триватиме приблизно 200 років, починаючи з Паризької Комуни в 1871 році. Досвід капіталістичної реставрації в СРСР і в Китаї дають нам чудові уроки, як позитивні, так і негативні; особливо підкреслюючи гігантські кроки вперед у формуванні нової держави і те, як Велика пролетарська культурна революція є рішенням для запобігання реставрації.

Ми, які відстоюють марксизм-ленінізм-маоїзм, думку Гонсало, підтверджуємо себе в революційному насильстві як універсальному законі захоплення влади, і що це важливо для того, щоб замінити один клас іншим. Демократичні революції здійснюються революційним насильством, соціалістичні революції здійснюються революційним насильством, і перед обличчям реставрацій ми відновимо владу революційним насильством. Ми підтримуватимемо продовження революції під диктатурою пролетаріату революційним насильством через культурні революції, і тільки через революційне насильство ми досягнемо комунізму. Поки на Землі є місце, де існує експлуатація, ми покінчимо з нею за допомогою революційного насильства.

Ця нова ера озброює нас щедро, і ми, комуністи, повинні зміцнитися ідеологічно, політично та органічно, щоб взяти на себе відповідні обов'язки.

2.3 Процес світової революції

У міжнародному комуністичному русі діють дві течії: міжнародний пролетарський рух і національно-визвольний рух. Перший веде, а другий є основою.

Національно-визвольний рух. Він ведеться в пригноблених націях проти імперіалізму та реакції. У першому десятилітті цього століття Ленін приділяв пильну увагу боротьбі в Індії, Китаї та Ірані. Він пояснював, що соціалістична революція буде не тільки і виключно пролетаріату проти його буржуазії, але й усіх колоній проти їх гнобителів. Він сказав, що існує злиття двох сил, міжнародного пролетарського руху і національно-визвольного руху, і що вага мас у пригноблених націях становить більшу частину населення світу і буде вирішальною у світовій революції. Він зробив висновок, що революція переміщається до пригноблених націй, але цей факт не заперечує революцію в Європі, скоріше він продемонстрував, як соціалістична держава, така як СРСР, могла розвиватися в умовах імперіалістичного оточення. Розвиваючи Маркса, Ленін заклав основи стратегії світової революції підриву імперіалізму, зв'язку боротьби національно-визвольного руху з боротьбою міжнародного пролетарського руху, розвитку революції. Якщо гаслом комуністів є «Пролетарі всіх країн, єднайтеся!», то він висунув гасло, яким має керуватися боротьба двох сил: «Пролетарі всіх країн і народів світу, єднайтеся!» Голова Мао Цзе-дун розробив стратегію Леніна, зосереджуючись на трансцендентному значенні національно-визвольного руху для світової революції, оскільки імперіалізм все більше і більше виривається з пригноблених націй, які, у свою чергу, піднімаються в потужні революційні бурі, які мають очолити їхні комуністичні партії. Таким чином, національно-визвольний рух ґрунтується на міжнародному пролетарському русі, і ці дві сили сприяють розвитку всесвітньої історії. Голова Гонсало вчить нас, що стратегія, яку ми, комуністи, маємо розгорнути, має виходити з основ, закладених Леніним і розроблених Головою Мао.

Міжнародний пролетарський рух – це теорія і практика

міжнародного пролетаріату. Боротьба пролетаріату відбувається на трьох рівнях: теоретичному, політичному та економічному. Оскільки пролетаріат виступає в історії як кінцевий клас, він робить це в постійній боротьбі, що висвітлюється такими віхами: 1848 р., коли Комуністичний маніфест, розроблений Марксом і Енгельсом, заклав основи і програму пролетаріату. 1871 – Паризька комуна, де вперше владу захопив пролетаріат. 1905 рік, генеральна репетиція революції. 1917 р., триумф Жовтневої революції в Росії, коли клас встановив диктатуру пролетаріату і відкрив нову еру. 1949 р., триумф китайської революції, де встановлюється спільна диктатура на чолі з пролетаріатом і вирішується перехід до соціалістичної революції, що змінює кореляційні сили у світі. У десятиліття 1960-х років з Великою Пролетарською Культурною Революцією, очолюваною головою Мао Цзедунем, революція продовжується під диктатурою пролетаріату в гострій боротьбі між реставрацією і контрреставрацією.

У своїй відроджувальній боротьбі пролетаріат породжує союз і страйк, які є не тільки знаряддям економічної боротьби, а й формують клас «для великих битв, які ще попереду». Страйк є основним інструментом в економічній боротьбі, а загальний страйк є доповненням до повстання, але те, що Сорель, анархісти та інші пояснюють неправильно, що владу можна захопити лише загальним страйком. Ми розвиваємо відроджувальну боротьбу як функцію завоювання влади.

Пролетаріат породжує політичний апарат: комуністичну партію, яка абсолютно протилежна й відмінна від інших партій, яка має на меті захоплення політичної влади. Так визначив це Маркс. Ленін встановив ознаки партії нового типу, борючись з підривним впливом старого ревізіонізму, який породжував буржуазні робітничі партії, засновані на трудовій аристократії, профспілкової бюрократії, парламентському кретинізмі – усе це відповідало старому порядку. Голова Мао Цзедун розробив конструкцію партії навколо зброї і запропонував конструкцію трьох інструментів. Голова Гонсало

поставив тезу про мілітаризацію комуністичних партій і концентричну побудову трьох інструментів.

Пролетаріат породжує ідеологію: марксизм-ленінізм-маоїзм, переважно маоїзм для світової революції і марксизм-ленінізм-маоїзм, думка Гонсало, головним чином думка Гонсало, для перуанської революції.

Марксизм був заснований на ідеях Маркса. Маркс і Енгельс взяли найкраще, що створило людство: німецьку класичну філософію, англійську політичну економію та французький соціалізм, щоб заснувати ідеологію пролетаріату. Марксизм не зробив жодного кроку в своєму житті без боротьби з неправильними позиціями. Таким чином, їй довелося протистояти Прудону й анархізму, правим відхиленням нібито творчих розробок Дюрінга та опортуністичним позиціям, які виникли в німецькій соціал-демократичній партії. Згодом старий ревізіонізм розгортається з Бернштейном і Каутським після смерті Енгельса; Ленін збирається їх перемогти. У синтезі на першому етапі марксизм утверджує марксистську філософію або діалектичний матеріалізм, марксистську політичну економію і науковий соціалізм.

Ленін розвиває марксизм і виводить його на другий етап – марксизм-ленінізм. Він зробив це через важку боротьбу проти старого ревізіонізму, який заперечував марксистську філософію, кажучи, що неокантизм повинен бути основою замість цього; тобто ідеалізм, а не діалектичний матеріалізм. У політичній економії вони заперечували зростаючу пауперизацію пролетаріату і стверджували, що вимоги пролетаріату задовольняються капіталізмом та імперіалізмом. Вони заперечували додаткову вартість та імперіалізм. У науковому соціалізмі вони боролися проти класової боротьби і революційного насильства, пропагували пацифізм.

Ревізіонізм означає перегляд марксистських принципів, посилячись на нові обставини. Ленін говорив, що ревізіонізм – це просування буржуазії в ряди пролетаріату і що для ефективної боротьби з імперіалізмом необхідно боротися і з

ревізійонізмом, оскільки це дві сторони однієї медалі. Ленін підкреслював, що ревізійонізм має на меті розкол профспілок і політичний рух пролетаріату і породжує розкол у соціалізмі. У цій точній і невпинній боротьбі з ревізійонізмом Ленін ще в період Першої світової війни висвітлював необхідність перетворення імперіалістичної війни на революційну, викриваючи старих ревізійоністів як соціал-патріотів. Він вказував, що в революційні часи треба створювати нові організації, оскільки реакціонери б'ють по легальним організаціям, а ми повинні розвивати підпільні організації навіть для масової роботи. Після цього він сформував Жовтневу революцію разом із Комуністичною партією через повстання.

Сталін продовжив справу Леніна і в процесі побудови соціалізму в СРСР боровся з ухилами Троцького, Зінов'єва, Каменєва, які завершилися в 1937 році. Це була 13-річна боротьба, і говорити, що справи були адміністративно вирішені, неправда. Ми займаємо позицію голови Мао про роль товариша Сталіна як позитивну на 70%. Сьогодні перед нами, комуністами, стоїть завдання провести адекватний аналіз Другої світової війни, баланс міжнародного комуністичного руху і, зокрема, добре вивчити його VII з'їзд, і в цьому контексті роль товариша Сталіна разом з діями ревізійонізму у Франції, Італії та ін.

Розвиваючи марксизм-ленінізм, голова Мао Цзе-дун підносить марксизм на найвищу вершину, таким чином теорія пролетаріату стає марксизмом-ленінізмом-маоїзмом. Він виконав це завдання в середині завзятої та наполегливої боротьби, розгромивши право опортуністичні лінії всередині Комуністичної партії Китаю. Тут ми виділяємо ревізійоністську лінію Лю Шао-чі та Ден Сяопіна. На міжнародному рівні він очолив боротьбу і поразку сучасного ревізійонізму Хрущова. Він сформував демократичну революцію в Китаї, крок до соціалістичної революції і Великої пролетарської культурної революції. Основним у маоїзмі є влада, влада для пролетаріату, влада для диктатури пролетаріату, заснованої на збройній силі на чолі з партією. Маоїзм – це застосування марксизму-ленінізму до відсталих

країн, стратегічний наступ світової революції, продовження революції під диктатурою пролетаріату.

Отже, ми, комуністи, маємо три великі мечі: наш засновник Маркс, великий Ленін і голова Мао Цзедун. Наше велике завдання – підтримувати, захищати і застосовувати марксизм-ленінізм-маоїзм, насамперед маоїзм, і поставити його командою і керівництвом світової революції.

Продовжуючи розвиток марксизму-ленінізму-маоїзму, розвиваючи перуанську революцію і підтримуючи світову революцію, Голова Гонсало підтримує, захищає і застосовує нашу непереможну і нев'янучу ідеологію, складаючи марксизм-ленінізм-маоїзм, думку Гонсало як основу партійної єдності. Для нас Думка Гонсало – це головне, що ми повинні втілити, тому що це гарантія перемоги, яка веде нас до демократичної революції, до соціалістичної революції, до культурних революцій аж до комунізму.

З іншого боку, Голова Гонсало пояснює, що в процесі світової революції, щоб змести імперіалізм і реакцію з лиця землі, є три моменти: 1-й, стратегічна оборона; 2-е, стратегічна рівновага; і 3-й, стратегічний наступ світової революції. Він робить це, застосовуючи до революції закон протиріччя, оскільки суперечність панує в усьому, і всі протиріччя мають дві сторони боротьби, в даному випадку революцію і контрреволюцію. Стратегічна оборона світової революції, протиставлена наступу контрреволюції, починається з 1871 року Паризькою комуною і закінчується Другою світовою війною. Стратегічна рівновага виникає навколо перемоги китайської революції, Великої Пролетарської Культурної Революції та розвитку могутнього національно-визвольного руху. Згодом світова революція переходить у стратегічний наступ; Цей момент можна ідентифікувати в історії у зв'язку з 1980-ми роками, в яких ми бачимо такі ознаки, як ірано-іракська війна, Афганістан, Нікарагуа, початок Народної війни в Перу, епоха, окреслена в межах «наступних 50-100 років». Звідти розвиватиметься протиріччя між капіталізмом і соціалізмом,

вирішення якого приведе нас до комунізму. Наша концепція – це тривалий, а не короткий процес, із переконанням досягти комунізму, навіть якщо це означає пройти через низку поворотів і невдач, які обов'язково відбудуться. Крім того, не дивно, що ми повинні застосувати ці три моменти до світової революції, оскільки голова Мао застосував їх до процесу тривалої народної війни. Як комуністи, ми повинні бачити не лише момент, а й довгі роки.

2.4 Сучасна Ситуація та Перспектива

У нинішній ситуації і в перспективі ми вступили в стратегічний наступ світової революції, в межах «50-100 років», в які імперіалізм і світова реакція будуть потоплені, і ми вступимо в стадію, коли пролетаріат прийде до влади і встановить свою диктатуру. З цього моменту на шляху до комунізму буде протиріччя між соціалізмом і капіталізмом. Те, що в СРСР і Китаї відбулися реставрації, не заперечує процвітання процесу розвитку міжнародного пролетаріату; скоріше це показує, наскільки запекла боротьба між відновленням і контрреставрацією. З цього ми, комуністи, беремо уроки, щоб запобігти реставрації капіталізму і остаточно встановити диктатуру пролетаріату.

Ми вважаємо тезу голови Мао Цзедуна про те, що три світи окреслені справедливими і правильними, і що це пов'язано з тезою Леніна про розподіл сил у світі на основі аналізу класів і протиріч. Ми відкидаємо опортуністичне та ревізіоністське спотворення Ден Сяопіна щодо трьох світів, яке прагне йти на хвості США та продавати революцію. З цієї точки відліку Голова Гонсало аналізує поточну ситуацію, в якій окреслено три світи, і демонструє, що це реальність. Перший світ – це дві наддержави, США та СРСР, які борються за глобальну гегемонію та можуть розв'язати імперіалістичну війну. Вони є наддержавами, тому що вони економічно, політично та військово могутніше, ніж інші держави. Економіка США зосереджена на монополії недержавної власності; політично, це розгортає буржуазну демократію з дедалі більшим обмеженням прав. Це

реакційний лібералізм; у військовому відношенні вона є найпотужнішою на Заході і має триваліший процес розвитку. СРСР економічно ґрунтується на державній монополії, з політично-фашистською диктатурою бюрократичної буржуазії і є військовою державою високого рівня, хоча процес його розвитку є коротшим. США прагнуть зберегти свої володіння, а також розширити їх. СРСР більше прагне до експансії, тому що це нова наддержава і економічно зацікавлений захопити Європу, щоб покращити її умови. У синтезі вони є двома наддержавами, які не є блоком, але мають протиріччя, чіткі взаємні відмінності, і вони рухаються в рамках закону змови та суперечки за перерозділ світу. Другий світ складається з імперіалістичних держав, які не є наддержавами, але мають меншу економічну, політичну та військову могутність, такі як Японія, Німеччина, Франція, Італія тощо, які мають суперечності з наддержавами, оскільки вони підтримують, наприклад, девальвацію долар, військові обмеження та політичні нав'язування; ці імперіалістичні держави хочуть скористатися суперечкою між наддержавами, щоб вони виникли як нові наддержави, а також розв'язують загарбницькі війни проти пригноблених націй і, крім того, між ними існують гострі протиріччя. Третій світ складається з пригноблених націй Азії, Африки та Латинської Америки. Це колонії чи напівколонії, де феодалізм не знищено, і на цій основі розгортається бюрократичний капіталізм. Вони опиняються підвладними тій чи іншій наддержаві чи імперіалістичній владі. У них є суперечності з імперіалізмом, до того ж вони борються проти власної великої буржуазії та поміщиків, які перебувають на службі і в змові з імперіалізмом, особливо з наддержавами.

Усе це дає нам основу, на якій комуністи можуть встановити стратегію і тактику світової революції. Голова Мао Цзе-дун домігся встановлення стратегії і тактики світової революції, але китайські ревізіоністи це приховали. Тому нам належить витягти це з його власних ідей, особливо якщо виникають нові ситуації, перш за все в перспективі.

Наша партія дотримується думки, що в нинішньому світі існують

три фундаментальні протиріччя: 1) Протиріччя пригноблених націй, з одного боку, проти наддержав та імперіалістичних держав, з іншого. Тут міститься теза про те, що окреслено три світи, і ми формулюємо її так, тому що ядро цього протиріччя лежить у наддержавах, але це також протиріччя з імперіалістичними державами. Це головне протиріччя і його вирішення – розвиток і торжество нових демократичних революцій. 2) Протиріччя між пролетаріатом і буржуазією, вирішенням якої є соціалістична революція, а в перспективі – пролетарська культурна революція. 3) Міжімперіалістичні протиріччя: між самими наддержавами, між наддержавами та меншими імперіалістичними державами і, нарешті, між самими імперіалістичними державами, що прагне до війни за глобальну гегемонію та грабіжницьких імперіалістичних воєн, яким пролетаріат має протистояти народною війною, а в перспективі – світовою народною війною. Ми не перераховуємо протиріччя соціалізм-капіталізм, тому що сьогодні воно існує лише на ідеологічному та політичному рівні, оскільки соціалізм ніде не існує як держава; сьогодні немає соціалістичного ладу. Він існував, і сказати, що він існує сьогодні, означає, по суті, стверджувати, що СРСР є соціалістичним, що є ревізіонізмом.

Потреба побачити протиріччя слугує для аналізу світової ситуації та визначення її стратегії та тактики, а в межах цього її стратегічних та конфліктних зон. Сьогодні найбільш запальними конфліктними точками є: Південно-Східна Азія, де боротьба у В'єтнамі, Лаосі та Кампучії є центром у величезному стратегічному регіоні Азії, регіоні, де зосереджені великі маси, наприклад, в Індії. Якби вони достатньо розвинули комуністичні партії, це послужило б потужному просуванню революції. На Близькому Сході, великому нафтовому центрі, також йде гостра боротьба між наддержавами і державами, пов'язаними з проблемами Близького Сходу, а також націоналістичними і навіть реакційними рухами. Інша область – Південна Африка, де існують партизанські рухи, узурповані наддержавами або державами, щоб перетворити їх на окупаційні сили та домінувати над ними. У Латинській Америці відбувається

важлива боротьба Центральної Америки (Нікарагуа та Сальвадор) з нестабільністю Антильських островів (Гаїті та ін.), а також народна війна в Перу, війна людей марксистсько-ленінсько-маоїстська, з думкою Гонсало за справжню демократичну революцію, не підкоряючись жодній наддержаві чи владі. У Європі, де розвиваються наполегливі військові дії антиімперіалістів, необхідно вивчати їхню ідеологію та політику, яка їх підтримує, клас, якому вони служать, їхні зв'язки з ідеологією пролетаріату та їхню роль у світовій пролетарській революції, а також їхню позицію щодо сучасного ревізіонізму. Ці рухи виражають існування нерівномірної революційної ситуації в розвитку в Старому Світі. Будь-яка з цих точок конфлікту може стати іскрою імперіалістичної світової війни, ситуації, яка станеться, коли буде визначена стратегічна перевага однієї з наддержав. Тому стає все більш терміновим і безперервним покладатися на комуністичні партії, засновані на марксизмі-ленінізмі-маоїзмі, які створені для народної війни та її милітаризації. Стратегічне визначення зон головного та другорядного значення для здійснення світової революції є ключем до встановлення ролі, яку кожен регіон і кожна сторона повинні відігравати у світовій революції.

Для комуністичних партій проблема полягає не в тому, щоб зосередити увагу на імперіалістичній світовій війні, а на війні людей, оскільки лише з цього випливає влада, керована пролетаріатом. Ми вважаємо, що в той час, як існує імперіалізм, існує ймовірність розвитку імперіалістичних світових воєн. Те, що сказав Голова Мао, є певним, що або революція запобіжить війну, або світова війна спровокує революцію. Для того, щоб відбулася імперіалістична світова війна, необхідно визначити стратегічну перевагу однієї з наддержав. На думку реакційних військових теоретиків, ця ситуація мала б розгорнутися в момент першого застосування атомної зброї або потужного атомного бомбардування обома сторонами, а також другого моменту, в якому візьмуть участь величезні мільйонні контингенти, а згодом (оскільки мета це перерозподіл здобичі, особливо пригноблених націй) звичайна

війна за окупацію територій. Тоді вона потрапить у велику і люту різанину, яка матиме наслідки проти імперіалістів і дасть ще більші причини для пригноблених націй, народів світу та класу піднятися в народній війні. Таким чином, якщо виникає імперіалістична світова війна, по-перше, ми проти неї; по-друге, ми не боїмося цього, оскільки зосереджуємось на революції; по-третє, зосередитися на революції означає вести народну війну, яку веде пролетаріат через свої комуністичні партії; по-четверте, ця народна війна має бути визначена в кожному типі країни відповідно до типу революції. Тому світова народна війна – це порядок дня.

2.5 Міжнародний комуністичний рух

2.5.1 Революційний інтернаціоналістський рух

Історія міжнародного комуністичного руху – це славетний процес боротьби, за допомогою якого комуністи світу боролися і продовжують боротися, щоб об'єднатися, щоб досягти своєї незмінної мети: комуністичного суспільства. У цій героїчній боротьбі було сформовано три Інтернаціонали.

Міжнародна асоціація робітників, або Перший Інтернаціонал, була заснована Марксом і Енгельсом у 1864 році. У важкій боротьбі вони виступили проти і розгромили анархістські позиції Бакуніна і встановили, що існує лише одна доктрина пролетаріату – марксизм. Ленін каже, що роль, яку виконував I Інтернаціонал, полягала в тому, щоб закласти ідеологічну основу вчення про пролетаріат. Цей Інтернаціональний розкол, і коли в цьому звинувачували Маркса та Енгельса, вони відповіли, що якби такого поділу не відбулося, Інтернаціонал у будь-якому випадку загинув би, убитий єдністю, яка відкидає принципи. Другий Інтернаціонал був заснований Енгельсом у 1889 році. Він служив для розмноження організацій і партій, але зі смертю Енгельса безконтрольно виник старий ревізіонізм, якому протистояв і розгромив Ленін. Цей Інтернаціонал збанкрутував у Першій світовій війні, коли його керівництво, наприклад Каутський і Бернштейн, замість того, щоб боротися проти

імперіалістичної світової війни, щоб перетворити її на революцію, підтримали цю грабіжницьку війну та буржуазію власних країн, перетворившись на соціальл-патріотів. У 1919 році Ленін організував Третій Інтернаціонал, Комуністичний Інтернаціонал, уявляючи його як бойову машину, яка повинна взяти на себе відповідальність за світову революцію і побудову пролетарської диктатури. Протягом 1920-х років в Комуністичному Інтернаціоналі виникли дві проблеми, які мали серйозні наслідки: проблема Німеччини (точніше, революція в передовій країні) і проблема Китаю (або революція в відсталій країні). Згодом ситуація загострилася з появою та торжеством фашизму та питанням, як уявляти Єдиний фронт. Існували ревізійні критерії Тореза і Тольятті, які прагнули підтримати, а не знищити старий порядок, зосереджуючись виключно на антифашистській боротьбі. Оцінити Комуністичний Інтернаціонал, особливо його VII з'їзд, пов'язаний з Другою світовою війною, і роль товариша Сталіна, є нагальне завдання для комуністів і для нашої партії. У 1943 році I інтернаціонал був розпущений, залишився лише Інформаційний комітет.

Боротьба комуністів за об'єднання на міжнародному рівні є важкою і складною. Це виявилось в боротьбі з сучасним ревізійнізмом після Другої світової війни. Тіто був засуджений у 1948 р. Ідеї Браудера також зіграли зловісну роль. Робітничі і Комуністичні партії зустрілися в Москві в 1957 і 1960 роках після XX з'їзду Комуністичної партії Радянського Союзу (КПРС) в 1956 році, на якому Хрущов уже узурпував диктатуру пролетаріату в СРСР і атакував його під час правління. приводом для боротьби з товаришем Сталіним. Проте престиж СРСР у всьому світі був ще дуже високим, і за таких обставин на нарадах 1957 і 1960 рр. узгоджувалися неоднозначні позиції, незважаючи на тверді, принципові позиції, які відстоювала комуністична частина Китаю (особливо ті Голови Мао) та Партії Праці Албанії. Позиції Голови Мао викликали в КПРС деякі зміни, але позиції сучасного ревізійнізму були систематизовані в 1961 році, коли КПРС провела свій двадцять другий з'їзд.

Голова Мао, керуючий КПК, досліджував сутність нового ревізйонізму, систематизованого в «трьох мирних» і «двох цілях». З «мирним співіснуванням» Хрущов перекутив тезу Леніна, яка розрізняла відносини між державами та відносинами всередині держав, щоб запропонувати, що головною лінією міжнародного комуністичного руху є «мирне співіснування». Для Хрущова проблема полягала в тому, щоб запобігти війні, тому що, за його словами, атомна зброя не розрізняла експлуататорів і експлуатованих, і люди повинні були братися, щоб запобігти вимирання людства. «Мирний перехід» передбачає, що революція більше не вимагає революційного насильства, але що одну соціальну систему можна трансформувати в іншу «мирним шляхом»: через вибори чи парламентаризм. Концепція «мирного наслідування» виражала ідею, що для знищення імперіалістичної системи соціалістична система повинна наслідувати її, щоб продемонструвати імперіалістам, що соціалістична система є вищою, і таким чином спонукати імперіалістів стати соціалістами. «Держава цілого народу» була ревізйоністською тезою, за допомогою якої Хрущов мав на меті заперечити класовий характер держави. Вона була спеціально спрямована проти диктатури пролетаріату. «Партія всього народу» була ще одним потвором, що заперечував класовий характер партії як партії пролетаріату. Так, Хрущов стверджував, що 22 з'їзд КПРС був новою програмою комуністів, а Комуністичний маніфест був замінений буржуазними гаслами «свободи», «рівності» і «братства». «Маніфест» – це програма комуністів, і його заперечення розпалило і загостило боротьбу між марксизмом і ревізйонізмом.

14 червня 1963 року була опублікована «Пропозиція щодо генеральної лінії міжнародного комуністичного руху» (також відома як «китайський лист»). За ним послідував тираж «Дев'яти коментарів», у яких голова Мао і КПК блискуче розкрили та розгромили сучасний ревізйонізм у всіх аспектах.

Ми розуміємо, що голова Мао і КПК вважали, що, оскільки політична та ідеологічна база – якою мав бути марксизм-

ленінізм – думка Мао Цзедуна – ще не була визначена, за таких обставин було незручно створювати новий Комуністичний Інтернаціонал. В основному це було пов'язано з тим, що Партія праці Албанії на чолі з Енвером Ходжою не прийняла думки Мао Цзедуна і прагнула створити Інтернаціонал, заснований лише на марксизмі-ленінізмі, нехтуючи новими розвитками. По суті, Ходжа був противником думки Мао Цзедуна.

Зростання впливу Голови Мао у світі розгорнулося з Великою пролетарською культурною революцією. КПК зосереджувала увагу на дуже нагальних проблемах, таких як відновлення влади в Китайській Народній Республіці після узурпації ревізіоністів Лю Шаочі і Ден Сяопіна, а також на тому, як продовжити революцію під диктатурою пролетаріату. Так голова Мао в класовій боротьбі проти ревізіонізму на національному та міжнародному рівнях став великим учителем пролетаріату і Великим Вождем світової революції. Його думка розвивалася на третьому етапі марксизму. У ту епоху комуністи називали це «думкою Мао Цзедуна». Комуністична партія Перу (РСР) прийняла ідею марксизму-ленінізму- думки Мао Цзедуна як основу партійної єдності на Шостій національній конференції в січні 1969 року. Це було досягнуто в результаті боротьби Голови Гонсало і Червоної фракції партії, яка дотримується ідеї марксизму-ленінізму-думки Мао Цзедуна з 1966 року. Голова Гонсало вже підтримував позиції Голови Мао в 1962 році і на основі цієї точки зору створив Червону фракцію РСР. Ми, справжні комуністи, чекали, коли КПК визначить маоїзм як третю стадію марксизму, але зі смертю голови Мао у вересні 1976 року китайські ревізіоністи здійснили контрреволюційний переворот, спрямований проти Голови Мао та його думки. Таким чином, єдність марксистів зіткнулася з серйозними і складними проблемами, але Комуністична партія Перу залишалася твердою і непохитною в захисті марксизму-ленінізму-думки Мао Цзедуна, негайно розкривши контрреволюційний переворот і ревізіоністську узурпацію в Китаї. . Саме в той час Розширене політичне бюро РСР у жовтні 1976 року заявило: «Бути марксистом означає дотримуватися марксизму-ленінізму-думки Мао

Цзедуна».

{PCP-Partido Comunista del Peru}

Після смерті Голови Мао та ревізійоністської узурпації в Китаї Деном та його бандою комуністи залишилися розсіяними у світі без центру чи бази для світової революції; контрреволюціонери розмахнули кігтями, щоб заперечити Голову Мао і дійсність ідеї марксизму-ленінізму-думки Мао Цзедуна, розв'язавши потрійну ревізійоністську атаку Ден Сяопіна (китайський ревізійонізм), Ходжу (албанський ревізійонізм) і Брежнева (рос. ревізійонізм). Зіткнувшись з цією ситуацією на Першій національній конференції РСР у листопаді 1979 року, голова Гонсало закликав всю партію захищати і застосовувати ідею марксизму-ленінізму-думки Мао Цзедуна проти ревізійоністського потрійного нападу. Партія залишалася твердою на цих позиціях і виступала на незмінну, принципову позицію. У 1980 році РСР розпочала Народну війну на основі марксизму-ленінізму-думки Мао Цзедуна; саме в застосуванні та розвитку Народної війни РСР просунулася далі в розумінні маоїзму як третього етапу марксизму. Отже, на другій Національній конференції, що відбулася в травні 1982 р., партія погодилася, що марксизм-ленінізм-маоїзм є третьою стадією марксизму. Таким чином, РСР була єдиною партією у світі в авангарді захисту маоїзму, і взяла на себе завдання боротьби за єдність марксистів-леніністів-маоїстів світу, щоб ця ідеологія була командою і керівництвом Перуанська та світова революції.

Застосування марксизму-ленінізму-маоїзму необхідно конкретизувати в кожній революції, щоб воно не стало механічним застосуванням. З цієї причини Перуанська революція породила Голову Гонсало і Думку Гонсало, яка є головним принципом в основі єдності партії. Таким чином, кожна революція має визначити свою керівну думку, без якої не може бути ні застосування марксизму-ленінізму-маоїзму, ні будь-якого розвитку революції.

Восени 1980 року 13 комуністичних партій і організацій

підписали заяву «Марксистам-ленінцям, робітникам і пригнобленим усіх країн», у якій закликали комуністів об'єднатися навколо марксизму-ленінізму та підтримати голову Мао, але не зважаючи на це. Маоїзм як новий етап із загальною дійсністю. Революційна комуністична партія США (RCP-USA) головним чином здійснила цю роботу. У 1983 році RCP-USA зв'язалася з РСР і запросила її підписати заяву 1980 року. РСР не погодилася з такою заявою, оскільки думка Мао Цзедуна в ній не розглядалася; більше того, ми вже спиралися на марксизм-ленінізм-маоїзм. У березні 1984 р. була завершена Друга конференція цих організацій і засновано Революційний інтернаціоналістичний рух (PIR на укр.; RIM на англ.), який затвердив спільну декларацію, в якій йдеться про об'єднання навколо марксизму-ленінізму-думки Мао Цзедуна. Наша позиція щодо включення РСР в RIM викладена в листі, написаному до Комітету революційного інтернаціоналістичного руху від жовтня 1986 року: «Ми хочемо повторити два питання з цього приводу. По-перше, від початку наших зв'язків виток наших розбіжностей було змістовне і вирішальне питання про марксизм-ленінізм-маоїзм як єдиний, справжній і новий етап у розвитку пролетарської ідеології, що має загальну силу, з маоїзмом як ключем до питання. Звідси й виходить наша незгода з виразом «марксизм-ленінізм-думка Мао Цзедуна». Проте ми думали і думаємо, що вирішення цього питання, яке для нас є незамінним як вихідний пункт, є складним, вимагає часу, а особливо революції, що розвивається»

«По-друге, під час підписання Декларації, отриманої від Другої конференції, яка заснувала RIM, ми зробили це із зауваженнями та навіть явним запереченням, яке було прямо викладено коротко. Ми повторювали ці питання на зустрічах, доповідях та повідомленнях, які чітко вказують на розбіжності щодо принципової суперечності, революційної ситуації нерівномірного розвитку, щодо світової війни та деяких критеріїв ролі Руху та інших більш важливих питань, таких як універсальна дійсність марксизму-ленінізму-маоїзму, і, зокрема, загальна справедливість народної війни (вираз пролетарської військової

теорії, яку наш клас нещодавно повністю і повністю розвинув разом з головою Мао Цзе-дуном), і наше наполегливе наполягання завжди підвищувати велике гасло: «Пролетарі всіх країн, єднайтеся!» Тим не менш, ми думали і продовжуємо думати, що Декларація містить і містить відносну основу єдності, розвитку та вдосконалення якої вимагатиме саме просування Руху, про що вже наочно свідчать факти»

«Сьогодні Декларацію дехто спростував як опортуністичну. Інші стверджують, що цього недостатньо для вирішення гострих проблем, яких вимагає революція, і тому слід переходити до нової декларації. РСР вважає, що РІМ стикається з проблемами на різних рівнях: на ідеологічному рівні їй необхідно просуватися до розуміння марксизму-ленінізму-маоїзму. Цей прогрес є принциповим, і навіть політичний розвиток залежить від нього. На політичному рівні вона має просунутися у визначенні фундаментальних протиріч і основного глобального протиріччя, питання про Третю світову війну, що революція є основною тенденцією, а з огляду на імперіалістичний посуд перетворює її на війну людей. Що стосується будівництва, то яких політичних напрямків ми повинні дотримуватися, щоб досягти формування необхідного нам Інтернаціоналу, який має бути продовженням славетного Міжнародного комуністичного руху. Що стосується масової роботи, то нашими вихідними пунктами є гасла «Маси творять історію», «Це правильно бунтувати» та «Колосальна купа сміття» [ревізійонізму та опортунізму, який необхідно змитати – пер.], і що мета масової роботи є започаткування або розгортання народної війни. Що стосується лідерства, то воно є ключовим, вимагає часу для його формування, розвитку та визнання авторитету. Що стосується дволінійної боротьби, то вона ведеться не так, як має бути. Це проблеми розвитку, але якщо їх не вирішувати справедливо і правильно, вони можуть викликати явища деартикуляції, і ці негативні можливості неодмінно викликають у нас занепокоєння. Ми вважаємо, що Комітет РІР має на меті нав'язати деномінацію «марксизм-ленінізм-думка Мао Цзедуна», намагаючись ввести нас в декларацію, і таким чином вирішити проблеми керівництва

Комітетом, що дає підстави вважати в існуванні гегемоністських тенденцій».

Беручи до уваги цю ситуацію, ми підтвердили себе на Четвертій національній конференції РСР у жовтні 1986 року, щоб розкрити себе як фракцію в рамках Міжнародного комуністичного руху, щоб поставити марксизм-ленінізм-маоїзм, головним чином маоїзм, командою та керівництвом світової революції. Ми закликаємо: «Підтримувати, захищати та застосовувати марксизм-ленінізм-маоїзм, насамперед маоїзм!» оскільки тільки через це міжнародний пролетаріат через свої комуністичні партії зможе очолити завоювання влади та звільнити пригноблених, щоб вони могли емансипувати себе як клас.

Ми виступаємо за відновлення Комуністичного Інтернаціоналу, і ми розглядаємо Революційний Інтернаціоналістичний Рух як крок у цьому напрямку. Воно служитиме цій меті, доки спирається на справедливу і правильну ідеологічну та політичну лінію та дотримується її.

Боротьба за нав'язування марксизму-ленінізму-маоїзму, насамперед маоїзму, як команди та керівництва світової революції буде довгою, складною і важкою, але врешті-решт марксист-ленініст-маоїст світу досягнуть успіху. Марксизм не зробив кроку вперед у своєму житті без боротьби.

СЛАВА МІЖНАРОДНОМУ ПРОЛЕТАРІАТУ!

ХАЙ ЖИВЕ СВІТОВА ПРОЛЕТАРСЬКА РЕВОЛЮЦІЯ!

**ПІДТРИМУЙТЕ, ВІДСТОЮЙТЕ І ЗАСТОСУЙТЕ МАРКСИЗМ-ЛЕНІНІЗМ-МАОЇЗМ,
ДУМКУ ГОНСАЛО, НАСАМПЕРЕД ДУМКУ ГОНСАЛО!**

Центральний комітет Комуністичної партії Перу

РОЗДІЛ 3

Лінія Демократичної Революції

3.1 Вступ

Підтримуючи, захищаючи та застосовуючи марксизм-ленінізм-маоїзм, головним чином маоїзм, Голова Гонсало встановлює, що перуанська революція за своїм історичним перебігом має бути спочатку демократичною революцією, потім соціалістичною, яка, у свою чергу, має розгорнути культурні революції, щоб досягти комунізму у безперервному процесі ведення Народної війни та визначення її характеру. Щоб дійти цього висновку, його відправною точкою було те, що вчив Маркс, що Німеччині потрібно відтворити селянські війни XVI століття, що доведеться направляти демократичну енергію селянства. Пізніше Ленін розвинув цю думку далі, вважаючи, що, оскільки буржуазія є занедбаним класом, а селянство висунуло необхідність знищення феодалізму, вони можуть конкретизувати демократичну революцію лише під керівництвом пролетаріату. Після цього Голова Мао заснував «Нову демократію», яка є частиною світової пролетарської революції; він пропонує спільну диктатуру революційних класів, яка має бути сформована в опозиції до буржуазної диктатури, яка може бути здійснена лише під керівництвом пролетаріату.

Він бере до уваги специфічні умови Перу, такі як: в історичному процесі Перу не було буржуазної революції, оскільки буржуазія була нездатна її очолити; тому земельне питання і національне питання є двома проблемами, які ще не вирішуються; що ми живемо в епоху імперіалізму та світової пролетарської революції, отже, пролетаріат – це той клас, який береться за знищення імперіалізму, бюрократичного капіталізму та напівфеодалізму не на користь буржуазії, а радше для пролетаріату, переважно незаможне селянство, дрібна і середня буржуазія; що перуанський пролетаріат зріс з комуністичною партією нового типу, здатною очолити революцію; і що демократична революція старого типу більше не підходить, а натомість потрібна буржуазна революція нового типу; і що цей тип і всі революції сьогодні можуть бути здійснені тільки через народну війну, головну форму боротьби, і революційні збройні сили, головну форму організації.

Таким чином, він встановлює характер перуанського суспільства як напівфеодального і напівколоніального, в якому розвивається бюрократичний капіталізм. Він також ставить цілі революції, завдання, які необхідно поставити, а також визначає соціальні класи та окреслює суть демократичної революції, як вона має бути реалізована сьогодні та її перспективи.

3.2 Характер Сучасного Перуанського Суспільства

Спираючись на історичний матеріалізм, він аналізує процес перуанської історії і показує, що в старому суспільстві розгорнувся аграрний лад, заснований на айлу, який був громадським аграрним порядком, який почав розвивати форму рабства, створеного імперією інків через війни за панування. Пізніше, в XVI столітті, іспанці принесли занедбану феодальну систему і силою зброї нав'язали її проти опору тубільців, і Перу став феодальним і колоніальним; згодом, з отриманням незалежності, іспанське панування було зламане, але феодальний лад – ні. Емансипатори були землевласниками, і селяни не мали змоги завоювати землю. XIX століття виражає напружену боротьбу між Англією та Францією за домінування над нами; до середини століття на існуючій феодальній основі починають розвиватися перші паростки капіталізму. Весь цей процес у Перу означатиме зміни: перехід від феодалізму до напівфеодалізму і від колоніалізму до напівколоніалізму.

Пізніше, характеризуючи сучасне перуанське суспільство, Голова Гонсало сказав: «...Сучасне Перу – це напівфеодальне та напівколоніальне суспільство, в якому розвивається бюрократичний капіталізм». Хоча Маріатеґі добре визначив це в пункті 3 Програми конституції партії, саме у світлі марксизму-ленінізму-маоїзму, головним чином маоїзму, голова Гонсало продемонстрував, як цей напівфеодальний і напівколоніальний характер підтримує себе та розвиває нові модальності, і зокрема те, як бюрократичний капіталізм розвивався на цій основі протягом усього процесу сучасного суспільства. Це питання надзвичайної важливості для розуміння характеру суспільства та перуанської революції.

Бюрократичний капіталізм є фундаментальною тезою голови Мао про те, що він ще не зрозумілий і не прийнятий усіма марксистами в усьому світі, що з очевидних історичних причин не було відомо Маріатеґі, і що Голова Гонсало застосовує до конкретних умов нашої країни. Він стверджує, що для того, щоб проаналізувати сучасний суспільний процес, потрібно виходити з трьох тісно пов'язаних питань: моменти, які переживає бюрократичний капіталізм; процес пролетаріату, що сформувався у його вищому вираженні – комуністичній партії; і шлях, яким має йти революція. Він навчає нас, що з 1895 року в сучасному перуанському суспільстві можна виділити три історичні моменти: 1-й момент. Розвиток бюрократичного капіталізму. Конституція РСР. Визначення та окреслення шляху оточення міст із села. 2-й момент. Поглиблення бюрократичного капіталізму. Відновлення РСР. Влаштування дороги, що оточує міста з сільської місцевості. 3-й момент. Загальна криза бюрократичного капіталізму. Керівництво РСР у Народній війні. Застосування та розвиток доріг оточення міст із сільської місцевості.

У той же час він пояснює, що сучасне перуанське суспільство перебуває в узагальненій кризі, серйозній і невиліковній хворобі, яку можна змінити лише через збройну боротьбу. Комуністична партія Перу веде людей у здійсненні цього, оскільки іншого рішення немає.

Чому Перу є напівфеодальним? Голова Гонсало стверджує: «Застаріла напівфеодальна система продовжує існувати і знаменує країну від її найглибших засад до найретельніших ідей. По суті, вона наполегливо зберігає невирішеним земельне питання, яке є двигуном класової боротьби селянства, особливо незаможних селян, які становлять величезну більшість». Він підкреслює, що земельне питання продовжує існувати, тому що напівфеодальні відносини експлуатації дозволяють розвиватися напівфеодалізму, і це основна проблема суспільства, яка виражається в землі, сервітуті та гамоналізмі. (1) Ми повинні бачити ці умови у всіх їх аспектах, економічних, політичних та ідеологічних, як в основі, так і в надбудові. Селянство

становить близько 60% населення, яке століттями обробляло землю, але прив'язане до великої власності та до панщини. Він навчає нас, що велика концентрація землі існує в кількох руках, як у асоціативних, так і в неасоціативних формах, і що величезна більшість селянства становлять селяни-бідняки, які не мають землі, а якщо й мають, то дуже небагато, що породило мініфундіо [дрібного землевласника], підкорене ненажерливості латифундіо. [крупний землевласник]

Цей стан пригнічує селянство в системі панщини, яка, як вчив Ленін, представлена в тисячі й одній формі, але суть якої – особисте підкорення. Таким чином, ми бачимо форми, зосереджені навколо рабських відносин, таких як неоплачувана праця в SAIS, CAPS, селянських групах, в Cooperación Popular, PAIT, PROEM тощо. Крім цього, відомо, що в селі на кожні троє селян здатний працювати лише один, а держава намагається направити невикористану працю на користь себе за допомогою неоплачуваної праці. Ми також можемо спостерігати, зокрема, в регіоні Сьєрра, автархічну економіку на маргінесі національної економіки.

Підтверджуючи себе в марксизмі-ленінізмі-маоїзмі, голова Гонсало відстоює принцип, що аграрна реформа полягає у знищенні феодальної поміщицької власності; в індивідуальному розподілі землі селянству під гаслом «земля землеробу», що досягається шляхом Народної війни і Нової влади на чолі з комуністичною партією. Це еквівалентно ленінській тезі про те, що в сільському господарстві є дві дороги: поміщицька дорога, яка є реакційною, розвиває феодалізм і підтримує стару державу, і селянська дорога, яка просувається, руйнує феодалізм і прагне до нової держави.

Далі він точно встановлює характер і результати аграрних законів, прийнятих старою державою, доводячи існування напівфеодалізму, існування якого сьогодні часто заперечують. Він характеризує Закон Перес Годой 1962 року, Закон 15037 1964 року та Закон 17716 від 1969 року (по суті, корпоративний, який розпалював велику асоціативну власність) як три закони

купівлі-продажу, які виконуються бюрократичним апаратом держави, щоб розвивати бюрократичний капіталізм. Він попереджає, що Закон про сприяння сільському господарству 1980 року розглядає земельне питання як вирішене і водночас виступає за асоціативну власність і повернення гамоналів для активізації бюрократичного капіталізму, який також знаходиться під контролем великих банкірів і має безпосередню участь уанкее імперіалізму. Таким шляхом йде фашистський і корпоративистський уряд Априста, повертаючи фашистську й корпоративну «аграрну реформу» Веласко, піднявши крики «революціонізації сільського господарства», щоб таким чином посилити гамоналізм; яка розглядає земельне питання як вирішене та зосереджується на продуктивності; що дає закон громад і закон селянських рондів, щоб поглибити бюрократичний капіталізм і поширити його на всі куточки країни; що закликає маси до корпоратизації, спрямованої на селянські громади як на основу їхнього корпоративного завзяття, що однаково служить створенню мікрорегіонів, регіонів, КОРДІВ та інших фашистських і корпоративних утворень. Усе це не означає нічого, крім нових способів концентрації старої власності латифундистів, яка досі не знищена, і це шлях старого поміщика, яким йшли в сучасному Перу, який був пропагований у 1920-х, поглиблений у 1950-х і особливо в 1960-х роках, і який продовжується й сьогодні за нових умов.

Дорога цього поміщика політично виражена в старій державі через *gamonalismo*; як каже Маріатегі, *gamonalismo* позначає не лише соціальну та економічну категорію, а й ціле явище, представлене не тільки гамоналесами, але також охоплює велику ієрархію чиновників, посередників, агентів, паразитів тощо, і що центральний фактор це явище є гегемонією великої напівфеодальної власності в політиці та в державному механізмі, яку слід атакувати в корені. Голова Гонсало чітко наголошує на проявах напівфеодалізму в політиці та в державному механізмі, уявляючи, що *gamonalismo* є політичним проявом напівфеодалізму, на якому підтримується цей режим підневільнення, в якому боси та лакеї, які змінюють одяг

відповідно до уряду, у свою чергу, представляють стару державу в найвіддаленіших селах країни. Це той фактор, на який спрямований вістря демократичної революції, оскільки це аграрна війна.

Чому він напівколоніальний? Голова Гонсало вчить нас, що сучасна перуанська економіка народилася підпорядкованою імперіалізму, заключній фазі капіталізму, який майстерно характеризувався як монополістичний, паразитичний і відмираючий. Імперіалізм, навіть якщо він погоджується на нашу політичну незалежність, доки він служить його інтересам, все ще контролює весь економічний процес Перу: наше природне багатство, експортні продукти, промисловість, банківську справу та фінанси. У синтезі вона висмоктує кров з нашого народу, пожирає нашу енергію нації в становленні, і, що найбільше вражає, сьогодні вона експлуатує нас та інші пригноблені нації із зовнішнім боргом.

Голова Гонсало спочатку підтверджує себе в тезі Леніна, згодом в точно розробленій головою Мао, щоб визначити напівколоніальний характер нашого суспільства. Узагальнюючи, Ленін встановив, що існує багато форм імперіалістичного панування, але дві є типовими: колонія, яка є повним пануванням імперіалістичної країни над пригнобленою нацією або націями, і проміжна форма. Напівколонія, в якій пригноблена нація політично незалежна, але економічно підкорена. Це незалежна республіка, але вона опиняється підданою ідеологічній, політичній, економічній та військовій мережі імперіалізму, незалежно від того, чи вона має власний уряд. Він відкидає термін «неоколонія», який використовувався ревізіонізмом у 1960-х роках, в основі якого лежить концепція, що імперіалізм застосовує більш м'яку форму панування і що призвело їх до характеристики «залежної країни». Пізніше, застосовуючи тезу Голови Мао про те, що відкривається період боротьби проти двох наддержав, які борються за переділ світу, і що потрібно вказати, хто є головним ворогом на даний момент, визначили, що основним імперіалізмом, який домінує в Перу, є

уанкеє імперіалізм, але стверджував, що треба відсікати російський соціал-імперіалізм, який щодня все більше проникає в країну, а також дії імперіалістичних держав, які не є наддержавами. Таким чином, пролетаріат, керуючи демократичною революцією, не повинен бути прив'язаним до жодної наддержави чи імперіалістичної влади і зберігає свою ідеологічну, політичну та організаційну незалежність. На завершення він демонструє, що перуанське суспільство продовжує залишатися нацією, яка формується, і що його напівколоніальний характер продовжується, демонструючи себе таким у всіх сферах і в нових умовах.

Стосовно бюрократичного капіталізму Голова Гонсало стверджує, що його розуміння є важливим для розуміння перуанського суспільства. Беручи до уваги тезу Голови Мао, він навчає нас, що він має п'ять характеристик: 1) бюрократичний капіталізм – це той капіталізм, який імперіалізм розвивається в відсталих країнах, який складається з капіталу великих землевласників, великих банкірів і магнатів великої буржуазії; 2) він експлуатує пролетаріат, селянство, дрібну буржуазію і стримує середню буржуазію; 3) він проходить через процес, у якому бюрократичний капіталізм поєднується з владою держави і стає капіталізмом державної монополії, компраторським і феодальним, з чого можна вивести, що в перший момент він розгортається як недержавний капіталізм великої монополії, а в другий момент, коли він поєднується з владою держави, він розгортається як державно-монопольний капіталізм; 4) він дозріває умови для демократичної революції, досягаючи вершини свого розвитку; і 5) конфіскація бюрократичного капіталу є ключем до досягнення вершини демократичної революції і є вирішальним для переходу до соціалістичної революції.

Застосовуючи вищесказане, він розуміє, що бюрократичний капіталізм – це той капіталізм, який породжує імперіалізм у відсталих країнах, який пов'язаний із застарілим феодалізмом і підкорений імперіалізму, який є останньою фазою капіталізму. Ця система служить не більшості народу, а лише імперіалістам,

великій буржуазії та поміщикам. Маріатегі встановив, що буржуазія, наприклад, створюючи банки, створює капітал, відданий імперіалізму і прив'язаний до феодалізму. Голова Гонсало майстерно констатує, що капіталізм, який розгортається в Перу, є бюрократичним капіталізмом, якому перешкоджають збережені кайдани напівфеодалізму, які сковують його, з одного боку, а з іншого боку підкорений імперіалізму, який не дозволяє розвиватися народне господарство; це, таким чином, бюрократичний капіталізм, який гнобить і експлуатує пролетаріат, селянство і дрібну буржуазію і стискає середню буржуазію. Чому? Тому що капіталізм, який розвивається, є запізнілим процесом, який дозволяє економіці лише служити імперіалістичним інтересам. Це капіталізм, який представляє велику буржуазію, поміщиків і багатих селян старого типу, класи, які становлять меншість, але які експлуатують і пригнічують переважну більшість, маси.

Він аналізує процес бюрократичного капіталізму в Перу, перший історичний момент, який розвивається з 1895 року до Другої світової війни, коли протягом 1920-х років компрадорська буржуазія бере на себе контроль над державою, витісняючи поміщиків, але поважаючи їхні інтереси. Другий момент – від Другої світової війни до 1980 року, період її поглиблення, під час якого гілка великої буржуазії еволюціонує в бюрократичну буржуазію, що почалася в 1939 році під час першого уряду Прадо, коли участь держави в економічному процесі починається. Згодом ця участь дедалі зростала і пов'язана з тим, що велика буржуазія через брак капіталу не здатна поглибити бюрократичний капіталізм. Таким чином виникає зіткнення між обома фракціями великої буржуазії, між бюрократичною і компрадорською буржуазією. У 1968 році бюрократична буржуазія бере на себе керівництво державою через збройні сили за допомогою військового перевороту Веласко, що в свою чергу породжує значне зростання економіки держави. Кількість державних компаній, наприклад, зросла з 18 до 180; тому держава перетворюється на двигун економіки, очолюваної бюрократичною буржуазією, але саме в цей момент економіка

входить у серйозну кризу. Третій момент – починаючи з 1980 року, коли бюрократичний капіталізм входить у загальну кризу і остаточне руйнування, момент, який починається з Народної війни. Оскільки це капіталізм, який народжується у критичному стані, хворий, гнилий, прив'язаний до феодалізму та підкорений імперіалізму, то в цей час він вступає у загальну кризу, до свого знищення, і ніякі заходи не можуть його врятувати. У кращому випадку це подовжить свою агонію. З іншого боку, як звір у смертельній агонії, він захищатиметься, прагнучи розгромити революцію.

Якщо ми бачимо цей процес з народної дороги, то в перший момент РСР була створена разом із Маріатеґі в 1928 році, і історія країни була розділена на дві частини; у другому – РСР була відновлена як партія нового типу з головою Гонсало, і ревізіонізм було очищено; а в третьому – РСР, щоб очолити Народну війну, трансцендентну віху, яка докорінно змінила історію, зробивши якісно кращий стрибок, зробивши завоювання влади реальністю за допомогою збройної сили та Народної війни. Все це лише доводить політичний аспект бюрократичного капіталізму, який рідко наголошується, але який Голова Гонсало вважає ключовим питанням: бюрократичний капіталізм дозріває умови для революції, і сьогодні, коли він вступає у свою заключну фазу, він дозріває умови для розвитку і перемоги революції.

Також дуже важливо бачити, як бюрократичний капіталізм формується капіталізмом недержавного монополісу та капіталізмом державних монополій, тому він розрізняє дві фракції великої буржуазії, бюрократичну та компрадорську, щоб уникнути хвоста за одною або іншою, проблема, яка привела нашу партію до 30 років неправильної тактики. Важливо розуміти це саме так, оскільки конфіскація бюрократичного капіталізму Новою Владою веде до завершення демократичної революції і просування до соціалістичної. Якби мішенню стався лише державний монополістичний капіталізм, інша частина залишилася б вільною, недержавний монополістичний капітал, а велика

компрадорська буржуазія залишалася б економічно спроможною підняти голову, щоб вирвати керівництво революції і не допустити її переходу до соціалістичної революції.

Крім того, Голова Гонсало узагальнює, що бюрократичний капіталізм не є процесом, властивим Китаю чи Перу, але що він слідує запізнілим умовам, в яких різні імперіалісти підпорядковують пригноблені нації Азії, Африки та Латинської Америки, у той час, коли ці пригноблені нації ще не знищили пережитків феодалізму, а тим більше розвиненого капіталізму.

У синтезі ключовим питанням для розуміння процесу сучасного перуанського суспільства та характеру революції є ця марксистсько-ленінсько-маоїстська теза Думки Гонсало про бюрократичний капіталізм, яка є внеском у світову революцію, яку ми марксистично-леніністично-маоїстично рідше присвоїли з Думки Гонсало.

Який тип держави підтримує це напівфеодальне та напівколоніальне суспільство, на якому розгортається бюрократичний капіталізм? Проаналізувавши сучасне перуанське суспільство та спираючись на майстерну маоїстську тезу в «Про нову демократію», яка пояснює, що багато державних систем у світі можна класифікувати відповідно до їх класового характеру на три основні типи: 1) Республіки під диктатурою буржуазії, які також включають старі демократичні держави і може включати держави під спільною диктатурою землевласників і великої буржуазії; 2) республіки під диктатурою пролетаріату; 3) республіки під спільною диктатурою революційних класів. Голова Гонсало констатує, що характер старої реакційної держави в Перу має перший тип, спільна диктатура землевласників і великої буржуазії, бюрократичної або компрадорської буржуазії, яка в змові і суперечці бореться за керівництво державою. Оскільки історична тенденція в Перу полягає в тому, що бюрократична буржуазія нав'язує себе, це обов'язково передбачає дуже гостру і тривалу боротьбу, тим більше, що сьогодні бюрократична буржуазія керує старою поміщицько-бюрократичною державою.

При цьому він розрізняє державний устрій і систему правління. Вони є частинами цілого; перша – це місце, яке займають класи в державі, а друга – форма, в якій організована влада. Голова Мао вчив, що головне – визначити класовий характер держави, оскільки введені форми правління можуть бути цивільними чи військовими, з виборами чи декретами, ліберально-демократичними чи фашистськими, але вони завжди представляють собою диктатуру реакційних класів. Не бачити стару Державу таким чином означає потрапити в пастку ототожнення диктатури з військовим режимом і думати, що цивільний уряд не є диктатурою, таким чином слідом за однією з фракцій у великій буржуазії за розповіддю про «захист демократії» або «уникнення військових переворотів», позиції, які замість руйнування старої держави підтримують і захищають її. Такий випадок у Перу з ревізіоністами та опортуністами Об'єднаних Лівих.

Стара держава підпорядкована імперіалізму, у нашому випадку переважно імперіалізму уапкее, який підтримується своїм хребтом, реакційними збройними силами і розраховує на бюрократію, що постійно зростає. Збройні сили мають той самий характер, що й держава, яку вони підтримують і захищають.

Голова Гонсало чітко говорить нам: «Це соціальна система, яку правлячі класи та їхні імперіалістичні господарі-уапкее узуфруктують і захищають кров'ю та вогнем через свою поміщицько-бюрократичну державу, яку підтримують їхні реакційні збройні сили; постійно здійснюють свою класову диктатуру (великої буржуазії та поміщиків), чи то через фактичний військовий уряд... або через уряди, створені на основі виборів і так званих конституційних...» та, «... ця занедбана система експлуатації знищує і зупиняє могутні творчі сили народу, єдині сили, здатні до найглибшого революційного перетворення...»

3.3 Цілі Демократичної Революції

Голова Гонсало вчить нас, що є три цілі, які треба знищити, демократичної революції: імперіалізм, бюрократичний капіталізм

і напівфеодалізм, причому одна з них є основною метою відповідно до моменту, в який відбувається революція. Сьогодні, в період аграрної війни, основною ціллю є напівфеодалізм.

Імперіалізм, в основному уанкее, тому що для нас домінує основний імперіалізм, який намагається більше забезпечити своє панування і розганяти нашу ситуацію як напівколоніальної країни, але ми також повинні запобігти проникненню російського соціал-імперіалізму та інші імперіалістичні держави. Ми повинні використовувати різні фракції старої держави, щоб загострити їхні протиріччя та ізолювати головного ворога, щоб нанести йому удар. Бюрократичний капіталізм є постійним бар'єром демократичної революції; він діє для підтримки напівфеодалізму та напівколоніалізму на службі імперіалізму. Як і напівфеодалізм, який існує сьогодні в нових умовах, але все ще становить основну проблему країни.

3.4 Завдання Демократичної Революції

Перше: знищити імперіалістичне панування, головним чином імперіалізм янки у випадку Перу, водночас відсіч дій іншої наддержави, російського соціал-імперіалізму та інших імперіалістичних держав. Друге: знищити бюрократичний капіталізм, конфіскувавши як великий державний, так і недержавний монопольний капітал. Третє: Знищити власність феодалів, конфіскуючи як велику асоціативну, так і неасоціативну власність, з індивідуальним розподілом землі під гаслом «Земля землеробу», передусім і головним чином селянам-біднякам. Четверте: Підтримка середнього капіталу, якому дозволено працювати, нав'язуючи йому умови. Усе це означає розпад старої держави через Народну війну із збройною революційною силою та керівництвом Комуністичної партії у будівництві нової Держави.

3.5 Соціальні Класи При Демократичній Революції

Голова Гонсало визначає суспільні класи, які повинні бути

об'єднані відповідно до умов революції: пролетаріат, селянство (переважно бідняки), дрібна буржуазія і середня буржуазія. Класи, проти яких ми націлені, це: поміщики старої та нової форми, велика бюрократична буржуазія або компрадорська буржуазія.

Голова Гонсало каже нам: «...селянство є основною рушійною силою...з фундаментальним відродженням «Землі для землероба», що піднімалося багато разів у сторіччя, яке, незважаючи на свою мужню боротьбу, ще не досягло цього»; «...пролетаріат...провідний клас нашої революції...що в тривалій, важкій боротьбі відривали лише голодні зарплати і завойовували лише крихти у їхніх експлуататорів, щоб втратити їх через кожен економічну кризу, яку переживає суспільство; пролетаріат, який дискутує в зловісному залізному колі...»; «дрібна буржуазія з широкими верствами, що відповідає відсталій країні, яка бачить свої мрії розбитими в часі до невблаганної пауперизації, яку нав'язує їй панівний суспільний лад»; і «дрібна буржуазія, національна буржуазія, яка слабка й позбавлена капіталу, яка розвивається хитання й розкол між революцією та контрреволюцією...». «Чотири класи, які історично складають народ і рушійні сили революції, але з них головною рушійною силою є переважно незаможне селянство».

Він надає особливе значення науковій організації бідності, тезі, що походить від Маркса і яка для нас передбачає організацію переважно бідного селянства та найбідніших мас міст у комуністичну партію, народну партизанську армію та нову державу, що конкретизується через Народні комітети. Він встановлює зв'язок, що говорити про селянське питання – значить говорити про земельне питання, а говорити про земельне – означає говорити про військове, а говорити про військове – означає говорити про владу, Нової Держави, якої ми досягнемо через демократичну революцію, очолювану пролетаріатом через свою партію, комуністичну партію. Він встановлює, що в Народній війні селянське питання є основою, а військове – орієнтиром. Крім того, без збройного селянства немає гегемонії

на фронті. Тому дуже важливо зрозуміти, що селянське питання є основним і воно підтримує всі дії демократичної революції. Це важливо навіть у соціалістичній революції.

Пролетаріат є провідним класом, і він навчає нас, що саме той клас гарантує комуністичний курс революції, що разом із селянством складає робітничо-селянський союз, основу фронту. Це пролетаріат, який зосереджений в основному в столиці і пропорційно більший, ніж у Китаї, але у відсотках зменшується з кожним днем у Перу, специфічна ситуація, яка виникає, коли ми застосовуємо демократичну революцію, заради якої ми проводимо народну війну в містах як доповнення. Клас, який сьогодні прийшов до утворення Комуністичної партії, марксистсько-ленінсько-маоїстської партії думки Гонсало, яка породила Народну партизанську армію, яку він повністю очолює, і Нову державу, яку він очолює в умовах спільної диктатури, партію, яка через майже 20 років відновлення та сім років керівництва Народною війною зробила великий історичний стрибок для людей. Важливо зрозуміти її провідну роль у демократичній революції, оскільки вона гарантує правильний курс до комунізму. Без керівництва пролетаріату демократична революція переросла б у збройну акцію під керівництвом буржуазії і опинилася б під опікою наддержави чи імперіалістичної влади.

До двох вищезазначених класів додається дрібна буржуазія, а разом вони є міцним стовбуром революційного фронту, який є не більше ніж фронтом народної війни і каркасом класового союзу, що складає Нову державу, Народні комітети на селі і Революційний оборонний народний рух у містах.

Щодо середньої буржуазії, то вона сьогодні не бере участі в революції, але її інтереси поважаються. Це не мета демократичної революції; це клас, який зазнає дедалі більших обмежень з боку реакціонерів, але він має подвійний характер і в ході демократичної революції може будь-коли стати на бік революції. Якщо не враховувати інтереси середньої буржуазії, то революція змінила б характер; вона буде вже не демократичною, а соціалістичною.

З усього цього він виводить, що Нова держава, яку ми формуємо в демократичній революції, буде спільною диктатурою, союзом чотирьох класів, очолюваних пролетаріатом через свою партію, комуністичну партію: диктатурою робітників, селян, дрібної буржуазії, а за певних умов національною чи середньою буржуазією; диктатура, яка сьогодні складається з трьох класів, оскільки середня буржуазія не бере участі в революції, але її інтереси поважаються. Ці класи становлять диктатуру Нової демократії в державному устрої, в Народних зборах як системі правління.

3.6 Фундаментальні Протиріччя В Демократичній Революції

У демократичній революції існують три фундаментальних протиріччя: протиріччя між нацією та імперіалізмом, протиріччя між народом і бюрократичним капіталізмом, протиріччя між масами та феодалізмом. Залежно від періодів революції будь-який з них може бути головним протиріччям. Сьогодні, коли ми розгортаємо аграрну війну, якщо уважно звернути увагу на ці три, то головне протиріччя – між масами і феодалізмом. Це має процес розвитку на різних етапах війни, тому в нашому випадку основне протиріччя мас/феодалізму розгорнулося як маси/уряду, а пізніше буде між новою державою-старою державою, а її перспективою є Комуністична партія/реакційних збройних сил

3.7 Етапи Революції

Голова Гонсало вчить нас, що демократична революція є необхідним першим етапом у пригноблених націях, яка пройде через різні періоди відповідно до того, як розв'язуються такі протиріччя. Він уявляє непорушний зв'язок і безперервну дорогу між демократичною революцією і другим етапом, яким є соціалістична революція, і її перспективою є низка культурних революцій, щоб прийти до комунізму, служіння світовій революції. Таким чином, ми маємо програму-максимум і програму-мінімум, причому мінімум є програмою демократичної революції, яка визначена в кожному періоді і яка передбачає нову політику: спільну диктатуру чотирьох класів. Нова економіка:

конфіскація великого імперіалістичного капіталу, бюрократичного капіталізму та великої феодалної поміщицької власності з індивідуальним розподілом землі переважно бідним селянам. Нова культура: національна, точніше антиімперіалістична, демократична, точніше для народу, і наукова, або заснована на ідеології марксизму-ленінізму-маоїзму, Думки Гонсало. Програма-максимум має на увазі, що ми, як комуністи, повинні прагнути ліквідувати три нерівності між містом і селом, між інтелектуальною і фізичною працею, між робітниками і селянами. Дві програми, заради яких ми віддаємо своє життя проти різного роду травм, насмішок і зневажливості. Тільки комуністи можуть боротися за те, щоб утримати революцію на її шляху.

Тому, Голова Гонсало стверджує: «Що таке, по суті, ця демократична революція? Це селянська війна, яку очолює Комуністична партія, яка має намір створити нову державу, що складається з чотирьох класів, щоб розгромити імперіалізм, велику буржуазію та поміщиків для виконання своїх чотирьох завдань. Демократична революція має основну форму боротьби: Народну війну і основну форму організації: збройні сили, які є вирішенням земельного питання, національного питання і питання про знищення поміщицької бюрократичної держави і реакційні збройні сили, хребет, які її підтримують, щоб виконати політичну мету побудови нової Держави, Держави нової демократії, і створити Народну Республіку Нової Демократії, негайно просуваючись до соціалістичної революції. У синтезі демократична революція стає конкретною через селянську війну під проводом комуністичної партії; будь-яка інша модальність є лише служінням поміщицько-бюрократичній державі».

Узагальнюючи, Голова Гонсало демонструє справедливість двох етапів революції в пригноблених націях і встановлює, що світова пролетарська революція має три типи революції. Таким чином, здійснюючи демократичну революцію, Комуністична партія Перу служить світовій революції, а Голова Гонсало робить внесок у світову революцію. Ми, які відстоюють марксизм-

ленінізм-маоїзм, думку Гонсало, дотримуємося лінії демократичної революції, встановленої головою Гонсало.

3.8 Як Демократична Революція Застосовується Сьогодні

Протягом більш ніж семи років народної війни в Перу продемонстровано справедливість і правильність Думки Гонсало, і ми бачимо, що Комуністична партія Перу з Великим керівництвом Голови Гонсало керує головним чином бідним селянством, утворює об'єднану диктатуру робітників, селян і дрібної буржуазії під гегемонією пролетаріату, поважає інтереси середньої буржуазії, руйнує тринадцять століть реакційної держави. Це диктатура, яка марширує в рамках Народних комітетів, сьогодні таємних, які є виразниками Нової Держави, яка здійснює владу через Народні Збори, в яких кожен висловлює думки, вибирає, судить або застосовує санкції, застосовуючи справжню демократію. Вони без вагань використовують диктатуру, застосовуючи примус, щоб утримати свою владу та захистити її від експлуататорських класів чи їхніх гнобителів, гамоналів чи їхніх лакеїв, уточнюючи таким чином нову політику та просування в захопленні влади знизу. Руйнується сама основа цього суспільства – напівфеодалізм і запроваджуються нові суспільні виробничі відносини шляхом застосування нової економіки з урахуванням аграрної тактики боротьби з еволюцією напівфеодалізму шляхом досягнення асоціативної власності та уникнення неасоціативної власності, нейтралізуючи багате селянство, завойовуючи середняк і спираючись на бідняк. Аграрна програма «Землі землеробу» шляхом конфіскації та індивідуального розподілу просувається через процес: з планами нівелювання, конкретною метою яких є знищення напівфеодальних відносин, щоб розчленувати виробничий процес, спрямовуючи провідник спису революції у виведенні влади гамоналів збройними діями; застосування колективної посадки та збирання врожаю, хоча у нас ще немає ні потужності, ні достатньо розробленого ЕГП; всі селяни колективно обробляють землю кожного, завжди віддаючи перевагу переважно бідному селянству. У разі надлишку розраховують форму податку

і роздають продукцію або насіння найбіднішим і середнякам. Землі багатих селян не чіпають, якщо така земля не потрібна, але на них накладаються умови. Ця політична політика дала дуже позитивні результати, вона принесла користь найбіднішим, вона підвищила якість продукції і, перш за все, її краще захищають; перспективою цієї політики є вторгнення на землі та індивідуальний наділ. Крім того, особливо в нових селянських зонах, ми застосовували вторгнення в землі та індивідуальні наділи, розпалюючи боротьбу на селі і порушуючи плани старої держави, кожного уряду по черзі, і організували збройну оборону в конкретній нагоді. Сьогодні ми узагальнили сухопутні вторгнення по всій країні. Крім того, досягається організація виробництва цілого народу, наприклад, шляхом обміну продуктами чи насінням, збору дров чи кохініли [вид рослин, що використовуються для виготовлення барвників – Тр.], комунальних магазинів, торгівлі та водіння мула. Цей процес обслуговує дії в містах, диверсії проти демобуржуазних чи корпоративно-фашистських державних організацій, державних чи приватних та імперіалістичних банків, центрів імперіалістичних наддержав чи держав, промислових чи «дослідницьких» об'єктів, підприємств бюрократичного капіталізму, таких як Центромін Перу. Він також обслуговує вибіркові знищення, агітаційні та пропагандистські кампанії та збройну пропаганду.

І на основі цієї нової політики і нової економіки зводиться нова культура, яка б'ється в серцях переважно бідних селян; базова освіта – проблема, яка заслуговує на нашу фундаментальну увагу і розгортається в рамках спільного навчання, навчання і праці, з базовою програмою для дітей, дорослих і для широких мас загалом; це справді важливо. Життєве значення мають також проблеми здоров'я та відпочинку мас. Таким чином, маси організуються, формують свою мобілізацію, політизацію, організацію та озброєння, націлені на збройне море мас, на основі ідеології марксизму-ленінізму-маоїзму, Думки Гонсало, під керівництвом партії, з досвідом Народної війни, а передусім і головним чином з Новою Владою, реалізуючи її, завойовуючи її, захищаючи і розвиваючи, як

Народні комітети, опорні бази та просування Народної Республіки Нової Демократії.

Це та демократична революція, яку партія визначає для перуанського суспільства, повалення імперіалізму, бюрократичного капіталізму та напівфеодалізму в країні шляхом об'єднаної народної війни, переважно в сільській місцевості та з доповненням до міст, і це не «демократична революція» помилково проголошена нинішнім фашистським і корпоративним урядом APRA, який заперечує характер перуанського суспільства, класів і класову боротьбу, особливо поміщицько-бюрократичний диктаторський характер старої держави, а також необхідність насильства для його повалення. Це марксистсько-ленінсько-маоїстська демократична революція думки Гонсало, яка є палким і зростаючим полум'ям, що служить світовій пролетарській революції, що гарантується майстерним керівництвом Голови Гонсало.

ГЕТЬ ПОМІЩИЦЬКО-БЮРОКРАТИЧНУ ДЕРЖАВУ!

ЗА НАРОДНУ РЕСПУБЛІКУ НОВОЇ ДЕМОКРАТІЇ!

ХАЙ ЖИВЕ ПЕРУАНСЬКА РЕВОЛЮЦІЯ!

Центральний Комітет

Комуністична Партія Перу

РОЗДІЛ 4

Військова Лінія

4.1 Вступ

Підтримуючи, захищаючи та застосовуючи марксизм-ленінізм-маоїзм, насамперед маоїзм, Голова Гонсало встановив військову лінію партії. На Першій розширеній національній конференції в листопаді 1979 року було погоджено, що вона є центральною в загальній політичній лінії, і зараз вона розвивається під час Народної війни.

Голова Гонсало наполегливо інтегрував універсальну істину марксизму-ленінізму-маоїзму з конкретною практикою перуанської революції, боротися з ревізіонізмом і його розгромом і правими опортуністичними лініями. Застосовуючи діалектичний матеріалізм до питання війни, військова лінія також виражає філософську думку Голови Гонсало і узагальнює закони війни, революційної війни загалом і конкретні закони революційної війни в Перу. Військова лінія є життєво важливою для нашої ідеологічної, політичної, військової, економічної та культурної роботи і дозволяє нам відрізнити військову лінію пролетаріату від військової лінії буржуазії.

Військова лінія складається із законів, які регулюють війну людей за завойовання влади та її захист. Він містить три елементи: 1) Народна війна, яка в нашому випадку визначається як єдина народна війна, де село є головним, а місто доповнює одне одного. 2) Побудова революційних збройних сил, у нашому випадку визначених як Народна партизанська армія, яка має особливість включати ополчення для просування до моря збройних мас, і; 3) Стратегія і тактика, що формуються в рамках кампаній оточення та знищення та контрпоходів оточення та знищення. У нашому випадку це конкретизується шляхом застосування політичних і військових планів, які мають політичну і військову стратегію, розроблену в кампаніях з конкретними цілями.

4.2 Народна Війна

4.2.1 Про Народну Війну в Перу

Голова Гонсало, підтверджуючи загальний закон революційного насильства, виступає за найвищу військову теорію пролетаріату, встановлену головою Мао: народну війну, яка є універсальною і застосовна в усіх типах країн, відповідно до умов кожної революції. Світова війна є головною формою боротьби, яку пролетаріат і пригноблені народи світу повинні розпочати, щоб протистояти імперіалістичній світовій війні. Його вихідна точка полягає в тому, що війна людей – це війна мас і може

бути здійснена лише шляхом мобілізації мас і опори на них. Він каже: «Маси дають нам усе, від скоринки хліба, що беруться з їхніх власних уст, до їхньої дорогоцінної крові, що розмішується разом із кров'ю воїнів і бойовиків, яка живить дорогу Народної війни за нову владу.» Маси повинні бути організовані з зброєю в Народну партизанську армію. У сільських опорних базах усі чоловіки та жінки кожного народного комітету організовані у війську. У містах також діє Народна партизанська армія і нарощує все більше і більше мас у різні нові організації під час Народної війни та для неї. Революційний рух на захист народу є конкретизацією фронту в містах, і його мета – мобілізувати маси на опір, служити війні, служити майбутньому повстанню.

Він вважає, що для продовження Народної війни ми повинні враховувати чотири фундаментальні питання: 1) Ідеологію пролетаріату, марксизм-ленінізм-маоїзм, яка повинна бути визначена в керівній думці, тому ми спираємося на марксизм-ленінізм-маоїзм, думку Гонсало, насамперед останнє; 2) Необхідність Комуністичної партії Перу, яка веде народну війну; 3) Народна війна визначається як селянська війна, що йде по дорозі околиць міст із села; і 4) Бази підтримки або Нова сила, будівництво опорних баз, що є суттю шляху оточення міст із села.

Він аналізує історичний процес нашого народу і показує, що він завжди боровся, що його «колисковали і просували через революційне насильство. Саме через це насильство, у його різноманітних формах і ступенях, наш народ завойовував свої відплати, права і свободи, адже нічого не впало з неба і не було роздано. «Прокляті слова зрадників»; все було здобуто фактично революційним насиллям, у палких боях проти реакційного насильства; так було виграно восьмигодинний день, як були завойовані і захищені наші землі, як завойовані наші права і повалені тирани. Таким чином, революційне насильство є сутністю нашого історичного процесу... Легко зрозуміти, що розвиток і перемога перуанської революції, нашої демократичної

революції, звільнення народу і класу будуть досягнуті виключно завдяки найбільшій революційній війні нашого народу, підняття збройних мас через Народну війну».

Він виносить історичний урок, що ці політичні та військові події визначили основні перетворення в країні. Він каже, що спочатку йде військовий вчинок, а потім політичні зміни. Таким чином він підтверджує, що війна є продовженням політики іншими засобами. Він навчає нас, як маси нашого народу боролися проти експлуататорів. З VII століття, коли виникла перуанська держава, маси боролися з утиском та експлуатацією. Імперія інків встановила своє панування шляхом завойовницьких війн, які завершилися битвою при Яуарпампі проти чанків (1). Пізніше імперія ще більше розширювалася завдяки війнам. Це політичний і військовий факт.

Завоювання іспанською короною було ще однією нав'язаною політичною та військовою подією, яка придушила опір корінного населення та використала внутрішню боротьбу завойованих. Тим не менш, слід виділити серед іншого боротьбу Манко Інкі, який очолив повстання проти іспанців.

Іншою політичною та військовою подією, яка була використана для розгрому самих конкістадорів, було встановлення віце-королівства. Щоб зберегти себе, їй довелося зіткнутися з великими селянськими повстаннями, як-от повстання Хуана Сантоса Атауальпи, а в 1780 році – потужний рух Тупака Амару, який зібрав 100 тисяч чоловік, простягнувшись від Куско і Пуно до Болівії, поставивши панування віце-королівства під серйозний ризик, що мало відлуння в Аргентині, Колумбії та Мексиці, і це сколихнуло Америку. Рух зазнав поразки, але він розхитав і підірвав віце-королівство, підготувавши таким чином умови для емансипації. Щоб побачити його класовий характер, ми повинні згадати, що Тупак Амару був касиком.(2)

Емансипація була ще однією військово-політичною подією і має три моменти: по-перше, у XVIII столітті, селянські повстання, наприклад Тупак Амару; по-друге, повстання в містах, як-от

повстання Франсіско де Зела в Такні та партизанів, виокремлюючи серед багатьох інших повстання Кангалло та Яуйоса; по-третє, протистояння між великими арміями, які завершують визвольні подвиги Сан-Мартіна і Болівара в битві при Аякучо в 1824 році. Важливо розуміти, що, незважаючи на те, що емансипацію очолювали креоли, вона мала заслугу зламати панування іспанської корони; що Сан Мартін був великим військовим стратегом, а Болівар виявився і політичним, і військовим стратегом. Обидва вони боролися за емансипацію кількох американських країн, не прагнучи особистої вигоди, показуючи, що для служіння великій справі ми завжди повинні ставити загальні інтереси на перше місце, а ніколи не особисті, і вони зробили це, не будучи комуністами.

У республіці поміщики залишалися при владі, але протистояли великій селянській боротьбі з вогнем і кров'ю, серед яких були Атуспарія та Ушо Педро або Льяколла (3) в Окросі. Тут ми маємо темну главу війни з Чилі, де обидві країни зіткнулися одна з одною, маніпулюючи інтересами англійців та французів, які шукали нашого багатства в гуано та нітратах. Це була війна, яка зупинила зароджуваний капіталістичний розвиток країни і виявила брудну роль панівних класів, частина яких капітулювала перед Чилі. Але треба підкреслити героїчний опір мас проти загарбника на захист народу та територіальної цілісності, опір, який був особливо сильним у гірських Центральних і Південних районах країни, де формувалися партизани; Важливу роль у цій обставині зіграв Касерес(4), який був поміщиком-солдатом.

Війна з Чилі велася з 1879 по 1883 рік і призвела до краху економіки Перу. Незабаром після цього, у 1895 році, вона увійшла в початок бюрократичного капіталізму, який започаткував розвиток сучасного перуанського суспільства. Минуло ХІХ століття, Перу перейшов від колонії до напівколонії і від феодалізму до напівфеодалізму. Бюрократичний капіталізм, пов'язаний з імперіалізмом уанкее, почав розвиватися, і таким чином витіснив англійський. Виник сучасний пролетаріат, який

змінив умови політичної боротьби.

З цього історичного процесу випливають такі уроки: що народ завжди боровся, він не мирний і застосовує революційне насильство наявними у нього засобами; що селянська боротьба є тим, що найбільше похитнуло підвалини суспільства, і ця боротьба не перемогла, тому що в них не було керівництва пролетаріату, представленого Комуністичною партією; і що політичні та військові події визначають основні суспільні зміни.

З точки зору військової лінії, сучасне Перу має три моменти, пов'язані з появою пролетаріату, який створює свою партію для захоплення влади шляхом революційного насильства, уточнюючи свій шлях, який синтезується в процесі військової лінії партії.

Перший момент (1895-1945). Створена Комуністична партія Перу, і щодо військової лінії Маріатеґі встановлює «Вказівку та контур дороги». Героїчна боротьба робітників за кращу заробітну плату, 8-годинний робочий день, за гідні умови праці, селянські рухи південної Сьєрри за землю і сільськогосподарський пролетарський рух, рухи за реформування університету ведуть до комплексного загострення класової боротьби, в якій визріває перуанський пролетаріат і в якій Маріатеґі заснує комуністичну партію Перу 7 жовтня 1928 р. під прапором марксизму-ленінізму.

Маріатеґі вказав і виклав фундаментальні ідеї щодо революційного насильства. Він сказав: «Немає революції поміркованої, збалансованої, спокійної, безтурботної». «Влада завойовується насильством... вона зберігається лише завдяки диктатурі». Він уявляв війну як затяжний характер: «Революцію можна здійснити лише через багато років. Часто в ній чергуються періоди переважання революційних сил або контрреволюційних сил». Він встановив співвідношення між політикою і війною, розуміючи, що революція породжує армію нового типу зі своїми завданнями, відмінними від завдань

експлуататорів; він також розумів роль селянства і життєво важливу участь робітничого класу у провідній ролі, що революція прийде з Анд, що «з поразкою латифундистського феодалізму міському капіталізму не вистачить сил, щоб протистояти зростаючому робочому класу»; що для того, щоб робити революційні гвинтівки, потрібні програма і доктрина. Він уявляв революцію як тотальну війну, в якій є поєднання політичних, соціальних, військових, економічних і моральних елементів, і кожна фракція створює напругу і мобілізує всі ресурси, які вона може. Він категорично відкинув виборчу дорогу.

Зі смертю Маріатеґі в квітні 1930 року праві на чолі з Равінесом збираються узурпувати керівництво партією, і відбувається сумнів і заперечення шляху Маріатеґі. Вони на словах закликають до повстання, але переходять у електоралізм. Так званий «Конституційний з'їзд» партії 1942 року санкціонує капітулянтську тактику «Національного Союзу» як у внутрішній політиці, так і на міжнародному рівні. Партія знаходиться під впливом ідей Браудеріта, попередників сучасного ревізіонізму, де є явна відмова від революційного насильства і пропагується виборча тактика, зосереджена на «Національно-демократичному фронті». Тим не менш, червона лінія в партії намагалася відстоювати марксистсько-ленінські позиції, хоча з нею велася запекла боротьба, а внутрішня боротьба вирішувалась шляхом вигнання.

Другий момент (1945-1980). Комуністична партія Перу відновлена, і щодо військової лінії голова Гонсало встановлює «Визначення та основи дороги». Цей другий момент складається з двох частин: перша, у період з 1945 по 1963 рік, є однією з «Нових імпульсів розвитку партії та початків боротьби з ревізіонізмом», а друга, з 1963 по 1980 роки, є однією «Встановлення загальної політичної лінії та відновлення партії».

У першій частині другого моменту, до середини 1950-х років, починається боротьба за відновлення партії, яка залишилася в

безладді після державного перевороту Одрії. Після цього партія починає перший крок у боротьбі з ревізіонізмом. Цей процес відбувається в розпал наслідків кубинської революції і головним чином тому, що розгортання боротьби між марксизмом і ревізіонізмом починається на світовому рівні. Починають обговорювати шлях до революції, знову говорять про збройну боротьбу, і на IV з'їзді партії в 1962 році вирішується, що в Перу життєздатні так звані «дві дороги»: «мирна дорога і насильницький». Крім того, «революція може йти по дорозі оточення міст як із села, так і з міста в село». Але, незважаючи на ці пусті розмови, партія, по суті, трималася старої виборчої стратегії, яка тоді набула форми так званого «Фронту національного визволення». Це був ревізіонізм Хрущова. У цей час починають формуватися політичні позиції Голови Гонсало, який заклав основи червоної лінії, що дотримувалася позицій Голови Мао в боротьбі між марксизмом і ревізіонізмом.

У другій частині другого моменту, з 1963 по 1980 рік, ми маємо «Встановлення загальної політичної лінії та відновлення партії», це завдання було здійснено Головою Гонсало, створюючи червону фракцію партії в інтенсивній боротьбі, яка тривала більш ніж п'ятнадцять років і через три політичні стратегії:

З 1963 по 1969 рік він керував червоною фракцією відповідно до політичної стратегії «Дорогою оточення міст із села». З 1969 по 1976 рік очолював партію з політичною стратегією «Відновлення партії для народної війни». З 1976 по 1979 рр. існувала політична стратегія «Завершити реконструкцію та створити основи» для початку збройної боротьби.

Протягом першого стратегічного періоду слідування «Дорогою оточення міст із сільської місцевості» комуністи Перу глибоко схвилюються боротьбою між марксизмом і ревізіонізмом, і марксистські позиції проникають в організацію. У 1960-х роках виникає великий селянський рух, який мобілізував від 300 до 500 тисяч селян, які боролися за землю, але через ревізіоністське керівництво не переросли у збройну боротьбу; у робітничому класі відбувається великий рух робітничих

страйків, на більш високий рівень виходить університетська боротьба. Усі ці події вплинули на партію, і Голова Гонсало створив червону фракцію в Аякучо з чіткими ідеями, що партія повинна захопити владу і що вона має ґрунтуватися на марксистській теорії. Він розв'язує фронтальну боротьбу з ревізіонізмом, центром якого був Радянський Союз, і твердо дотримується позицій Комуністичної партії Китаю і в основному позиції голови Мао. Він пояснює, що: «На селі перебуває потужне революційне бродіння», «треба звернути особливу увагу на село і на бідних селян», що «наша революція буде від села до міста». На IV Національній конференції в січні 1964 р. він зустрічається з різними базами партії, щоб вигнати ревізіонізм і його озлоблених представників Хорхе дель Прадо, Акоста і Хуан Барріо. Таким чином наша партія буде однією з перших, хто зламає і вижене зі своїх лав ревізіонізм.

Голова Гонсало почав консолідувати [aboco a parar] партію в регіональному комітеті Аякучо; центр партійної роботи він ставив на селі; у місті він організував незаможні маси у Федерацію околиць і реорганізував Революційний студентський фронт. Але надзвичайне значення має те, що, незважаючи на спротив нового центрального керівництва, голова Гонсало, застосувавши угоду партії, розпочав «Особливу роботу», яка була військовою роботою обкомів, наділивши їм три функції: політичну, військову, і логістичну. Згодом у гострій дволінійній боротьбі з позиціями центрального керівництва, яке хотіло контролювати військову роботу, він боровся з мілітаризмом, найманством і фоквізмом. [Це стосується теорії фокуса Че Герари – пер.] У цих умовах розвиваються партизани MIP [Movimiento de Izquierda Revolucionaria], позиція, яка виражала боротьбу нашого народу з дрібнобуржуазного погляду, який дотримується мілітаристської лінії і обходить стороною партію. Не дивлячись на те, що цей рух не йшов у ногу з піднесенням селян, цей рух показав доцільність збройної боротьби як перспективу за умови, що його веде справедлива і правильна лінія під керівництвом партії. З цієї причини Голова Гонсало був проти розпуску партії, щоб послідувати за MIP і

ELN [Ejército de Liberación Nacional] у передбачуваному фронті. На засіданні Розширеного політичного бюро у вересні 1967 р. він виклав Стратегічний план, який містив комплекс заходів, які ЦК повинен здійснити для побудови трьох інструментів, основним завданням яких є формування узгоджених збройних сил. на V Національній конференції 1965 року. Це відбувається в розпал фракційної боротьби, де, зокрема, фракції «Patria Roja» і правий ліквідаторизм Паредеса борються за кут керівництва партії. Паредес мав намір відтворити тактику відслідковування фракції великої буржуазії, тоді як представники «Patria Roja» продовжили ринути в правий опортунізм.

Під час другої політичної стратегії «Відновлення партії для війни народів» Голова Гонсало розповість про основну ревізіонізму всередині партії та про те, що необхідно відновити його на основі партійної єдності: марксизм-ленінізм-думка Мао Цзе-дуна, думка Маріатеґі та загальну політичну лінію. Проти цих позицій боролися вищезгадані фракції. Неправильне поводження Паредесом у дволінійній боротьбі призведе до роздроблення партії. Голова Гонсало розумів необхідність відновлення партії та необхідність розв'язати внутрішню боротьбу, щоб зробити її реальністю, змітаючи ревізіонізм, про що свідчать редакційні статті, які він написав у «Bandera Roja» у грудні 1967 року «Розвивайте внутрішню боротьбу в глибині», а у квітні 1968 року «Поглиблення та посилення внутрішньої боротьби в революційній практиці». Він невтомно працюватиме на переведення революційного насильства у народну війну, на дорогу оточення міст із села, виконуючи тим самим головне завдання, якого вимагає партія: побудову революційних збройних сил. Він пояснює, що неодмінною основою цього починання є розвиток революційної селянської праці, що без доброї роботи серед селянських мас, тобто роботи, керованої марксизмом-ленінізмом-думкою Мао Цзе-дуна і очолюваної Комуністичною партією, неможливий розвиток збройних сил і Народної війни. Після цього він каже, що ми повинні не лише повернути постійну чинність

думки Маріатеґі, але й розвинути її. У травні 1969 року він заснував Аграрну програму партії. У 1972 році затвердив Стратегічний план обласного комітету Аякучо. Він перемагає правий ліквідаторство, і в партії залишаються дві фракції: червона фракція, яка в основному в Аякучо, на чолі з Головою Гонсало, і фракція «більшовиків», яка діє переважно в Лімі. Так звані «більшовики» розробили ліву ліквідаторську лінію, форму ревізйонізму, яка ізолювала партію від мас. Їхня концепція полягала в тому, що під фашизмом боротися неможливо, що достатньо правильної лінії. У них була військова лінія, яка була проти народної війни. Вони були розгромлені в 1975 році, а їхні лідери втекли.

Під час третьої політичної стратегії «Завершити реконструкцію та створити основи» для початку збройної боротьби було поставлено завдання завершити, вважати Реконституцію партії завершеною і створити основи для початку збройної боротьби. Це питання буде вирішено на VII квітневому пленумі 1977 року, на якому вся партія працювала під гаслом «Будівництво, що служить збройній боротьбі», у боротьбі проти зерен правої опортуністичної лінії, яка стверджувала, що Веласко провів аграрну реформу, що існує необхідність організувати селян навколо Селянської Федерації Перу і що народну війну потрібно вести за «найглибше відчутне [mas sentidas] виправдання мас», забувши про проблеми землі та влади. У містах вони розвинули «робітництво», зосередивши клас на робітничих лідерах [греміалізмі] і виступаючи проти того, щоб клас відіграв свою провідну роль. Після того, як ці позиції були розгромлені, голова Гонсало в червні 1977 року запустив «Національний план будівництва»; десятки кадрів були направлені на село в інтересах стратегічних потреб Народної війни та для побудови обласних комітетів з урахуванням майбутніх опорних баз. На VIII Пленумі в липні 1978 р. він встановлює «План збройної боротьби». По суті, він пояснював, що Народна війна в Перу повинна розвиватися як єдине ціле як у сільській місцевості, так і в місті, причому сільська місцевість є основним театром збройних дій, що йде шляхом

оточення міст із сільської місцевості. Крім того, він повинен враховувати історичний соціальний процес країни, особливо військовий аспект, важливість Сьєрри і, головним чином, центральної та південної частини нашої історії, важливість столиці та необхідність розміщення Перу в межах контексті Латинської Америки, зокрема Південної Америки, а також у міжнародному контексті та світовій революції. Вся партія провела загальну реорганізацію, поставивши село на центральне місце в розвитку основної форми боротьби й організації. Таким чином була закладена основа побудови трьох інструментів революції.

Узагальнюючи, весь процес Реконституції залишив перед нами партію нового типу, готову розпочати Народну війну і вести її до завоювання влади по всій країні. У цьому процесі сформувався історичний контингент, який з ідеологією пролетаріату під проводом Голови Гонсало був готовий взяти на себе завоювання влади шляхом Народної війни.

Третій момент (з 1980 р. по теперішній час). Партія починає вести Народну війну. Її військова лінія формується за допомогою «Застосування та розвитку дороги». Цей третій момент має чотири віхи: 1) Визначення; 2) Підготовка; 3) Ініціація; 4) Розвиток партизанської війни.

1) Визначення. По суті, партія приймає історичну і трансцендентну угоду про початок Народної війни в Перу, яка була визначена на IX розширеному пленумі в червні 1979 року. Ця угода була досягнута в розпал трьох напружених змагань: перша була проти правих опортуністичних ліній, які була проти розгортання збройної боротьби, заперечення революційної ситуації, що умов не було, була «стабільність». Їх виключили, а партія домовилася про новий етап і нову мету. Друга боротьба була проти нової правої лінії, яка вважала, що розпочати збройну боротьбу неможливо, що це «мрія», що немає потреби приймати цю угоду, бо це питання принципу. Третя боротьба була з розбіжностями всередині лівих, де обговорювалися нюанси розвитку Народної війни. Було встановлено, що пролетарська

позиція належить Голові Гонсало, а отже, вона повинна бути виконана; вся партія взяла на себе зобов'язання керуватися керівництвом Голови Гонсало.

Щодо побудови збройних сил вживалися заходи щодо формування військових кадрів, конкретних груп для дій і підриву реакційних сил, націлених на солдатів. У стратегії та тактиці органічна система була повторно запропонована.

2) Підготовка. У цій визначній події затверджено Програму партії, а також загальну політичну лінію перуанської революції та статуту партії. Вирішуються проблеми політичної стратегії, пов'язані з революційним насиллям, народною війною і партією, армією та Єдиним фронтом. Приймається таке Рішення: «Кувати першу компанію на ділі! Нехай процвітає насильство, що реалізується в започаткуванні та розвитку збройної боротьби; ми відкриваємо свинцем і пропонуємо свою кров, щоб написати нову главу історії партії та нашого народу, які на ділі кували Першу роту (Перу, 3 грудня 1979 р.)».

Партія готувала збройну боротьбу, вирішуючи дві проблеми: 1) проблеми політичної стратегії, що визначають як зміст, так і цілі Народної війни в перспективі та короткостроковій перспективі, а також орієнтири, які повинна мати Народна війна, її військові плани, побудова трьох інструментів і їх зв'язок з новою державою; 2) Початок збройної боротьби. Це вирішальне і першочергове питання заслуговувало особливої уваги з боку Голови Гонсало, який заснував «План ініціації», керуючись гаслом «Розпочати збройну боротьбу!» це було згущення основної політики, яку необхідно було розвинути у військовій сфері. Його зміст включав: По-перше, політичні завдання, які необхідно виконати, а саме розгортання збройної боротьби, бойкот виборів, військове сприяння збройній боротьбі за землю та створення основ для нових завоювань, особливо нової держави. По-друге, форми боротьби: партизанська війна, диверсії, пропаганда та збройна агітація, вибіркове знищення. По-третє, органічні та військові форми: збройні загони з сучасною зброєю чи без. По-четверте, хронологія, дата початку

і тривалість Плану, а також одночасні дії на конкретні дати. По-п'яте, гасла: «Збройна боротьба!», «Робітничо-селянський уряд!», «Геть новий реакційний уряд!»

Підготовка велася в боротьбі проти правих позицій всередині партії, які заперечували умови, що партія не була підготовлена або маси не надавали нам підтримки. Керівник цих позицій дезертирував, і вони були розгромлені.

3) Ініціація. 17 травня 1980 року почалася Народна війна в Перу. Це «був зухвалий політичний удар трансцендентального значення, розгортання бунтівних червоних прапорів, підняття серпів і молотів, який проголошував: «Це правильно бунтувати» і «Влада росте з ствола гармати». Воно закликала людей, особливо бідного селянства, піднятися до зброї, запалити багаття й потрясти Анди, написати нову історію на полях і приховані риси нашого бурхливого ландшафту, зруйнувати гнилі стіни гнітючий порядок, підкорювати вершини, штурмувати небеса з гармат, щоб відкрити новий світанок. Початки були скромними, майже без сучасної зброї. Бій був даний, він був передовим і будувався від малого до великого, і зі слабкого матеріалу і початкового вогню вийшов великий бурхливий вогонь і могутній гуркіт, що наростає, сіючи революцію і вибухаючи все більш бурхливою Народною війною».

Ця третя віха тривала з травня по грудень 1980 року, вирішуючи проблему, як розпочати збройну боротьбу, перейти від мирних часів до часів війни. Ключовими були мілітаризація партії через дії та майстерний План Початку. Так народжувалося нове: Основна форма боротьби, збройна боротьба і основна форма організації, загони і дружини. Найвидатнішими діями на місцях були партизанські дії Айрабамби та Айсарки [місцевості в Аякучо], а також у місті підпал муніципальної будівлі Сан-Мартін [район у Лімі]. Бойкот виборів у м. Чуці став тією акцією, яка поклала початок Народній війні. Цей план був виконаний, розгромивши позиції правих, які казали, що план «хокшитський» і що дії зосереджені в місті. Ці аргументи перебільшували видимість з реальністю і спотворювали їх суть,

оскільки реакційна пропаганда давала великі заголовки про диверсії в містах і мінімізувала дії на селі. Особливість Народної війни в Перу полягає в тому, щоб зробити сільську місцевість основним театром дій, а міста – необхідним доповненням.

4) Розвиток партизанської війни. Його було виконано завдяки трьом військовим планам: розгорнути партизанську війну, підкорити бази та розробити бази.

Щодо розгортання партизанської війни. Це було завершено планом, який тривав з травня 1981 р. по грудень 1982 р. і мав пілотний період у січні 1981 р. Гасло «Відкриті партизанські зони у функціонуванні опорних баз» передбачало ідеологічно-політичний стрибок, поставивши марксизм-ленінізм-маоїзм, направляючи вважав Голову Гонсало основою партійної єдності. У військовому плані партизанська війна розгорнулася як віяло по всій країні, прагнучи «захопити зброю та засоби війни, сколихнути сільську місцевість збройними діями» та «завдати удару для просування до опорних баз». Ці плани були частково завершені, причому останній «Страйк» став ланкою з подальшим планом. Просувалося знищення феодальних виробничих відносин, спрямоване проти гамоналізму як вістря, боротьба проти спільних поліцейських операцій. Були здійснені численні напади на поліцейські пости та вибіркоче знищення гамональної влади, що породило велику масову мобілізацію селянських мас, які вступили до міліції, що породило вакуум влади для реакціонерів. Виникли народні комітети, які зростали і множилися. Так з'явилися й уточнювалися Бази підтримки.

Ми наголошуємо на таких діях, як напад на міську в'язницю Аякучо, де вперше діяла Перша рота, переслідуючи місто та звільняючи десятки військовополонених; напади на поліцейські пости Вількашуамана, Тотоса, Сан-Хосе-де-Секче; диверсії в електромережі та лініях зв'язку; зруйнування, як у Пінкос, Токсама, Аллпачака, Уайллапампа та інші. У містах відбувалися диверсії бюрократичного капіталізму та імперіалізму, а також підтримка страйків збройними діями.

Тут боролися проти позицій правих, які стосувалися особистої влади та вотчини та відступу в діях. Розгортання партизанської війни дало нам найважливіше завоювання: нову владу, таємні народні комітети, які є основою Баз підтримки.

Зіткнувшись із настанням Народної війни, реакційний уряд Белаунде з самого початку розпочав переслідування, репресії, тортури, ув'язнення та смерть бойовиків, комбатантів і мас. Вони проводили поліцейські операції самостійно та спільно зі своїми поліцейськими силами, цивільною гвардією, республіканською гвардією, слідчою поліцією, а також корпусом боротьби з повстанцями, відомим як «*sinchis*». Вони оприлюднили Правовий декрет № 046, справді терористичний закон, який порушує найелементарніші принципи буржуазного кримінального права. Але наслідком усіх їхніх планів став найбільший провал; маси відкидали їх агресію і чинили опір. Поява нової держави зламала стриманість уряду Белаунде, який з самого початку зводив до мінімуму проблему збереження їхнього фальшивого демократичного фасаду та зміцнював класові потреби двох експлуататорів, великої буржуазії та поміщиків під захистом переважно уанкее імперіалізму. Потім Белаунде доручив збройним силам (армії, флоту і повітряним силам), які є основою держави, відновити громадський порядок за підтримки поліцейських сил, ввівши надзвичайний стан під політично-військовим контролем в регіонах Аякучо, Апурімак. і Нуансавеліса, з грудня 1982 року до сьогодні.

Голова Гонсало, з розвитком Народної війни та контрреволюційною відповіддю, яка передбачала якісний стрибок, окреслив Великий план завоювання баз у Розширеному ЦК з січня по березень 1983 р., де було визначено чотири політичні завдання: Загальна реорганізація партії, створення Народної партизанської армії та Фронту революційної оборони народу та їх конкретизація як народних комітетів на селі та як Революційного оборонного руху народу в містах та Військовий план завоювання опорних пунктів. У політичному плані суперечність нова держава—стара держава просувалася під гаслом

«захищати, розвивати і будувати» опорні бази. Розгорнувся гострий збройний конфлікт, у якому реакціонери намагалися відновити стару владу, а революція – протидії відновленню нової. Це те, що ми називаємо боротьбою між відновленням і контрвідновленням, що охоплює 1983 і 1984 роки. Уточнювались військові плани для зон, в яких застосовувалася тактика оточення та удару по слабкому місці противника. Було завершено дві успішні кампанії, в яких нова сила була загартована, пройшовши перше випробування вогню; була зміцнена партія і розвинена Народна партизанська армія.

Реакційні збройні сили вели контрреволюційну війну, дотримуючись концепцій свого імперіалістичного господаря-уанкее, теорії контрреволюційної війни, заснованої на їхньому досвіді у В'єтнамі і, зокрема, залученої до боротьби проти збройної боротьби в Латинській Америці, особливо в Центральній Америці. Це основне теоретичне джерело в поєднанні з «антитерористичним» досвідом Ізраїлю та його аналога в Аргентині, а також радників з Федеративної Республіки Німеччини, Тайваню, Іспанії тощо. Це в поєднанні з їхнім досвідом кількох місяців боротьби з партизанською боротьбою 1965 року та більш обмежений досвід боїв у Ла Конвенсьоні. Операції здійснюються під керівництвом Об'єданого командування Збройних Сил, яке діє відповідно до волі Ради національної оборони на чолі з президентом, сьогодні під керівництвом Алана Гарсії, який несе пряму і неминучу відповідальність. Ця контрреволюційна стратегія неодноразово зазнавала поразки. Вона був повністю розгромлена народною війною, знову і знову показуючи світові перевагу стратегії пролетаріату над стратегією імперіалізму.

Конкретна політика, яку застосовував геноцидальний уряд: маси проти мас; геноцид, братські могили; зникнення цілих сіл. У синтезі вони розв'язали білий терор у сільській місцевості, особливо в Аякучо, Уанкавеліці та Апурімаку. Результатом цього геноциду є вісім тисяч сімсот загиблих перуанців. З них чотири тисячі сімсот убитих були найбільш бідними та найбільш

експлуатованими, переважно селянами, трущобами та мешканцями міст, а також чотири тисячі зниклих безвісти. Цей геноцид не приніс бажаного результату; це не придушило Народну війну. Навпаки, «Народна війна стає сильнішою, розвивається і завдає потужних ударів», доводячи те, що вчив голова Мао, що репресії – це те, що підбурює революцію.

У рамках Плану завоювання баз знаходиться «План Великого стрибка», який підпорядковується конкретній політичній стратегії «Виражено дві республіки, дві дороги, два полюси» та військовій стратегії «узагальнення партизанської війни». Чотири успішні кампанії були проведені під політичними принципами: «Відкрити наш політичний простір», «Проти загальних виборів 1985 року, зірвати, дестабілізувати та перешкоджати їм, де це можливо», «Проти приходу до влади нового уряду Aprista», і «Підривати фашистську та корпоративну асамблею Aprista». Народна війна розгорнулася в регіоні Аякучо, Уанкавеліка і Апурімак і поширилася на Паско, Уануко і Сан-Мартін, охоплюючи територію від департаменту Кахамарка, на кордоні з Еквадором на північному заході, до Пуно на кордоні з Болівією. на південному сході країни, вражаючи і стрясаючи міста, особливо в столиці. Народна війна в основному відбувається в Сьєррі, історичній осі перуанського суспільства та його найвідсталішій і найбіднішій частині, перетворюючи її на великий театр революційної війни. Вона просунулася до краю джунглів і до мисів узбережжя. Таким чином, Народна війна замислювалася не в одному регіоні, а розвивалася одночасно в кількох регіонах, хоча в неоднаковій формі, з основним напрямком, який за потреби може змінюватися. Все це в рамках стратегічно централізованого та тактично децентралізованого плану.

Серед найпомітніших дій ми бачимо удари по антипартизанським базам у департаменті Аякучо; знищення контрдиверсійних поселень [nucleamientos]; зриви у створенні місцевих мікрорегіонів; в Хуанкавеліці знесення електромережі та руйнування системи автомобільних доріг; знищення

сільськогосподарських кооперативів «Цінто» і «Вічинча» з переділом худоби та привласненням земель; прориви в Апурімак. У Центральному регіоні були засідки, такі як у Мічівілці, диверсії на підстанції «Центромін» [державна гірничодобувна корпорація], диверсія на SAIS [державний кооператив] Тупак Амару. На Півночі захоплення землі під гаслом «Захопіть землю!» що мобілізували 160 тис. селян і конфіскували 320 тис. га, переважно пасовищ, і 12 тис. голів худоби; диверсії на нафтопроводі «Норперуано», а також на штаб-квартиру APRA в місті Трухільйо. На Півдні земельне питання було похитнуто мобілізацією понад 10 тис. селян; в Хуаллазі – напад на поліцейський пост Аукаяку, знищення великої компанії [теалера] та засідка республіканської гвардії; у столиці Лімі диверсії проти посольства російських соціал-імперіалістів, проти десятків місцевих офісів партії APRA, а також проти банків і фабрик, що призвело до надзвичайного стану та комендантської години столиці під відповідальністю Збройних Сил у лютому 1986 р.

Алан Гарсія Перес продовжив контрреволюційну політику свого попередника і прагнув придушити Народну війну за допомогою геноциду Аккомарки, Льоклапампи, Умару та Беллавісти в сільській місцевості. У столиці республіки він розв'язав два геноциди проти військовополонених, перший – 4 жовтня 1985 року, коли 30 бойовиків і комбатантів було знищено в блискучій траншеї бою Луріганчо. Це не зламало героїчного опору військовополонених, які своєю кров'ю утворили День військовополонених. Другий – 19 червня 1986 року, коли підступно було скоєно найпідліший і підлий навмисний злочин з метою розгрому Народної війни та знищення військовополонених, які запеклим опором завдали найтяжчої політичної, військової та моральної поразки геноцидальному уряду Апристи. Це підкреслило та визначило їхню дилему служіння бюрократичній фракції великої буржуазії, щоб розвивати фашизм і корпоративізм, залишивши Гарсія та партію Априста назавжди купатися в крові геноциду. Так утворився День героїзму з монументальної трилогії про 250 загиблих у блискучих окопах

бою Ель-Фронтон, Луріганчо та Кальяо.

Ми засуджуємо і демаскуємо опортунізм і ревізіонізм у різних його втіленнях: проросійських, прокитайських, фальшивих маріатегістів, усіх тих, хто виступав і продовжує діяти як донощики, слідкуючи за контрреволюцією, заперечуючи та борючись із Народною війною та тавруючи це як тероризм, повторюючи те, що говорять Рейган, перуанські та світові реакціонери. Не маючи змоги довести свої звинувачення, вони просто кидають прикметники та засуджують насильство «з будь-якого джерела» і продовжують свої старі виборчі позиції з метою занурювати людей парламентським кретинізмом, щодня все більше занурюючись у цього рятувальника старого порядку, їх гнилого парламенту, їхні виборчі фарси, їхня конституція та їхні закони, що живуть у трепетному страху й благоговійному жаху перед реакційними збройними силами та державним переворотом. Ми засуджуємо жахливе ставлення та капітуляцію Баррантеса Лінгана та його маріонеток і прихильників.

Починаючи з 1983 року, політична стратегія Великого плану завоювання баз була завершена двома кампаніями оборони, розвитку та будівництва частин I і II, а План Великого стрибка з його чотирма кампаніями до грудня 1986 року показує нам просування вперед. Народна війна, що ми міцно пов'язані з масами, всупереч всьому, що вони говорять, оскільки факти їх неспростовно спростовують. Народна війна завоювала територію, яка простягається через Сьєрру, джунглі та узбережжя, маршируючи енергійно й сильно, будуючи нове та відкриваючи те, що має бути. Баз підтримки, які є ядром дороги оточення міст із сільської місцевості, вже завойовані.

Щодо Великого плану розвитку баз. Це має особливе положення в Народній війні, оскільки суть Народної війни полягає в розробці Баз підтримки; тому Великий план баз розвитку має відношення до побудови нової сили та її розвитку, він має відношення до перспективи, яка відкривається для завоювання сили по всій країні. Політична стратегія полягає в розробці Баз підтримки, а військова стратегія – у розвитку Народної

війни на службі світової революції, план, який виконується за допомогою пілотного плану.

Тріумф революції породжує і розчавлює потужну контрреволюцію. Таким чином, ми вступаємо у вирішальні роки, коли APRA продовжує працювати, не маючи стратегічного плану; вони говорять про «нову стратегію», але такої речі немає. Єдине, що вони можуть зробити, – це надати більш жорсткі заходи, більше політичних, економічних та соціальних законів, посилити війська, щоб полегшити боротьбу збройних сил проти нас, розв'язати новий геноцид за нових умов, як для нас, так і для них. Для нас геноцид, що триває, постає за нових обставин. Ми пройшли через геноцид 1983 і 1984 років, який продемонстрував велике заперечення народу і посилення революції. Реакція може застосовувати лише геноцид, але це посилить народну війну. Можуть бути початкові відступи чи перегини, але ми здобудемо перевагу, наполягаючи на марксизмі-ленінізмі-маоїзмі, думці Гонсало, у нашій політиці п'яти подій, у непереможності Народної війни та підтримці людей, які роблять і будуть творити історію завжди під керівництвом Комуністичної партії.

Про конкретні ситуації та можливості, які представлені нам у новому Великому плані баз розвитку, ми повинні знати:

1) Поява озброєних груп, таких як MRTA та CRP [недовговічний Народно-революційний командос], які були перероблені, але які не мають чітко визначеної марксистської концепції. Таким чином, вони йдуть на службу імперіалізму, соціал-імперіалізму та нібито діалогу з фашистами, яким вони вже дали одностороннє перемир'я.

2) APRA вже почала розгортати фашизм і корпоративізм. Вона стикається з серйозними і зростаючими труднощами, такими як зростаюча і звивистість змови і суперечки з компрадорською буржуазією, серед інших ще більш важливих протиріч.

3) Дедалі загострюється й посилюється класова боротьба, маси починають захищатися й чинити опір; враховуючи соціальні

вибухи в містах, вони могли бути використані соціал-імперіалізмом і реакціонерами загалом через своїх представників.

4) У будь-який момент можливий державний переворот. Сам Гарсія Перес може сприяти самоперевороту, щоб зберегти своє політичне майбутнє.

5) У перспективі реакціонери можуть також грати з урядом типу Альєнде, використовуючи Aprista Barrantes або когось подібного; в рамках цієї можливості слід враховувати зловісну роль Об'єднаних лівих.

6) Перуанська держава має прикордонні проблеми, які можуть розпалитися в будь-який момент, як показує досвід інших країн Латинської Америки. Цю проблему потрібно серйозно підійти.

7) Відправка військ уанкее – це вже реальний факт, а не просто можливість. Їх присутність пов'язана з аналогічною присутністю в інших країнах, особливо на кордоні, і її слід розглядати в контексті військових заходів, вжитих Бразилією.

8) Імперіалістичні війни та їх агресія продовжують наростати. Світова війна за гегемонію між США та СРСР продовжує готуватися шляхом змови та суперечок у глобальному масштабі. Отже, Народна війна є нагальною необхідністю, а світова народна війна є неминучою перспективою. Усі ці можливості необхідно серйозно врахувати, щоб вести Народну війну з політикою, особливо з огляду на завоювання влади по всій країні, яка може з'явитися, і яку необхідно прийняти. З цих причин ми повинні бути підготовлені ідеологічно, політично та організаційно.

Перша кампанія Пілотного плану Великого плану розвитку баз означала найбільшу потрясіння з більшими національними та міжнародними наслідками. Стара держава дедалі більше руйнується, яку ще ніхто в Перу не розхитав таким чином. Тепер від нас залежить виконання історичної та політичної необхідності «Закінчити, блискуче встановивши історичну віху!»

у Другій кампанії, розуміючи, що Пілотний план схожий на початкову битву Великого плану розвитку баз.

Підсумовуючи, після майже восьми років Народної війни ми здійснили понад сорок п'ять тисяч дій, які показують їх високу якість; мілітаризована партія була загартована; народна партизанська армія була розвинена і посилила свою войовничість; і ми маємо сотні організацій нової Влади з найбільш швидкими масами, які все більше нас підтримують. Народна війна підняла класову боротьбу нашого народу до найвищого рівня, і це позначається на боротьбі самих мас, спонукаючи їх якнайшвидше включитися в Народну війну. Таким чином, «Народна війна перевертає країну з ніг на голову, «старий кріт» [el toro viejo] глибоко викоринює нутрощі старого суспільства. Ніхто не може це зупинити, майбутнє вже живе серед нас, старе і гниле суспільство безповоротно тоне, революція переможе. Хай живе народна війна!» Наше завдання – розвинути Народну війну на служінні світовій революції під прапорами марксизму-ленінізму-маоїзму, Думки Гонсало.

4.2.2 Дорога Оточення Міст Із Села Та Опорних Баз Революції

Голова Мао встановив дорогу, що оточує міста з сільської місцевості, з його серцем в опорних базах. Він брав до уваги, що могутні імперіалісти та їхні реакційні китайські союзники закріпилися в головних містах, і якщо революція відмовлялася капітулювати і хотіла вистояти в боротьбі, вона мала перетворити відсталі сільські зони на передові і міцні опорні бази, в великий військовий, політичний, економічний і культурний оплот революції для боротьби з лютим ворогом, який нападав на сільські райони з використанням міст, і крок за кроком вести революцію вперед до повної перемоги через затяжну війну.

Спираючись на цю маоїстську тезу, Голова Гонсало встановив продовження єдиної народної війни, де сільська місцевість є основним театром збройних дій: оскільки в нашій країні ми маємо величезну більшість селянських мас, саме тут ми повинні

будувати бази підтримки. Як сказав Голова Мао: «тривала революційна боротьба в районах революційних баз полягає в основному в селянській партизанській війні під проводом Комуністичної партії Китаю. Тому ігнорувати необхідність використання сільських округів як революційних баз, нехтувати кропіткою працею селян, нехтувати партизанською війною неправильно». [Китайська революція і Комуністична партія Китаю, грудень 1939 р., Вибрані Твори, Том 2] Крім того, Голова Гонсало уточнює, що в містах слід продовжувати збройні дії як доповнення, оскільки міжнародний досвід, як і наш власний, показує, що це можливо. Він витягує уроки, наприклад, із того, що сталося з партизанами на Філіппінах, які переробили себе в сільській місцевості й залишили спокійні міста, особливо столицю, що призвело до ізоляції партизанів. У Бразилії революціонери також проводили збройні виступи в сільській місцевості та в містах, але не вказали, що з них було головним. У В'єтнамі в містах проводилися важливі збройні дії. Таким чином, враховуючи особливості міст Латинської Америки, де відсоток пролетаріату і бідних мас у містах високий, маси готові розвивати дії, які доповнюють сільські. У містах, однак, не будуються нові бази влади чи опори, скоріше Фронт зміцнюється через Революційний оборонний народний рух (MRDP) з Центрами Опору, які ведуть Народну війну та готують майбутнє повстання, яке буде відбуватися, коли сили сільської місцевості штурмують міста в поєднанні з повстанням зсередини.

Бази підтримки – це стратегічні бази, на які покладаються партизанські загони для виконання своїх стратегічних завдань і досягнення мети збереження та збільшення своїх сил, а також знищення та відкидання ворога. Без таких стратегічних баз не було б на чому базуватися, щоб виконати будь-яке з наших стратегічних завдань і досягти мети війни.

Голова Мао виклав три причини створення опорних баз: мати збройні сили, перемогти ворога та мобілізувати маси. Вони були конкретизовані в нашій Народній війні 1982 року шляхом застосування Плану розгортання партизанської війни в частині

«Удар по ворогу», з метою знищення старих феодальних виробничих відносин. Були штурмовані поліцейські пости, застосовано вибіркове знищення феодально-поміщицької влади, поліцейські сили покинули села і були перегруповані в провінційних столицях. Влада старої влади масово пішла у відставку, що створило вакуум влади, а десятки тисяч були мобілізовані. Саме в цих умовах виникли опорні бази, які уточнювались у підпільні народні комітети. Тому неправильно сприймати китайський досвід догматично, оскільки якби були дані умови та діяли принципи, у нас було б достатньо підстав для будівництва Баз підтримки. Погодитися з цим означало боротьбу з правизною, яка стверджує, що ми не перемогли великі сили ворога, коли проблема полягала в тому, що сили противника покинули село внаслідок розгрому їхніх політичних і військових планів.

Голова Гонсало створив систему опорних баз, оточених партизанськими зонами, оперативними зонами та пунктами дій з урахуванням політичних і соціальних умов, традицій боротьби, географічних особливостей і розвитку партії, армії та мас.

Важливо підтримувати дійсність дороги, що оточує міста з села та його серця, опорних баз, тому що за наявності лише блукаючих партизанів повстання, Народна партизанська армія не мала б опорних баз як ар'єргарду, який її підтримує, ані чи буде побудована нова Сила. Ми категорично проти фокізму.

4.2.3 Тривала Війна

Народна війна є затяжною, оскільки вона впливає із співвідношення між факторами ворога та нашими факторами, які визначаються такими чотирма основними характеристиками: Перша полягає в тому, що Перу є напівфеодальним і напівколоніальним суспільством, в якому розгортається бюрократичний капіталізм. ; друга – ворог сильний; третя – народна партизанська армія слабка; і четверта – комуністична партія веде Народну війну. З першої та четвертої характеристик можна зробити висновок, що Народна партизанська армія не буде розвиватися надто швидко і

не скоро переможе свого ворога. Ці особливості визначають зтяжний характер війни.

Ворог сильний, а ми слабкі; в цьому полягає небезпека нашої поразки. Ворог має єдину перевагу – численні контингенти його сил і озброєння, на яке він спирається, – але всі інші аспекти є їхніми слабкими сторонами. Їхня мета – захистити стару і гнилу Владу поміщицько-бюрократичної держави. Вона має буржуазну військову лінію; це армія найманців. У неї немає свідомої дисципліни, і його моральний дух низький. Вона має глибокі протиріччя між офіцерами і солдатами, дискредитується перед масами. Крім того, сама основа реакційної армії – робітничо-селянського походження, яка може розпатися під час несправедливої війни. Крім того, перуанські збройні сили ніколи не вигравали війну, і вони є експертами в поразках. Більше того, вони неодноразово розраховували і розраховують на підтримку міжнародної реакції, але ми розраховуємо на підтримку пригноблених націй, народів світу та міжнародного пролетаріату, які є новими силами.

Народна партизанська армія має єдине слабе місце, її недостатній розвиток, але інші аспекти становлять цінні переваги: вона веде народну війну, щоб створити нову державу; вона має пролетарську військову лінію, яку очолює абсолютно Комуністична партія; вона ґрунтується на класовій доблесті й революційному героїзмі, на свідомій дисципліні. Її моральний дух високий, між офіцерами і солдатами існує тісний союз, і це армія, що складається з самих людей, переважно бідних робітників і селян.

Але об'єктивний факт полягає в тому, що існує велика різниця між силами ворога і нашими силами, і для того, щоб ми перейшли від слабого до сильного, потрібен період часу, протягом якого виявляються недоліки ворога і розвиваються наші переваги. Тому ми говоримо, що наша армія здається слабкою, але сильною за своєю суттю, а армія ворога здається сильною, але слабкою по суті. Таким чином, щоб перейти від слабого до сильного, ми повинні продовжити зтяжну війну, яка має три етапи: Перший –

період стратегічного наступу противника та стратегічної оборони наших сил. Другим буде період стратегічної консолідації противника і нашої підготовки до контрнаступу. Третім буде період нашого стратегічного контрнаступу і стратегічного відходу противника.

Таким чином, Голова Гонсало вчить нас, що Народна війна є тривалою, довгою і нещадною, але переможною, і говорить нам, що довжина її тривалості буде подовжуватися або скорочуватися в межах її затяжного характеру до тієї міри, в якій ми будемо воювати в межах пролетарської військової лінії, оскільки правий рух головна небезпека, яка може спричинити серйозні невдачі у війні.

Сьогодні ми опинилися в періоді стратегічного наступу ворога і власної стратегічної оборони. Ми повинні посилити Народну війну, застосовуючи загальну партизанську війну, закладаючи основи для наступного етапу, сплачуючи будь-які необхідні витрати, але борючись, щоб мінімізувати їх.

4.2.4 Побудова Народної Партизанської Армії

Щоб розв'язати народну війну, ми повинні розраховувати на головну форму організації, якою є Народна партизанська армія, оскільки хребет старої держави – це реакційні збройні сили, а щоб знищити стару державу, потрібно спочатку знищити її реакційну армію. Партія повинна розраховувати на потужну армію: «Без народної армії у народу нічого немає», як вчив нас голова Мао.

Побудова армії вбачається в лінії побудови на основі марксизму-ленінізму-маоїзму, думки Гонсало. Узагальнюючи, Голова Гонсало зробив внесок, включивши ополчення до Народної партизанської армії. Його створення є кроком до моря озброєних мас і рішення переходу від неорганізованих мас до мас, організованих у війську. Побудова армії вбачається в лінії побудови на основі марксизму-ленінізму-маоїзму, думки Гонсало. Узагальнюючи, голова Гонсало зробив внесок, включивши

ополчення до Народної партизанської армії. Його створення є кроком до моря озброєних мас і рішення переходу від неорганізованих мас до мас, організованих у військо.

4.2.5 Стратегія і Тактика

Голова Гонсало наголошує на семи пунктах стратегії та тактики Голови Мао, конкретизуючи деякі з них. Ми повинні приділяти їм пильну увагу, щоб вести Народну війну.

1. Про стратегію і тактику. Він виходить із тези Голови Мао про те, що завданням стратегії як науки є вивчення законів ведення військових дій, які впливають на ситуацію війни в цілому. Завданням науки про походи і тактику є вивчення закономірностей ведення військових дій часткового характеру. Він складає стратегічну розробку того, як вести війну в країні в цілому і в кожній зоні, враховуючи її зв'язки з міжнародною обстановкою. Він встановив для нас осі, підвісі, напрямки і лінії пересування, які дозволяють за будь-яких обставин утримувати стратегічний хід війни і протистояти всім видам політичних і військових операцій, які розпочинає контрреволюція. На цій основі він створив Національний військовий план, який є стратегічно централізованим і тактично децентралізованим, виходячи з того, що всі плани є ідеологічними, що вони повинні відображати як реальність, так і нерівні шляхи, які ця реальність виражатиме. Беручи Сталіна, він пов'язує стратегію з тактикою і встановлює стратегічно-оперативні плани, які є конкретним способом пов'язування стратегії з тактичними операціями. У результаті кожен Комітет повинен розробити свої стратегічно-оперативні плани в рамках спільного для всієї Партії стратегічно-оперативного плану.

Правильний настрій впливає із справедливого рішення командира; на основі необхідного розпізнавання та ретельного вивчення ситуації ворога, нашого становища та взаємозв'язку обох. Тобто ми завжди повинні пам'ятати про «два пагорби»; ми повинні керуватися політичною стратегією і військовою стратегією.

При розробці Планів завжди враховуються такі загальні риси: 1) міжнародна класова боротьба між революцією і контрреволюцією; ідеологія; міжнародний комуністичний рух; Революційний Інтернаціональний Рух. 2) Класова боротьба в країні; контрреволюція; політичний момент; і контрдиверсійна війна. 3) Розвиток Народної війни; його збалансованість; закони та уроки. 4) Необхідність розслідування. 5) Народна війна і будівництво. 6) Народна війна і маси. 7) Боротьба двох ліній. 8) Програмування та хронологія. 9) Ставлення і гасла. «Підстаньтеся над труднощами і здобуйте більші перемоги!»

Майже за вісім років Народної війни у нас було чотири плани: План Початку; План розгортання Народної війни; План завоювання баз; та, План розвитку баз.

2. Основний принцип війни. Усі орієнтуючі принципи військових дій походять з одного основного принципу: робити все можливе, щоб зберегти власні сили та знищити сили противника. Будь-яка війна накладає ціну, іноді вона надзвичайно висока. Щоб зберегти наші власні сили, ми повинні знищити сили ворога; але щоб знищити ворога, ми повинні заплатити ціну, щоб зберегти ціле. Голова Гонсало вчить нас, що треба бути готовим заплатити найвищі витрати на війну, але ми повинні боротися так, щоб це завжди було якнайменше. Це протиріччя, і проблема полягає в ставленні та хорошому плануванні; це в основному питання лідерства. Він кував нас у «виклику на смерть», у «революційному героїзмі» і в «завоювання лаврів у смерті». На війні ми завжди бачимо два аспекти, руйнівний і конструктивний, і основний аспект – другий.

3. Партизанська тактика або базова тактика. «Ворог наступає, ми відступаємо; ворожі табори ми переслідуюмо; ворог втомлюється, ми атакуємо; ворог відступає, ми переслідуюмо». Цю основну тактику необхідно втілити та застосувати, маневруючи навколо ворога і шукаючи його слабе місце, щоб розбити його.

4. Кампанії «оточення і знищення» та контрпоходи – основна

форма Народної війни. Законом є те, що контрреволюція, щоб придушити революцію, розв'язує кампанії «оточення і знищення» проти кожного загону Народної партизанської армії або проти опорних баз. Операції Народної партизанської армії набувають форми контркампаній, і Голова Мао встановив дев'ять кроків для придушення кампанії «оточення і знищення»: 1) активна оборона; 2) підготовка зустрічної кампанії; 3) стратегічний відхід; 4) стратегічний контрнаступ; 5) початок контрнаступу; 6) зосередження сил; 7) рухома боротьба; 8) війна швидких рішень; і 9) війна на знищення. Голова Гонсало, застосовуючи цей закон до умов нашої Народної війни, окреслив п'ять частин кампанії, які дозволяють нам перемогти політичні та військові плани реакціонерів. Кожна кампанія має конкретну політичну та військову мету, яку виконує елемент несподіванки, атакуючи їх, коли ми хочемо, де ми хочемо і як хочемо. Він також визначив п'ять кроків, які мають слідувати за кожною військовою акцією, яка завжди служить політичній меті, протиставляючи критеріям дій заради дій. Він наголошує на важливості розрізнення суті та зовнішнього вигляду рухів ворога. Він також встановив для нас чотири форми боротьби Народної війни: 1) партизанські дії з двома його видами – штурмом і засідкою; 2) саботаж; 3) вибіркоче знищення; 4) Пропаганда та збройна агітація, а також її різноманітні методи.

5. Стратегічна роль партизанської війни. Голова Мао підняв партизанську війну на стратегічний рівень. До нього це розглядалося лише як тактичне питання, яке саме по собі не визначало результату війни; але навіть незважаючи на те, що партизанська війна не визначає результат війни, оскільки для цього потрібна звичайна війна, вона виконує ряд стратегічних завдань, які ведуть до сприятливого результату війни. Ми уявляємо собі партизанську війну у величезних масштабах, узагальнену партизанську війну, яка повинна підтримувати тривалу і криваву війну. Звідси ми застосовуємо шість стратегічних проблем партизанської війни: 1) Ініціативність, гнучкість і планування у здійсненні наступальних дій у межах оборонної війни, битв швидкого вирішення в затяжній війні та

операцій у зовнішніх лініях у війні в внутрішні лінії. 2) Координація з регулярною війною. 3) Створення опорних баз. 4) Стратегічна оборона та стратегічний штурм у партизанській війні. 5) Перетворення партизанської війни в рухливу війну. 6) Відносини командування.

6. Десять військових принципів. У грудні 1947 року голова Мао віртуозно синтезував справедливу і правильну стратегічну лінію, якої дотримувалися протягом більш ніж 20 років народної війни, на основі 10 військових принципів. Це видно в його статті: «Ситуація і наші завдання», частина третя. Ми застосовуємо ці принципи, і дуже важливо розширити їх застосування.

7. Блискуче резюме стратегії та тактики. Голова Мао у блискучий спосіб підсумував стратегію та тактику народної війни у такій фразі: «Ви боретеся своїм шляхом, а ми будемо битися своїм: ми боремося, коли можемо перемогти, і відступаємо, коли не можемо».

«Інакше кажучи, вас підтримує сучасне озброєння, а нас – народні маси з високим рівнем революційної совісті; ви боретеся на повну своєю перевагою, а ми боремося зі своєю. У вас свої методи бою, а у нас свої. Коли ви хочете напасти на нас, вам заборонено це робити і навіть не можете нас знайти. Але коли ми атакуємо вас, ми досягаємо цілі, ми завдаємо точні, впевнені удари і ми її знищуємо. Коли ми можемо його знищити, ми робимо це з свідомим рішенням; коли ми не можемо його знищити, ми також не дозволяємо знищити себе вами. Не боротися, коли є можливість перемогти, це опортунізм. Наполегливо боротися, коли немає можливості перемогти – це авантюризм. Вся наша стратегічна орієнтація і тактика засновані на нашій волі до боротьби. Наше визнання необхідності відступу ґрунтується насамперед на нашому визнанні необхідності боротьби. Коли ми відступаємо, ми завжди робимо це з оглядкою на майбутній бій, щоб остаточно і повністю знищити ворога. Тільки підтримуючи себе серед широких народних мас, ми можемо реалізувати ці стратегії та тактики.

І, застосовуючи їх, ми можемо повною мірою задіяти перевагу народної війни і примусити противника до пасивного становища побитого, хоча вони перевершують у техніці та якими б засобами не користувалися. Ми завжди зберігаємо ініціативу в наших руках». З «Хай живе перемога народної війни!», вересень 1965 року.

Застосування цього принципу дозволяє продемонструвати непереможність вищої стратегії народної війни, оскільки пролетаріат, як останній клас в історії, створив свою власну вищу форму війни і жоден інший клас, включаючи буржуазію з її найбільшими політичними та військовими стратегами, не здатен його перемогти. Реакціонери мріють розробити «кращі стратегії» народної війни, але приречені на провал, оскільки вони проти історії. Наша Народна війна після майже восьми років палає переможно, демонструючи непереможність народної війни.

Бойовики Комуністичної партії Перу повністю і ґрунтовно беруть на себе військову лінію партії, встановлену Головою Гонсало, яка на основі найвищого творіння міжнародного пролетаріату, марксизму-ленінізму-маоїзму, конкретизувала нашу військову лінію з Думкою Гонсало, наділивши нас непереможною зброєю, єдина Народна війна переважно на селі разом із містом як доповненням. Як головну форму боротьби, яку ми ведемо вперед, вона є яскравим факелом перед світом, що проголошує загальну чинність вічно живого марксизму-ленінізму-маоїзму.

ХАЙ ЖИВЕ ВІЙСЬКОВА ЛІНІЯ ПАРТІЇ!

НАРОДНА ВІЙНА НЕПЕРЕМОЖНА!

Центральний Комітет

Комуністична партія Перу

Розділ 5

Лінія Будівництва Трьох Інструментів

5.1 Вступ

Голова Гонсало встановлює лінію побудови трьох інструментів революції, підтримуючи, захищаючи та застосовуючи марксизм-ленінізм-маоїзм, головним чином маоїзм.

Він навчає нас, що Маркс сказав, що робітничий клас створює організації за своїм образом і подобою, тобто свої власні організації. У XIX столітті з Марксом і Енгельсом ми почали, наділені науковою концепцією, нашою власною доктриною, нашою власною метою, нашою спільною метою – як взяти владу та засобами для цього – революційним насильством. Все це було досягнуто в дуже жорсткій дволінійній боротьбі. Маркс встановив, що пролетаріат не може діяти як клас, якщо він не конституює себе як політичну партію, відмінну від усіх політичних партій, створених класами власності, і протилежні їм. Що пролетаріат з моменту свого появи в затяжному процесі створив свої форми боротьби і свої форми організації. У результаті партія є вищою формою організації, армія – головною формою організації, а Фронт – третім інструментом, і ці три інструменти – захоплення влади за допомогою революційного насильства. Він розповідає, що наприкінці XIX століття Енгельс дійшов висновку, що клас не має ні належних органічних форм, ні належних військових форм, щоб захопити владу та утримати її, але він ніколи не говорив, що ми повинні відмовитися від революції, скоріше, ми повинні працювати на революцію, шукаючи вирішення цих проблем. Це треба добре розуміти, оскільки ревізіоністи перекручують це, щоб розпродати свій опортунізм.

У XX столітті Ленін зрозумів, що революція назріла, і створив пролетарську партію нового типу, формуючи форму боротьби – повстання, а форму організації – загони, які були мобільними формами і перевершували барикади попереднього століття, які були фіксованими формами. Ленін пояснював необхідність створення нових, підпільних організацій, оскільки крок до революційних дій означав розпуск поліцією легальних організацій, і цей крок був можливий лише в тому випадку, якщо він був зроблений шляхом подолання старих лідерів, подолання старої партії, руйнуючи її. Партія повинна брати за приклад

сучасну армію з власною дисципліною і єдиною волею, бути гнучкою.

З Головою Мао Цзедунем клас розуміє необхідність взаємопов'язаного створення трьох інструментів революції: партії, армії та Єдиного фронту. Це вирішує побудову трьох інструментів у відсталій, напівфеодальній та напівколоніальній країні через Народну війну. Конкретно вирішується питання побудови партії навколо зброї і того, що саме героїчний комбатант веде власне будівництво, Армію і Фронт.

Голова Гонсало викладає мілітаризацію комуністичних партій і концентричну конструкцію трьох інструментів. Мілітаризація комуністичних партій є політичною директивою стратегічного змісту, оскільки це «сукупність перетворень, змін і перебудов, необхідних для ведення Народної війни як основної форми боротьби, яка породить нову державу». Тому мілітаризація комуністичних партій є ключовою для демократичної революції, соціалістичної революції та культурних революцій.

Він визначає принцип побудови: «На ідейно-політичній основі одночасно будувати організаційні форми в розпал класової і дволінійної боротьби, все це всередині і як функція збройної боротьби для завоювання влади».

Крім того, він пов'язує весь процес будівництва з плінністю народної війни, починаючи з тези Голови Мао про те, що «мобільність військових дій і мінливість нашої території надають всім будівельним роботам змінний характер»

Отже, щоб зрозуміти лінію побудови, ми повинні відштовхуватися від форми боротьби та форм організації; від принципу побудови та будівництва, пов'язаного з плінністю війни людей, яка є основною формою боротьби в сучасному світі.

5.2 Про Конструкцію Партії

– Характер партії. Ми спираємося на марксизм-ленінізм-маоїзм, на думку Гонсало, головним чином на думку Гонсало, на

ідеологію пролетаріату, яка є найвищим виразником людства, єдиною справжньою, науковою і непереможною ідеологією. Ми боремося за комуністичну програму, суть якої полягає в тому, щоб організувати й очолити класову боротьбу пролетаріату, щоб він міг завоювати політичну владу, здійснити демократичну революцію, соціалістичну революцію та культурну революцію на шляху до комунізму, непохитної мети, до якої ми маршуємо. Ми спираємося на загальну політичну лінію революції, це закони, що регулюють класову боротьбу за владу, встановлені головою Гонсало з п'ятьма елементами: 1) міжнародна лінія; 2) демократична революція; 3) військова лінія; 4) лінія побудови трьох знарядь революції; і 5) лінія мас. Військова лінія є центром загальної політичної лінії. Ми куємо себе в пролетарському інтернаціоналізмі, уявляючи свою революцію як частину світової пролетарської революції. І ми підтримуємо ідеологічну, політичну та організаційну незалежність, підтримувану власними зусиллями і масами.

Це партія нового типу, яка породила Великого Лідера Перуанської революції, Голову Гонсало, найбільшого живого марксиста-ленініста-маоїста, який очолює партію. Він є запорукою торжества революції, яка приведе нас до комунізму.

– Мілітаризація комуністичної партії та концентричне будівництво. Голова Гонсало виклав тезу про те, що комуністичні партії світу повинні мілітаризувати себе з трьох причин:

По-перше, оскільки ми перебуваємо в стратегічному наступі світової революції, ми живемо під час змітання імперіалізму та реакції з лиця Землі протягом наступних 50-100 років, час, позначений насильством, у якому відбуваються всі види війн. Ми бачимо, як реакція все більше і більше мілітаризує себе, мілітаризує старі держави, їхню економіку, розвиває загарбницькі війни, торгує боротьбою народів і прагне до світової війни, але оскільки революція є основною тенденцією у світі, Завдання комуністичних партій – підтримувати революцію, формуючи основну форму боротьби: народну війн, щоб

протиставити світовій контрреволюційній війні революційну світову війну.

По-друге, тому що капіталістичну реставрацію необхідно запобігти. Коли буржуазія втрачає владу, вона входить усередину партії, використовує армію і прагне узурпувати владу і знищити диктатуру пролетаріату, щоб відновити капіталізм. Тому комуністичні партії повинні мілітаризувати себе і здійснювати всебічну диктатуру трьох інструментів, виконуючи себе в народній війні і посилювати збройну організацію мас, народне ополчення, щоб охопити армію. З цієї причини Голова Гонсало наказує нам «сформувати всіх бойовиків як комуністів, перш за все, як бійців і як адміністраторів»; з цієї причини кожен бойовик виконується в Народній війні і залишається наготові проти будь-яких спроб капіталістичної реставрації.

По-третє, тому що ми йдемо до мілітаризованого суспільства. Мілітаризуючи партію, ми завершуємо крок до мілітаризації суспільства, яка є стратегічною перспективою гарантувати диктатуру пролетаріату. Мілітаризоване суспільство – це море озброєних мас, про яке говорили Маркс і Енгельс, які охороняють завоювання влади і захищають її, коли завойована. Ми використовуємо досвід китайської революції, антияпонської бази в Єнані, яка була мілітаризованим суспільством, де все виросло з стволів зброї: партія, армія, держава, нова політика, нова економіка, нова культура. І таким чином ми розвиваємо воєнний комунізм.

На Першій національній конференції (листопад 1979 р.) Голова Гонсало виклав тезу про необхідність мілітаризації Комуністичної партії Перу; згодом, у перші місяці 1980 року, коли партія готувалася до початку Народної війни, він запропонував розгорнути мілітаризацію партії діями, спираючись на те, що сказав великий Ленін про скорочення невійськової роботи, щоб зосередити її на військо; що мирні часи закінчуються, а ми вступаємо в часи війни, щоб усі сили були мілітаризовані. Таким чином, взявши партію за вісь усього, побудуйте навколо неї армію і за допомогою цих інструментів

разом із масами в Народній війні побудуйте нову державу навколо обох. Що мілітаризація партії може бути здійснена лише шляхом конкретних дій класової боротьби, конкретних дій військового типу; це не означає, що ми будемо проводити виключно різні види військових дій (партизанські дії, диверсії, вибіркоче знищення, збройна пропаганда та агітація), але ми повинні здійснювати переважно ці форми, щоб стимулювати і розвивати класову боротьбу, навчання ділами, з цими видами дій як основною формою боротьби в Народній війні.

Мілітаризація партії має своїх попередників від Леніна і Голови Мао, але це нова проблема, розроблена Головою Гонсало з урахуванням нових обставин класової боротьби, і ми повинні бачити, що виникнуть нові проблеми, які будуть вирішені на досвіді. Це неодмінно означатиме процес боротьби між старим і новим, який розвиватиме його далі, причому війна є вищою формою вирішення суперечностей, розширення можливостей, які мають люди, щоб знайти рішення. Саме мілітаризація партії дозволила нам розпочати і розгорнути Народну війну. Ми вважаємо, що цей досвід має загальну силу, і тому для комуністичних партій світу це вимога та необхідність мілітаризації.

Концентрична конструкція трьох інструментів є органічним виконанням мілітаризації партії, і в синтезі вона підсумована в тому, що вчить Голова Гонсало: «Партія є віссю всього, вона веде три інструменти всебічно, своєю власною конструкцією, вона абсолютно веде армію і нову державу як спільну диктатуру, спрямовану на диктатуру пролетаріату».

– Шість аспектів побудови партії. Ідеологічна побудова. Бойовики куються на основі партійної єдності з марксизмом-ленінізмом-маоїзмом, Думкою Гонсало, переважно Думкою Гонсало. Ми говоримо: марксизм-ленінізм-маоїзм, тому що це універсальна ідеологія пролетаріату, який є останнім класом в історії, ідеологія, яка повинна бути застосована до конкретних умов кожної революції і породжувати її керівну думку. У нашому випадку перуанська революція породила Думку Гонсало, тому що

Голова Гонсало є найвищим виразником злиття універсальної ідеології з конкретною практикою перуанської революції.

Політичне будівництво. Бойовики виковані в Програмі та Статуті; загальній політичній лінії і військовій лінії як її центр, специфічних лініях; загальній політиці, конкретній політиці та військових планах партії. Політика завжди має керувати, і це наша сильна сторона.

Органічне будівництво. Органічне слідує політичному, і врахування цієї лінії недостатньо; органічні апарати треба будувати, дивлячись на органічну структуру, органічну систему і роботу партії. За своєю органічною структурою партія ґрунтується на демократичному централізмі, переважно централізмі. Створено дві мережі збройних партій: територіальна мережа, яка охоплює одну юрисдикцію, і мобільна мережа, структура якої розгорнута. Органічна система – це розподіл сил у функції головної та другорядної точок, де б не діяла революція. Партійна робота – це співвідношення між секретною роботою, яка є основною, і відкритою роботою; важливість п'яти необхідних умов: демократичного централізму, таємності, дисципліни, пильності та таємності, особливо демократичного централізму.

Лідерство. Ми повністю усвідомлюємо, що жоден клас в історії ніколи не досяг встановлення свого правління, якщо він не просував своїх політичних лідерів, своїх авангардних представників, здатних організувати рух і очолити його. Перуанський пролетаріат в розпал класової боротьби породив лідерство революції та її найвище вираження: Велике керівництво Голови Гонсало, який займається революційною теорією, володіє знаннями історії та глибоким розумінням практичного руху; який через жорстку дволінійну боротьбу переміг ревізіонізм, праве і ліве ліквідаторство, праву опортуністичну лінію і правих. Він відновив партію, очолив її в Народній війні і став найбільшим живим марксистом-леніністом-маоїстом, великим політичним і військовим стратегом, філософом, учителем комуністів, центром партійної

єдності. Реакція має два принципи для знищення революції: знищити її керівництво та ізолювати партизан від мас; але в синтезі його проблема полягає в тому, щоб знищити лідерство, тому що саме це дає нам змогу підтримувати наш курс і реалізувати його. Наша партія визначила, що лідерство є ключовим і обов'язком усіх бойовиків є постійно працювати над захистом і збереженням керівництва Партії і особливо керівництва Голови Гонсало, нашого Великого Лідера, від будь-яких нападів всередині або поза партією та підпорядкувати себе його особистому керівництву та команді, піднявши гасла «Вчись у Голови Гонсало» та «Втілюй думку Гонсало».

Ми базуємось на колективному та індивідуальному керівництві і пам'ятаємо про роль лідерів і про те, як через Народну війну, через оновлення керівництва лідерство революції об'єднується та загартовується. Ми дотримуємося принципу, що лідерство ніколи не вмирає.

Ми, ті хто слідуємо марксизму-ленінізму-маоїзму, думці Гонсало, підкоряємося Голові Гонсало і втілюємо Думку Гонсало.

Дволінійна боротьба. Партія – це протиріччя, де класова боротьба виражається як дволінійна боротьба між правими і лівими. Саме боротьба двох ліній сприяє розвитку партії, її справедливе і правильне поведження вимагає, щоб ліві нав'язувалися. Ми боремося з примиренням, тому що воно живить правих; а принцип критики та самокритики мають практикувати всі бойовики, кадри, лідери, бойовики, маси також; припускаючи філософію боротьби і йти проти течії, пам'ятаючи, що ЦК є вихором бурі, бо там класова боротьба виражається найгостріше. Справедливе і правильне поведження голови Гонсало з двосторонньою боротьбою послужило підтримці єдності партії та розвитку Народної війни. Загалом ревізіонізм вважається головною небезпекою, хоча всередині партії він продовжує розгортатися проти правих критеріїв, поглядів, настроїв і позицій як боротьба в народі. Необхідно організувати дволінійну боротьбу за нав'язування лінії партії, через план її організованого розвитку.

Масова робота. Ми застосовуємо принцип: «Маси творять історію». Партія веде боротьбу мас у функції влади, що є головним відродженням; ми розвиваємо масову роботу під час Народної війни і для неї, спираючись на основні маси, робітників і переважно незаможних селян, у дрібній буржуазії і відповідно до умов нейтралізуємо або перемагаємо середню буржуазію. Ми підпорядковуємо себе закону інкорпорації мас і єдиній марксистській тактиці «йти до найглибших і найглибших мас», виховуючи їх у революційному насильстві і в непримиренній боротьбі з ревізіонізмом. Масова робота партії здійснюється через Народну армію, а маси мобілізуються, політизовані, організовані та озброєні як нова Влада на селі та в Революційний рух народної оборони (MRDP) у містах.

У синтезі, саме завдяки важкій боротьбі та керівництву Голови Гонсало ми маємо марксистсько-ленінську-маоїстську, з думкою Гонсало, партію нового типу, яка веде Народну війну і відкрила перспективу завоювання влади по всій країні, яка служить світовій революції.

5.3 Про Побудову Народної Партизанської Армії

– Характер армії. Народна партизанська армія – це армія нового типу, яка виконує політичні завдання революції, поставленої партією. Вона застосовує маоїстський принцип: «Партія керує зброєю, і ми ніколи не дозволимо, щоб правило зброї керувало партією». Вона виконує три завдання: Боротьба, яка є основним завданням, оскільки відповідає основній формі організації. Мобілізація, яка дуже важлива і за допомогою якої здійснюється масова робота партії, політизація мас, мобілізація, організація і озброєння мас. Виробляє, застосовуючи принцип самостійності, намагаючись не бути тягарем для мас. По суті, це селянське військо, яке повністю очолює партія. Голова Гонсало навчає нас: «Залізні легіони Народної партизанської армії тримаються на марксистсько-ленінсько-маоїзмі, керуючою думкою, яка є основою її непереможності; вони виховуються в тяжкому житті, жертвності й випробуванні на смерть, які підносять їх до революційного героїзму».

– Народна партизанська армія. Маркс сформулював, що пролетаріату потрібна своя армія і теза про загальне озброєння народу. Ленін створив Червону Армію і закріпив тезу про народну міліцію з функціями поліції, армії та адміністрації. Голова Мао розробляв будівництво революційних збройних сил за величезної участі народних мас. Народна війна матеріалізує свій масовий характер у трьох великих координаціях.

Виходячи з цих марксистсько-ленінсько-маоїстських тез і враховуючи конкретну ситуацію народної війни, Голова Гонсало запропонував утворення Народної партизанської армії. З моменту підготовки до Народної війни Голова Гонсало замислювався про необхідність побудови основної форми організації для продовження Народної війни, перемоги над ворогом і побудови нової держави. З грудня 1979 року було погоджено формування «Першої роти 1-ї дивізії Червоної Армії». У 1980 році з Посвяченням були сформовані команди та загони, ми запропонували перейти від неорганізованих мас до військово-організованих.

У 1983 році нам потрібно було зробити ривок у побудові революційних збройних сил, і ми зіткнулися зі значним зростанням народного ополчення, що продемонструвало, як маси хотіли воювати; крім того, того року в боротьбу проти нас вступили реакційні збройні сили. Так, у березні того ж року в Розширеному Центральному комітеті (ССА) голова Гонсало запропонував утворити Народну партизанську армію. Чому армію? Тому що протистояти ворогу і розвивати Народну війну було політичною необхідністю. На це погодилася вся партія в ході дволінійної боротьби проти правих, які були проти включення ополченців до армії. Чому партизанська? Тому що вона застосовує партизанську війну на етапі «Розвиток партизанської війни»; це не регулярна армія, скоріше партизанська армія, але її характеристики дозволяють їй, якщо потрібно, розвиватися як якась регулярна армія. Чому народна? Бо вона складається з маси людей, із селян, переважно з бідняків; вона служить людям, оскільки представляє інтереси людей. Дуже важливою

ситуацією є те, як Голова Гонсало задумав Народну партизанську армію, включивши в неї народні ополчення, що складаються з трьох сил: основних, місцевих і базових, які діють переважно в сільській місцевості та в місті як взаємодоповнювальні; це великий крок до моря збройних мас.

– Будівництво Народної партизанської армії. Формування армії базується на людях, а не на зброї; наша армія складається з селян, переважно бідноти, пролетарів і дрібної буржуазії; вона вириває зброю у ворога, а також використовує всі види елементарної зброї. Наше гасло: «Покори зброю!» від ворога, заплативши будь-які необхідні витрати. Формування Народної Армії слід відрізнити від її побудови.

Ідейно-політична побудова первинна, в основі якої – марксизм-ленінізм-маоїзм, думка Гонсало. Вона ґрунтується на політичній і військовій лінії партії, вся її політична і масова робота ведеться під керівництвом партії. Партія організована на всіх рівнях армії; застосовується подвійне командування: політичне і військове, і розвивається дволінійна боротьба між пролетарською військовою лінією і лінією буржуазної військової. Крім того, революційне озброєння вимагає формування трьох відділів: політичного, військового та матеріально-технічного.

Важливе значення має військове будівництво. Озброєна теорією і практикою народної війни, військовою лінією і військовими планами партії, воно організоване в загони, роти і батальйони в сільській місцевості, а в містах – в спеціальні загони і народні ополчення. Ця конструкція також заснована на боротьбі двох ліній. Три сили: головна, місцева та базова, які відіграють особливу роль опори нової держави. «Розвивайте роти, зміцнюйте взводи на батальйони!» залишається чинним гаслом.

Інструкція необхідна і незмінна. Вона спрямований на підвищення бойовності; репетицію не можна обійти, а лідерські якості [don de mando] є ключем до дії. Навчання

спеціалізується; воно підносить форми боротьби. Організація мужності має класовий характер і посилює войовничість, тому що ми боремося з абсолютною безкорисливістю і повним переконанням у справедливості нашої справи.

Узагальнюючи, Голова Гонсало створив Народну партизанську армію як армію нового типу, встановив лінію її побудови на основі марксизму-ленінізму-маоїзму, думки Гонсало, щоб вона могла виконувати конкретні завдання революції. Вона є прикладом перед світом і служить світовій революції.

5.4 Про Будівництво Нової Держави

– Характер нової держави. Влада – центральне завдання революції, а Фронт – третій інструмент. Застосовуючи майстерну тезу голови Мао в «Про нову демократію», Голова Гонсало навчає нас нашої концепції спільної диктатури, яка утворює Народну Республіку Нової Демократії. Починаючи від зв'язку Держава/Фронт, Революційний фронт захисту народу матеріалізується, починаючи з народних комітетів на селі, а в містах – це просто Революційний рух на захист народу (MRDP). Ми будемо нову державу в сільській місцевості, поки влада, нарешті, не пошириться по всій країні.

Як державний устрій, це спільна диктатура робітників, селян, переважно бідняків, і дрібної буржуазії, і вона поважає інтереси середньої буржуазії, усі під керівництвом пролетаріату в особі партії, яка здійснює свою гегемонію через цей робітничо-селянський союз. Як державна система функціонує через Народні збори.

– Нова держава і плинність війни. Побудова нової Держави йде за плинністю Народної війни, вона може розширюватися або звужуватися, зникати в одному місці і з'являтися в іншому. Це рідина. Голова Мао навчає нас: «Наша демократична республіка робітників і селян є державою, але зараз це не так у повному сенсі цього слова...наша держава ще дуже далека від повної форми держави...наша територія ще дуже мала, і ворог постійно мріє нас

знищити».

Завжди пам'ятайте про систему опорних баз, партизанських зон, зон дій і пунктів дій, оскільки вони становлять середовище, в якому розвивається нова держава, і є ключовими для підтримки стратегічного курсу; У цьому середовищі як хребет рухається Народна партизанська армія під керівництвом партії.

– Будівництво нової держави. «Зміцнюйте народні комітети, розвивайте Базу та досягайте успіхів у Народній Республіці Нової Демократії!» Це гасло, яке продовжує керувати його побудовою.

Ми боремося за Владу для пролетаріату і для народу, а не за особисту владу. Ми проти блукання (кочувальні повстанські загони) [errantismo] і ухилення від опорних баз.

Нова Держава будується в середині Народної війни і йде за процесом специфічного розвитку, будується в нашому випадку спочатку в селі, поки міста не будуть оточені, і формується по всій країні. Це процес, в якому стара держава руйнується і виражається протиріччя стара держава-нова держава. Це призводить до провалу всіх політичних і військових планів реакції і втягує маси в боротьбу.

На Розширеній національній конференції в листопаді 1979 року Голова Гонсало встановив відносини між Фронтом-Новою державою, застосовуючи теорію голови Мао. У Першій військовій школі у квітні 1980 року він сказав нам: «...У нашій свідомості, в наших серцях, у нашій волі закладається [invívito] зерно [germen] сили народу, ми носимо це в собі...Товариші, не забуваймо народну владу, державу робітничого класу; Держава робітників і селян іде разом з нами, ми несемо її на дулах наших рушниць, вона гніздиться в наших думках, вона б'ється в наших руках і завжди буде з нами, горіючи в наших серцях. Не забуваймо, що це перше, про що ми повинні пам'ятати. Товариші, воно народиться тендітним, слабким, тому що буде новим, але його доля – розвиватися через зміни, через мінливість, через

тендітність, як ніжний саджанець. Нехай коріння, яке ми висаджуємо від ініціації, буде майбутнім здорової та енергійної Держави. Все це, товариші, починає народжуватися з найскромніших і найпростіших дій, які ми почнемо завтра». У 1980 р. виникають Комітети розподілу, які є насінням [germen] нової держави; у 1982 році виникають перші Народні комітети, які до кінця цього року розмножаться, що змусить реакцію наказати своїм збройним силам вступити в боротьбу проти Народної війни, оскільки реакційна Влада вважала себе загрозою. У 1983 році ми узгодили Великий план завоювання баз, одним із завдань якого було створення Оргкомітету Народної Республіки Нової Демократії. Починаючи звідти, ми стежили за боротьбою між відновленням старої сили ворогом і контр-відновленням нової сили, застосовуючи захист, розвиток і будівництво.

Так нова Влада, пройшовши крізь кров'яну баню, розвиває народні комітети, які гартуються у важких боях з ворогом, зрошені кров'ю мас селян, борців і бойовиків.

У розширеному ЦК у березні 1983 року Голова Гонсало далі розвиває лінію побудови Фронту/Нової Держави. Він викладає рівні, на яких організовується нова держава: народні комітети, бази підтримки та Народна республіка нової демократії. Функціями Баз підтримки та Оргкомітету Народної Республіки Нової Демократії є керівництво, планування та організація; кожна База повинна розробити власний конкретний План.

Він констатує, що Народні комітети є матеріалізацією нової держави. Це комітети Єдиного фронту; на чолі з комісарами, які беруть на себе свої державні функції шляхом введення в дію [por encargo], обираються Зборами представників і підлягають відкликанню [remoción]. Вони дотепер є таємними; вони йдуть вперед з комісіями [con Comisiones], очолюваними партією, яка застосовує правило «трьох третин»: третина з них – комуністи, третина – селяни і одна третина – прогресисти, і їх підтримує армія. Вони застосовують народну диктатуру, правопорядок і безпеку, твердо і рішуче вживають насильство, щоб захистити

нову владу від її ворогів і захистити права народу.

Набір народних комітетів становить базу підтримки, а набір опорних баз – це кільце, яке озброє Народну Республіку Нової Демократії, яка сьогодні формується. Ми пройшли шлях від завоювання баз до розвитку баз, що є поточною політичною стратегією. Ми повинні все більше і більше насаджувати нову Силу, для чого ми повинні застосовувати п'ять усталених форм, особливо сьогодні, коли умови вказують на перспективу завоювання влади по всій країні.

Узагальнюючи, Голова Гонсало встановив лінію побудови нової держави і двох республік, дві дороги, дві осі протиставлені. Ми просунулися у встановленні нових суспільних виробничих відносин, і Народна Республіка Нової Демократії у формуванні зухвало сяє проти старої Держави і відкриває перспективу завоювання повної влади. Цей приклад підбадьорює революціонерів світу, особливо міжнародного пролетаріату.

Як послідовники марксизму-ленінізму-маоїзму, думки Гонсало, ми приймаємо лінію побудови трьох інструментів революції, Комуністичної партії Перу, вищої форми організації і першого політичного суспільства; Народної партизанської армії, основної форми організації; і Фронту/Нової Держави, центрального завдання революції. Це Інструменти, які будуються на нашій батьківщині в галасі Народної війни, перетинаючи річку крові, в якій разом з комуністами, бойовиками та масами героїчно віддаємо життя, щоб матеріалізувати справедливу і правильну політичну лінію, встановлену Головою Гонсало, і що ті, хто виживе, будуть нести прапор продовження цього на службі нашої мети, комунізму.

ХАЙ ЖИВЕ МІЛІТАРИЗАЦІЯ КОМУНІСТИЧНОЇ ПАРТІЇ ПЕРУ!

ХАЙ ЖИВЕ НАРОДНА ПАРТИЗАНСЬКА АРМІЯ!

ХАЙ ЖИВЕ НАРОДНА РЕСПУБЛІКА НОВОЇ ДЕМОКРАТІЇ У ФОРМУВАННІ!

ЗА КОНЦЕНТРИЧНУ КОНСТРУКЦІЮ ТРЬОХ ІНСТРУМЕНТІВ!

Центральний Комітет

Комуністична партія Перу

Розділ 6

Масова Лінія

6.1 Вступ

Підтримуючи, захищаючи і застосовуючи марксизм-ленінізм-маоїзм, Голова Гонсало встановив масову лінію партії. Він починає з того, що підтверджує себе в пролетарській концепції, яку ми повинні мати, щоб судити проблеми мас. Він пояснює політичну роль мас у боротьбі за владу шляхом Народної війни і що боротьба за відродження має служити цій меті. Він окреслює, до яких мас ми повинні йти, головним чином до основних мас, робітників і селян, і багатьох фронтів боротьби відповідно до їхніх конкретних вимог і скарг. Ми повинні застосувати єдину марксистську тактику – йти до найглибших мас, виховуючи їх у революційному насильстві і в боротьбі з опортунізмом. Він уточнює, що масова робота партії, яка веде Народну війну, здійснюється через народну армію, вказує на значення створених організацій, як однієї з форм організації мас. Ми повинні проводити масову роботу в рамках Народної війни і заради неї.

6.2 Підтвердження Принципу, Що “Маси Творять Історію”

Голова Гонсало підтверджує себе на потужному марксистському принципі: «Маси творять історію» і вчить нас виробляти нашу комуністичну концепцію в боротьбі проти буржуазної концепції, яка зосереджена навколо особистості як осі історії. Він стверджує: «Маси є самим світлом світу...вони є його волокном, невичерпним серцебиттям історії...коли вони говорять, усе тремтить, старий порядок починає хитатися, високі вершини схиляються, зірки змінюють свій курс, тому що маси роблять все можливим і здатні на все».

Це підтвердження має велике значення, оскільки воно є частиною

пролетарської концепції. Воно підтримує масову лінію і застосовує до всього, воно дозволяє судити про все, від міжнародних питань до конкретної політики, тому що це ідеологічна проблема. Жодна історична подія, жодний рух змін, жодна революція не можуть бути здійснені без участі мас. Це стосується партії, тому що вона має масовий характер і її не можна від'єднати від них, інакше вона була б погашена чи розбавлена. Масами, щоб гарантувати хід їхньої боротьби, повинна керувати партія. У партії є маси: бойовики, які, як комуністи, неодмінно повинні втілити цей принцип і повалити через постійну боротьбу той гнилий індивідуалізм, який не є пролетарською концепцією. Можна спостерігати, як наш процес Народної війни потужно сприяє цій трансформації. Крім того, одним з принципів лідерства є «від мас до мас». Це також стосується Народної війни, оскільки це війна мас; вони є самим джерелом цього. Саме з цією марксистською концепцією ми ведемо Народну війну.

Він особливо підкреслює повстання мас як творців історії, говорячи нам: «З давніх часів маси живуть підданими гноблення та експлуатації, але вони завжди бунтували. Це довга і невичерпна історія...З самого початку, відколи маси боролися зі своїми гнобителями, вони завжди вимагали організувати своє повстання, своє озброєння, щоб воно було керовано, щоб воно було проведено. Так було завжди і так буде. Навіть після того, як буде інший світ, він залишиться таким лише в іншій формі». «Маси вимагають організувати повстання, і тому партія, її лідери, кадри та бойовики сьогодні мають безумовний обов'язок, долю: організувати дезорганізовану владу мас, а це можна зробити лише зі зброєю в руках. Ми повинні озброювати маси потроху, частину за частиною, до загального озброєння народу. Коли ця мета буде досягнута, на Землі не буде експлуатації».

Тут він висловлює своє абсолютне переконання в масах, в їх історичній та політичній необхідності повстати, озброїтися, вимогу їх керувати й організовувати. Він закликає комуністичні партії виконати вимогу Маркса й Енгельса, які вчили нас, що на

Землі є дві сили: збройна сила реакційних і дезорганізованих мас. Голова Гонсало вважає, що якщо ми організуємо цю владу, те, що є лише потенціалом, стане ділом, а те, що є можливістю, стане реальністю. Все – картковий будиночок, якщо не базується на масах. Конкретно, проблема полягає в тому, щоб перейти від стану дезорганізованих мас до мас, організованих у війську.

Ми повинні організувати маси зі зброєю в руках, тому що вони вимагають організувати повстання. Тому ми повинні застосувати народну війну, яка є основною формою боротьби, і організувати маси для захоплення влади на чолі з партією. Це чітко узгоджується з основним протиріччям у сучасному світі, зі стратегічним наступом світової революції і з основною тенденцією сучасного світу: революцією. Крім того, масова лінія має на меті втілити те, що вказав Маркс, – загальне озброєння народу з метою гарантувати триумф революції і не допустити капіталістичної реставрації. Це думка про великі перспективи, які підведуть нас до комунізму: лише організувавши це море збройних мас, можна буде захистити завойоване та розвивати демократичну, соціалістичну та культурну революції.

Він спростовує тих, хто стверджує, що маси не хочуть робити революції або що маси не підтримають Народну війну. Він вчить нас, що проблема не в масах, тому що вони готові до повстання, а в комуністичних партіях, які повинні взяти на себе зобов'язання вести їх і піднятися зброєю. Він відрізняється від тих позицій, які сьогодні базуються на «нагромадженні сил», які пропонують скупе нагромадження мас за допомогою так званих «демократичних просторів» або використання законності. Таке нагромадження сил не відповідає нинішньому моменту міжнародної та національної класової боротьби, не вписується в той тип демократичної революції, яку ми розгортаємо і яка матиме інші ознаки в рамках соціалістичної революції, оскільки ми живемо в революційній ситуації нерівномірного розвитку у світі. Він протистоїть і засуджує опортуністичні позиції, спрямовані на те, щоб маси штовхалися за великою буржуазією

або на виборчому шляху, або шляхом збройних дій під командуванням супердержави або влади.

Таким чином, він підтримує велике гасло Голови Мао: «Це правильно бунтувати» і вважає, що сьогодні проблема мас полягає в тому, що комуністичні партії повинні мобілізувати, політизувати, організувати та озброїти маси для захоплення влади, конкретизуючи народну війну.

Він уточнює необхідність наукової організації бідності. Голова Гонсало наголошує, що найбідніші маси є тими, хто найбільше схильний до повстання, хто найбільше вимагає організувати повстання, і ми повинні звернути особливу увагу на революційну та наукову організацію мас. Це не суперечить класовим критеріям, тому що, як він показує, бідність походить від експлуатації, у класовій боротьбі: «Біда існує поруч із казковим багатством; навіть утопісти знали, що обидва пов'язані між собою: колосальне та вабливе багатство, поруч із відвертою та кричущою бідністю. Це тому, що існує експлуатація».

Ця теза пов'язана з Марксом, який відкрив революційний потенціал бідності та необхідність наукової організації її для революції. Маркс навчав нас, що пролетаріат не має власності і є творчим класом, єдиним класом, який знищить власність і тим самим знищить себе як клас. Ця теза пов'язана з Леніном, який навчив нас, що соціальна революція виникає не з програм, а з того факту, що мільйони людей кажуть, що ми вважаємо за краще померти в боротьбі за революцію, а не жити як жертви голоду. І це також пов'язано з головою Мао, який уявляв, що бідність спонукає до змін, до дій, до революції, що це чистий аркуш паперу, на якому можна написати найновіші та найкрасивіші слова.

Він бере до уваги специфічні умови нашого суспільства і вчить нас, що в Перу говорити про маси означає говорити про маси селян, про селян-бідняків; що 1920-ті, 1940-ті та 1960-ті роки демонструють, що селянська боротьба розхитує саму основу

держави, але їм бракує керівництва: ідеології марксизму-ленінізму-маоїзму, думки Гонсало. Їм бракує двигуна: Народної війни і справедливого і правильного керівництва комуністичної партії. Селянська боротьба не змогла стати вірним шляхом до влади, і пролита кров використовувалася, щоб сковувати їх і формувати до старих порядків. Це були незабутні кровопролитні, які залишили надзвичайні уроки. 1980-ті роки показують, що почалася справжня мобілізація озброєних селянських мас, організованих у Комуністичній партії та Народній партизанській армії, що вони віддають свою дорогоцінну кров за нову владу, яка розквітає і розвивається через Народну війну.

Це є особливо стратегічним, оскільки дозволяє зрозуміти, що революція у світі визначається на стороні найбільш бідніших, які становлять більшість і найбільш схильні до повстання. У кожній революції ми повинні йти до найбільшого, застосовуючи три вимоги, яких вимагає наукова організація бідності: ідеологію, народну війну і комуністичну партію.

З цього приводу Голова Гонсало каже: «Бідність є рушійною силою революції. Найбідніші є найбільш революційними; бідність – найкрасивіша пісня; ...бідність – це не ганьба, це честь, наші гори своїми масами – джерело нашої революції, яка своїми руками на чолі з комуністичною партією побудує новий світ. Наш довідник: Ідеологія. Наш мотор: Збройна боротьба. Наше керівництво: Комуністична партія».

6.3 Основним Аспектом Масової Роботи Є Політична Влада, Але Економічна Боротьба Необхідна

Спираючись на Голову Мао, який узагальнив революційне насильство як універсальний закон для завоювання влади і встановив, що головною формою боротьби є збройна боротьба, а головною формою організації є збройні сили, і що до початку війни боротьба і організації повинні слугувати для її підготовки, Голова Гонсало вчить нас, що в масовій роботі боротьба за владу і економічна боротьба є двома сторонами однієї медалі, причому боротьба за владу є першою і головною

вимогою мас.

Організуйте маси так, щоб вони могли вийти за межі того, що дозволяє існуючий правопорядок, щоб вони намагалися знищити старий порядок, а не підтримувати його. Це досягається використанням трьох інструментів революції: партії, де декілька сходяться, армії з більшою кількістю учасників і нової держави/фронту, яка є основою, яка поступово накопичує маси шляхом стрибків. На селі це досягається через Народні комітети, а в містах – через Народно-революційний оборонний рух. Таким чином руйнується традиція виборчих фронтів, які ревізіоністи та опортуністи використовують для того, щоб спрямувати боротьбу селянства і відвернути маси в містах від того, щоб не захопити владу війною.

Зосередження на політичній владі також вимагає організації мас у різноманітних нових формах боротьби, оскільки війна нав'язує зміни в боротьбі й організації мас. Як вчив нас Ленін, в революційні епохи потрібно створювати нові організації і йти проти старих лідерів, які прагнуть розпродати революцію, щоб пристосуватися до реакційної системи. Тому не можна використовувати старі форми боротьби й організації мас.

Боротьба за владу як основний аспект не означає, що ми з самого початку збираємося інкорпорувати маси відразу. Голова Мао вчить нас, що розвиток опорних баз і збройних сил – це те, що породжує приплив революції. Це стосується закону включення мас у революцію, який був встановлений партією на другому пленумі 1980 року, інкорпорація, яка має відбуватися шляхом прогресивних стрибків; з більшою війною людей відбудеться більша інкорпорація мас. Таким чином, Народна війна – це політична подія, яка продовжує потужними діями вбивати ідеї в голови людей, які поступово пізнають свій єдиний істинний шлях, розвиваючи тим самим свою політичну свідомість. Народна війна скликає всіх революціонерів і відкриває шлях у міру її розвитку.

Маси жадібні до політики, і комуністи зобов'язані їх

організувати й очолити. У мас усюди є конкретні проблеми, і ми повинні турбуватися про них і піклуватися про них. Масова робота ведеться в рамках класової боротьби, а не на її маргінесі. Якщо ми не будемо проводити масову роботу, реакціонери та ревізіоністи використають її для своїх цілей, чи то для розвитку фашизму й корпоративізації їх, чи то для передачі їхньої боротьби іншому імперіалістичному господарю. Це дві різні і протилежні волі.

Маси шукають голосу тих, хто стверджує, а не тих, хто сумнівається. У нашій партії, в Ініціації, Голова Гонсало вимагав, щоб ніхто ніколи не сумнівався в масах, борючись із тими, хто сліпий і глухий до голосу мас, прислухаючись до їх найменших чуток і піклуючись про їхні щоденні конкретні проблеми. Маси ніколи не повинні бути обдурені, їх ніколи не можна примушувати, вони повинні знати, з якими ризиками вони можуть зіткнутися. Їх треба покликати на довгу, криваву боротьбу за владу, але з цією метою вони зрозуміють, що це буде потрібна і переможна боротьба.

Тому боротьба за владу є принциповою, але її не можна відокремити від боротьби за економічні та політичні вимоги, це дві сторони однієї медалі, і остання боротьба необхідна.

Як ми уявляємо економічну боротьбу? Нас звинувачують у відсутності конкретної лінії економічної та політичної боротьби мас. Справа в тому, що ми застосовуємо її по-іншому, в інших формах, з іншою політикою, на відміну від тієї, яку застосовують опортуністи та ревізіоністи, по-новому й відмінно від традиційних форм. Голова Гонсало вчить нас, що боротьба за економічні та політичні вимоги – це одна сторона медалі, а з іншого – боротьба за політичну владу. Розділяти їх абсолютно неправильно – говорити лише про боротьбу за економічні та політичні вимоги – це ревізіонізм. Уточнюючи тезу Маркса нашому суспільству, він говорить нам:

«Криза ставить перед нами дві проблеми: по-перше, як захистити здобуте, оскільки в кризах виграші втрачаються, і більше було

б втрачено, якби їх не захистити. Це необхідність економічної боротьби..., економічна і політична боротьба..., крім того, це підживлює клас і робітників у їх боротьбі за владу. По-друге, як покінчити з кризою? Вони не можуть бути покладені на кінець, якщо не покладено край переважаючому соціальному порядку...[існує] необхідність революційної боротьби, яка служить захопленню влади шляхом збройної боротьби під керівництвом своєї партії...одне не можна відокремити від іншого. Взаємозв'язок обох проблем матеріалізується у розвитку боротьби за вимоги як функції політичної влади».

Для продовження економічної боротьби використовується союз, а також страйк, який є основною формою економічної боротьби пролетаріату. Вони переростають у партизанську війну, яка виховує клас у боротьбі за владу. Це підносить клас через конкретні збройні дії, що посилює цю форму боротьби, надаючи їй вищої якості.

Загалом, економічна боротьба має розвиватися, щоб служити завоюванням влади. Це політичний принцип масової роботи.

6.4 До Яких Мас Ми Ідемо?

Ми повинні виходити з класових критеріїв, щоб вирішити, до яких мас ми йдемо. Дуже важливо переконатися, що маси організовані відповідно до спільних інтересів класів, до яких вони належать. Голова Гонсало вчить нас, що цей підхід є важливим для боротьби з тими, хто вдає, що відокремлює маси від класів казками про «єдність», зраджуючи справжні інтереси мас, торгуючись своєю боротьбою. Також тому, що це дозволяє нам зрозуміти, що маси завжди є ареною боротьби, де буржуазія і пролетаріат стикаються, щоб їх очолити. Але тільки комуністична партія здатна керувати масами, бо тільки вона може їх представляти і боротися за їхні інтереси. Ті, хто говорять про «масову демократію» або створюють відкриті масові організми, ніби вони є формою влади без насильства, просто відстоюють буржуазні позиції, які заперечують керівництво пролетаріату та його диктатуру.

Початок від класового критерію пов'язаний з характером революції, з класами, які складають народ, який має бути об'єднаний під керівництвом пролетаріату. У нашому випадку демократичної революції лідирує пролетаріат, головним є селянство, твердим союзником є дрібна буржуазія, а середня буржуазія має подвійний характер. Основні маси, до яких ми повинні йти, це пролетаріат і селянство, головним чином незаможне селянство, дрібна буржуазія, а також середня буржуазія.

Пам'ятаючи про специфічні економічні проблеми мас, ми повинні розрізняти ті сектори мас, які зазнають більшого гноблення, з метою організації їх так, щоб вони боролися за досягнення завоювань і розв'язували своїх специфічних протиріч. Це стосується масових фронтів, на яких ми повинні працювати. Це: Робітники, пролетаріат, провідний клас усіх революцій, клас, головною і вирішальною політичною метою якого є завоювання Влади через Народну війну, щоб звільнити себе, звільнити інші класи і, нарешті, знищити себе як клас. Його конкретні економічні боротьби – захоплення завоювань і прав, таких як підвищення заробітної плати, скорочення робочого дня та кращі умови праці. З цією метою робітничий рух, його боротьбу, мобілізацію, походи, агітацію, страйки необхідно розвивати збройними виступами. «Турбуйтеся про основні проблеми класу, а також робітників, про їхні загальні та конкретні проблеми, за які вони борються щодня».

Основною силою є селяни, особливо селянська біднота, яка бореться за завоювання землі шляхом збройної боротьби під керівництвом комуністичної партії. Інакше сприйняття цього призводить до «захоплення землі» [toma de tierras] і підпорядкування старому порядку. Далі розвивати селянський рух із застосуванням «трьох з»: жити з ними, працювати з ними і боротися з ними, формуючи таким чином селян з пролетарським менталітетом.

Жінки, які становлять половину світу і розвивають жіночий рух за емансипацію жінок, завдання, яке є роботою самих жінок, але

під керівництвом партії. Ми повинні боротися з буржуазною тезою про звільнення жінок. Жінки борються проти постійного подорожчання життя, яке завдає шкоди фізичній цілісності класу та народу, мобілізує робітниць, селянок та інтелігенток тощо.

Інтелігенції, щоб вони могли виконати свою роль революційної інтелігенції, яка служить пролетаріату і селянству в народній війні. Серед них учні середніх шкіл, студенти вищих навчальних закладів і професіонали тощо. Побачте їх конкретні заперечення, що вони повинні захищати завойоване, маючи на меті нову національну, наукову та масову культуру, усвідомлюючи, що вони можуть досягти цього лише з революцією.

Мобілізуйте бідні маси в містах і в нетрях проти голоду й злиднів, щоб вони боролися за програму революції, закликайте їх до Народної війни, щоб вони могли захопити свої завойовання та права, які з кожним днем все більше попираються. Не дозволяйте безкарно бити їх і навчіть їх захищатися, щоб усіма доступними засобами вони могли протистояти агресії ворога. Застосуйте «Боріться та протистійте!», що є загальним гаслом для класу.

Мобілізувати молодь, щоб вона брала безпосередню участь на передовій бойових окопів Народної війни. Нехай молоді робітники, селяни та студенти розвивають свою боротьбу за новий світ, своє право на освіту, проти безробіття та інших бід, які їх мучать.

Робіть дітей активними учасниками народної війни. Вони можуть виконувати багато завдань, які допоможуть їм зрозуміти необхідність перетворення світу. Вони – майбутнє, і зрештою вони житимуть у новому світі. Змініть їх ідеологію, щоб вони прийняли ідеологію пролетаріату.

6.5 Наполягати На Єдиній Марксистсько-Ленінській Тактиці

Починаючи з тези Енгельса: «У країні з таким старим політичним і робітничим рухом завжди є колосальна купа сміття, успадкованого традиціями, яке необхідно прибирати крок за

кроком». Ленін встановив: «Єдина марксистська лінія у світовому пролетарському русі полягає в тому, щоб роз'яснити масам неминучість і необхідність розриву з опортунізмом, виховувати їх до революції шляхом нещадної боротьби з нею». Голова Мао вказав, що починається період боротьби з імперіалізмом і ревізіонізмом, де ревізіонізм є одним із головних джерел імперіалістичних війн і небезпекою в Партії комуністів загалом. Голова Гонсало закликає наполегливо дотримуватися єдиної марксистської тактики, яка передбачає чотири питання:

По-перше, змести колосальну купу сміття, яким є ревізіонізм і опортунізм, головним чином електоралізм. Жоден із цих ревізіоністів і опортуністів, ані їхні родичі не можуть представляти, а тим більше захищати маси. Тепер, як і раніше, вони по черзі лише захищають експлуататорів, а вчора вони були просто каблуком для фашистського та корпоративного уряду Апрісти, зловісно тягнучи за собою залежні від них профспілкові організації. Усі ці політичні та профспілкові організації та їхні лідери представляють не народ, а кірку трудової аристократії. Профспілкова бюрократія і буржуазні робітничі партії, які завжди намагаються звернути маси з їхнього революційного шляху і є не більш ніж частиною тієї колосальної купи сміття, яку, як сказав Енгельс, потрібно поступово змитати.

По-друге, йти до найглибших мас, які становлять більшість, якими в нашій країні є робітники і головним чином бідні селяни, дрібна буржуазія, а також мати на увазі національну буржуазію. З них найважливішими є робітники і головним чином незаможне селянство, і до них треба йти головним чином як на селі, так і в місті. Ми повинні спонукати їхній рух, очолити його, мобілізувати їх для Влади, щоб повалити стару державу. Це принципове тактичне питання. Таким чином, серед мас необхідно відрізнити поверхневого покидька, який є кіркою, яка служить буржуазії, від величезної більшості глибоких мас, які будуть виникати все більше і більше, поки не буде знищено

дряхлу перуанську державу, тим більше, коли народна війна починає руйнувати стару перуанську державу.

По-третє, маси повинні бути виховані на народній війні, на її теорії та практиці. Таким чином, виховувати їх мирно в багнети означає дозволити їх урізати. Маси більше не повинні безкарно проливати свою кров лише для того, щоб бути зрадженими своїми фальшивими лідерами, заради капітуляції – скоріше ця дорогоцінна кров має служити завоюванню влади для класу та народу.

По-четверте, необхідно вести непримиренну боротьбу з ревізіонізмом і опортунізмом, боротися з ним як з небезпечною раковою пухлиною всередині і поза партією і в самих масах, інакше вони не зміцнять свого революційного шляху. Це боротьба, яку ми розв'язуємо з моменту відновлення партії і яка сьогодні у відкритій народній війні є більш гострою та непримиренною через дедалі більш зрадницькі дії проти нас, народу та революції, тим більше, що соціальний-імперіалізм діє за ними в рамках їхньої політики змови та боротьби з імперіалізмом уанкее за глобальну гегемонію. Це стосується ревізіонізму та опортунізму всіх видів, якими би вони не були.

Стосовно цього Голова Гонсало каже нам: «Піднімайтеся над цим міазмом, цим поверхневим ревізіонізмом, опортунізмом і електоралізмом, який їде на спині мас. Головне, що під цим агітують колосальні та саморушні маси, на які ми діємо наймогутнішим знаряддям повстання, яке існує на Землі: Збройними діями. Ми – крик, який каже: «Бунтувати правильно».

6.6 Організація Мас

Голова Гонсало, виходячи з ідеологічних і політичних основ і одночасно з організаційною побудовою, встановив форми боротьби і форми організації мас. Він навчає нас процесу, в якому розвивалася масова робота партії:

У Конституції. Він розповідає нам, що Маріатеґі окреслив основи для масової роботи партії та визначив конкретні лінії,

розв'язавши дволінійну боротьбу проти анархізму, який обходив необхідність партії, а також проти Арга, яка заперечувала марксистсько-ленінську концепцію та здатність клас конституювати себе в комуністичну партію, через свою роботу у фронті.

У 1930-х роках після смерті Маріатеґі його лінія була залишена. Робота зосереджена навколо мас, ставлячи їх у хвіст великої буржуазії, відхиляючи їх до «фронтизму», виборів і ревізіонізму, який обтяжує зусилля червоної лінії протистояти їм. Ця хибна тактика триває більше 30 років.

У Реконституції. Голова Гонсало встановлює масову лінію партії та органічні форми. Це протягом понад 15 років важкої дволінійної боротьби, яка досягає часткових стрибків. У першій політичній стратегії Реконструкції він розвиває ініціацію масової роботи партії, всі бойовики в Аякучо виконували селянську роботу та разом з робітниками цивільного будівництва, наприклад, також з інтелектуалами та бідними масами в нетрях. Він підтримував захоплення землі та проводив селянські заходи, найбільш трансцендентним був I Регіональний з'їзд селян Аякучо, на якому була створена аграрна програма. Він очолював історичну боротьбу 20, 21 і 22 червня 1969 року в Аякучо і Уанта, мобілізувавши маси учнів середньої школи, батьків і сімей проти Указу 006 генерала Веласко, який зазнав поразки. Він організував Фронт народної оборони Аякучо, реорганізував Революційний студентський фронт (FER), створив Народний жіночий рух (MFP), Центр інтелектуальної роботи Маріатеґі (CETIM), Революційний студентський фронт середніх шкіл (FRES) і, перш за все, Рух незаможних селян (MCP). Таким чином він заснував нову політику в масовій роботі, нові форми боротьби і нові органічні форми.

У дволінійній боротьбі Голова Гонсало боровся проти ревізіонізму, який привів маси до виборчого руху, і проти революційного насильства, щоб зберегти старий порядок. Він боровся проти Patria Roja, форми ревізіонізму, яка, як і сьогодні, торгує гаслом «влада росте зі ствола рушниці»,

заперечуючи напівфеодалізм, зосереджуючись на дрібній буржуазії, особливо на студентах і вчителів. Він також переміг праве ліквідаторство, що розбавило керівництво партії серед мас, проповідуючи легалізм і кажучи, що все можна зробити через Селянську конфедерацію Перу (ССР), що селяни не розуміють конфіскації, але вони розуміли експропріацію, і що фашистські та корпоративні заходи уряду Веласко мають бути поглиблені.

У другій політичній стратегії Реконституції він заснував створені організми, узгоджені на третьому пленумі 1973 року: «Самі рухи як організації, породжені пролетаріатом на різних фронтах роботи, мають три характеристики: 1) вірність Маріатеґі, 2) масових організацій і 3) пов'язаних демократичним централізмом». Він заснував характер, зміст і роль Породжених Організмів, застосовуючи тезу Леніна про таємну партію та пункти партійної підтримки в масах, навчаючись на китайському досвіді відкритої та таємної роботи. Він уточнив необхідність, щоб розвинути Реконституцію Партії, більше відкрити Партію для мас. Щоб досягти згоди та провести цю політику, він мав перемогти ліве ліквідаторство, яке виходило з уявлення про те, що фашизм змітає все, прагнучи знищити партію шляхом ізоляції її від мас; це ганьбило селянство і пролетаріат і проповідувало, що «лінії досить».

З поразкою лівої ліквідаційної лінії посилювалися зв'язки з масами і почали створюватися Народні школи, школи, які політизували маси концепцією і лінією партії, яка відігравала важливу роль в агітації та пропаганді, пов'язуючи економічну боротьбу з боротьбою за політичну владу. Вони завершили систематичне та планомірне дослідження, засноване на схемах [en base a esquemas], розв'язуючи дволінійну боротьбу та розвиваючи масову роботу.

Розвиток роботи Створених організмів призвів до того, що Голова Гонсало запропонував перетворити їх в один потік під політичним керівництвом ініціювання збройної боротьби. Це призвело до формування зональної роботи. Метрополічна

координація була створена для міст, застосовуючи тезу Леніна для відкритої роботи та тезу голови Мао для роботи в містах, щоб боротьба мас розвивалася розумним, вигідним і точним шляхом. Їхнє застосування дозволяло нам підтримувати партію в таємниці, закріпившись у масах, переміщати значну кількість активістів, розповсюджувати пропаганду за короткий час і сприяло агітації та мобілізації за централізованим партійним планом.

Усе це ми називаємо «трима маленькими ніжками» для масової роботи в містах: Породжені Організми, Народні Школи та Метрополічна Координація. Для сільської місцевості застосовувалися перші дві форми.

У третій політичній стратегії Реконституції партія широко розгорнула свою масову роботу в зонах Сьєрри, зв'язавшись із селянами, перш за все з бідняками. У містах вона зв'язувалася з пролетаріатом і масами в нетрях і халупах. Створені організми зіграли добру роль у кульмінації відновлення та закладенні основи для збройної боротьби. Конкретні напрямки були розвинені ще далі, так що Класистський рух робітників і чорноробів (MOTC) запропонував 15 основних тез для робітничого руху; незаможний селянський рух (MCP) політизував селян аграрною програмою, визначеною для нових умов; у нетріщицькому класистському русі (MCB) опубліковано Список доносів і вимог народу; Студентський революційний фронт (FER) розвинув тезу «Захист університету від корпоративізму»; Революційний студентський фронт середньої школи (FRES) поштовхнув студентів до боротьби за народну освіту; Народний жіночий рух (MFP) висунув тезу про жіночу емансипацію, спонукаючи до мобілізації жінок-робітниць, селянок, жительок нетрі та студентів. Крім того, була участь в Об'єднаному синдикаті працівників освіти Перу (SUTEP), що призвело до його специфічної класової лінії, яка була прийнята в 1970-х роках. Також була створена Національна федерація викладачів університетів Перу (FENTUP). Вся ця робота ввійшла в широку ідейно-політичну мобілізацію для розв'язання Народної війни.

Загалом, уся масова робота партії в Реконституції була спрямована на підготовку початку Народної війни. Як навчав нас голова Мао, перш ніж почати війну, все є підготовкою до неї, а коли вона почалася, все сприяє її розвитку. Голова Гонсало застосував і твердо розвинув цей принцип.

У керівництві Народною війною стався великий стрибок в масовій роботі партії, якісний стрибок, який сформував основну форму боротьби – Народну війну і основну форму організації – Народну партизанську армію. Це найвище завдання було проведено через мілітаризацію партії, а щодо масової роботи це означає, що вся масова робота здійснюється через Народну партизанську армію, яка як армія нового типу виконує три завдання: боротись, мобілізувати і виробництво. Ми розуміємо, що друге завдання армії передбачає мобілізацію, політизацію, організацію та озброєння мас, завдання, яке не протиставляється бойовим діям, яке є головним завданням, оскільки застосовується принцип зосередження для бою та розосередження для мобілізації. Крім того, народні маси виховуються на війні. Це принцип, який керує трьома силами: основними, локальними та базовими силами, у яких визначено різні ступені дій.

Для мобілізації мас Партія через EGP проводить Народні Школи, формує Породжені Організми та групи підтримки. Це політика, яка в один бік проводиться на селі, тому що там формується Нова влада, а в іншому – в містах. У містах створювався Революційно-оборонний рух народу, спрямований на майбутнє повстання.

У сільській місцевості, де ми маємо владу, опорні бази та народні комітети, ми стежимо за тим, щоб усі маси брали участь у збройній участі, організовані в партії, армії та фронті/державі. Якщо всі маси не будуть організовані, Нова Сила не зможе довго підтримувати себе. Аморфних мас або влади без мас, організованих під керівництвом партії, недостатньо.

У містах масову роботу веде також військо, а головне – це боротьба за владу через народну війну, а економічна боротьба –

політична влада, як необхідне доповнення. Очевидно, це відбувається через численні збройні дії з метою матеріалізації нових форм організації. Ми створили Народний революційний оборонний рух (MRDP), який залучає маси робітників, селян, халуп і дрібної буржуазії, нейтралізуючи середню буржуазію, націлюючись на демократичні сили, які підтримують Народну війну. Мета полягає в тому, щоб привести маси до опору та перерости їхню боротьбу в народну війну, перешкоджати, підривати та збурювати стару державу та служити майбутньому повстанню, готуючи міста до народної війни, визначеної як додаткова. Ми використовуємо подвійну політику розробки власних форм, що є принциповим, і проникнення в усі типи організацій. Ми застосовуємо "Бороться і Протистійте"!

Що стосується породжених організмів, то в Народній війні вони виразили розвиток і їхні характери були різними. Вони й сьогодні залишаються масовими організаціями партії: 1) керуються марксизмом-ленінізмом-маоїзмом, думкою Гонсало; 2) Вони керуються демократичним централізмом і 3) Вони служать розвитку народної війни. У сільській місцевості створені організми мілітаризовані; у містах можна застосовувати багато ступенів мілітаризації. Сьогодні ми маємо: MOTC, MCR, MCB, MFR, MJR [пролетарський інтелектуальний рух] Важлива також Народна Допомога Перу, яка піднялася в Народній війні в рамках боротьби за військовополонених і зниклих. Для роботи партії за кордоном було створено Народний рух Перу (MPP) зі своїми конкретними завданнями.

Сьогодні, після майже восьми років народної війни, партія зробила великий стрибок у своїй масовій роботі, довівши, що розгортати масову роботу всередині і для народної війни справедливо і правильно. В результаті його застосування наш народ щодня дізнається, що класова боротьба обов'язково веде до боротьби за владу; їхня зростаюча участь у Народній війні є дуже виразною ознакою цього, і навіть якщо не всі досягають цього розуміння, вони бачать у цьому конкретну надію на своє звільнення. Вони розвивають свою боротьбу за допомогою нових

форм боротьби та організації, і класова боротьба в Перу була піднесена до своєї основної форми: народної війни. Маса організовані в Народній війні і є її основою і підтримкою. Вони організовані в Комуністичну партію, Народну партизанську армію і головним чином у Нову владу, основну перемогу в Народній війні, в якій беруть участь робітники, селяни та дрібна буржуазія, здійснюючи політичну владу, як ніколи раніше в історії.

Це якісні стрибки, які створюють умови для нового розділу в масовій роботі всередині та для Народної війни за завоювання влади в країні.

Ті, хто підтримує марксизм-ленінізм-маоїзм, думку Гонсало, приймають втілення масової лінії партії, віддаючи наші життя, щоб партія захопила владу в усій країні та служила світовій революції.

ВТІЛЮЙТЕ МАСОВУ ЛІНІЮ ПАРТІЇ!

ОРГАНІЗУЙТЕ БУНТ НАРОДУ ДЛЯ ЙОГО ПОВСТАННЯ!

ЗРОБІТЬ ВЕЛИКИЙ СТИБОК В ОБ'ЄДНАННІ МАС В НАРОДНУ ВІЙНУ І ДЛЯ НАРОДНОЇ ВІЙНИ!

Центральний Комітет

Комуністична партія Перу